

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

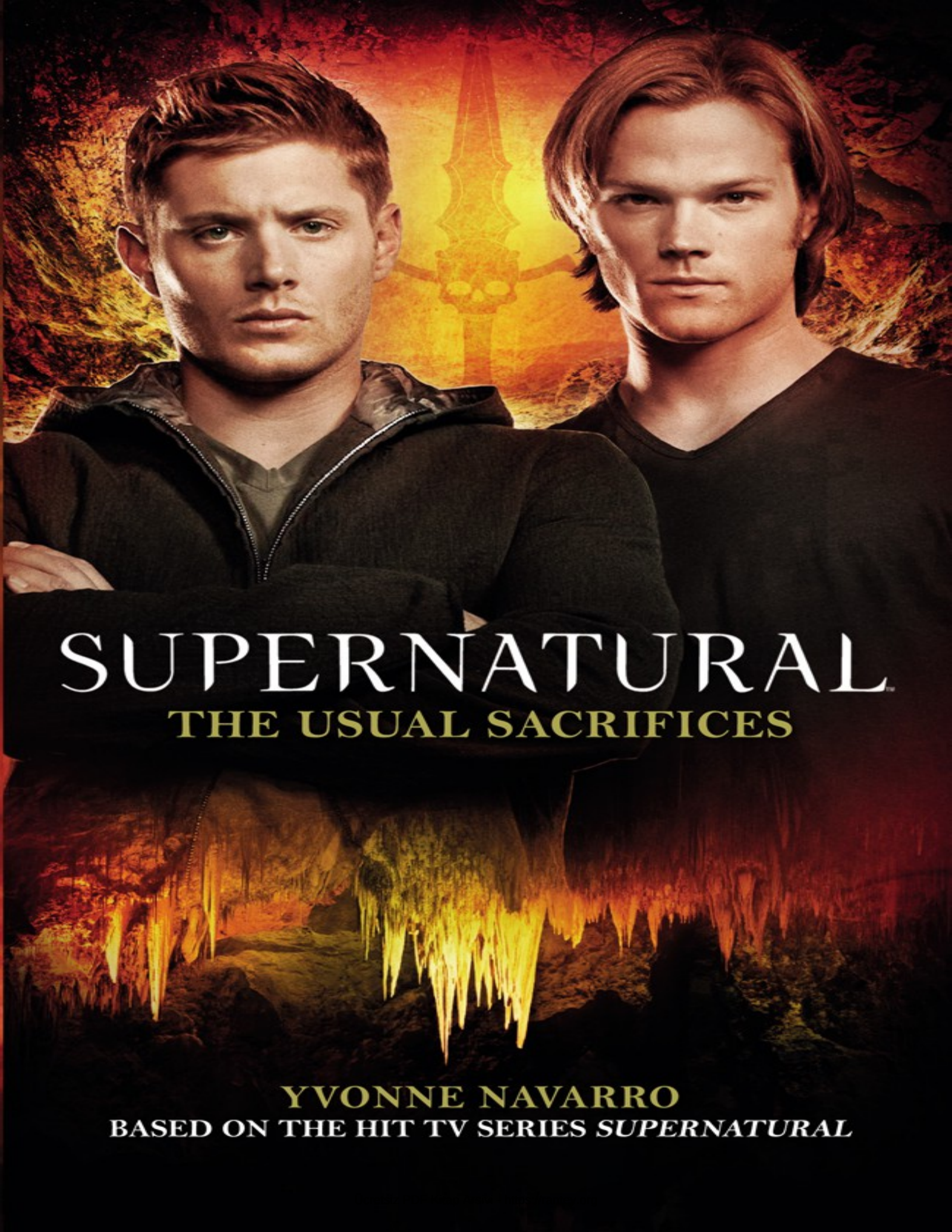
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A movie poster for the film 'Supernatural: The Usual Sacrifices'. It features the two main characters, Jared Padalecki and Jensen Ackles, standing side-by-side in a dark, cave-like setting. The background is a fiery orange and yellow, with a large, glowing, stylized cross or symbol in the center. The title 'SUPERNATURAL' is written in large, white, serif capital letters, and 'THE USUAL SACRIFICES' is written in smaller, yellow, serif capital letters below it. The bottom of the poster shows a cave interior with many long, yellow, glowing stalactites hanging from the ceiling.

SUPERNATURAL

THE USUAL SACRIFICES

YVONNE NAVARRO
BASED ON THE HIT TV SERIES **SUPERNATURAL**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Titan Books da Temin](#)

[EdilebilirBaşlık Sayfasından](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Onbir](#)

[Oniki](#)

[On Üç On](#)

[Dört On Beş](#)

[On Altı On](#)

[Yedi On](#)

[Sekiz On](#)

[Dokuz](#)

[Yirmi Yirmi](#)

[İkiBir Yirmi](#)

[Yirmi Üç](#)

[Yirmi Dört](#)

[Yirmi Beş](#)

[Yirmi Altı](#)

[Yirmi Yedi](#)

[Yirmi Sekiz](#)

[Yirmi Dokuz](#)

[Otuz](#)

[Otuz Bir](#)

[Otuz İki](#)

[Otuz Üç](#)

[Otuz Dört](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

DOĞA ÜSTÜ™

OLAĞAN FEDAKARLIKLAR

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava
tarafından Joe Schreiber

Supernatural: Bir Yıl Geçti
Rebecca Dessertine tarafından

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi
Keith R A DeCandido tarafından

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü
tarafından Christa Faust

Doğaüstü: Gece Terörü
tarafından John Passarella

Doğaüstü: Geçiş Töreni
tarafından John Passarella

Supernatural: Taze Et
tarafından Alice Henderson

Doğaüstü: Etten Oyulmuş
Tim Waggoner tarafından

Doğaüstü: Soğuk Ateş
tarafından John Passarella

Supernatural: Mythmaker
Tim Waggoner tarafından

DOĞA ÜSTÜ™ OLAĞAN KURBANLAR

YVONNE NAVARRO
Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL

TİTAN KİTAPLARI

Supernatural: Olağan Fedakarlıklar

Baskı ISBN: 9781783298563

E-kitap baskısı ISBN: 9781783298570

Titan Books tarafından yayınlandı
Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü
144 Southwark St, Londra SE1 0UP

İlk baskı: Haziran 2017

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı© 2017 Warner Bros. Entertainment Inc.

SUPERNATURAL ve ilgili tüm karakterler ve unsurlar, Warner Bros. Entertainment Inc. şirketinin ticari markalarıdır ve © Warner Bros.

WB KALKAN:™ &© WBEI.

(s17) TIBO37931

Kapak görselleri: Kapak fotoğrafı© Warner Bros. Entertainment Inc.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel teklifleri çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki Titan haber bültenine kaydolun: www.titanbooks.com

Supernatural dizisindeki karakterler hariç olmak üzere, bu yayın, içeriği veya referansları da dahil üzere, burada atıfta bulunulan herhangi bir üçüncü şahıs, şirket veya ürün tarafından hazırlanmamış, onaylanmamış, desteklenmemiş veya lisanslanmamıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu Alex için, en muhteşem şekilde
büyüdü.

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman onuncu sezonda, "The Hunter Games" ile
"Halt & Catch Fire" arasında geçiyor.

PROLOGUE

Buraya kendi tayin ettiği bir görev için gelmişti, kasabayı nihayet parçalayan bu cehennemi sırrı sonsuza dek sona erdirip erdiremeyeceğini görmek için. Yıllar boyunca çok fazla insan ölmüştü. Herkes neler olup bittiğini biliyordu ama kimse bunu itiraf etmiyordu, hele hele açığa çıkarıp sorunu nasıl sona erdireceğini bulmaya hiç yanaşmıyordu. Birilerinin adım atmasının zamanı . Önceden planlama ama bu değildi; kimse bu bölgeyi ondan daha iyi . Bu ilçede doğmuştu ve onlarca yılını keşfederek geçirmişti, şimdi burada olmak için-

Hayatı için kaçıyor.

Arkasında bir yerde patıkaya bir taş sekti. Döndü, sonra dondu, daha fazla hareket olup olmadığını duymaya çalıştı. Vücudunun çıkardığı gürültüden bunu anlayamıyordu; ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, nefesi ince göğsünün içinde vınlayarak gidip geliyor, şöminenin önünde pompalanan bir krk gibi ses çıkarıyordu. Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki iki şakağı da zonkluyordu ve her atış görüşünün kenarlarında tansiyonunun çok yüksek olduğunu gösteren przly, ince bir şimşek akmasına neden oluyordu. Bu endişelerinin en kğyd ve umabileceği en iyi şey ani bir anjına krizi geirmemektir.

El fenerinin yaydığı zayıf ışık konisinin kenarından zar zor görebileceği kadar uzakta, küçük kayalar boyutuna yakın  kaya daha patıkaya yuvarlandı. Bunları küçük çakıl taşlarının patırtısı izledi, belki de ayaklarını zeminde srten birinin çıkardığı türden sesler... aslında, birkaç

Arkasındaki patikada donuk, gri kayalardan başka bir şey görünmese de birileri vardı.

Bu yolu biliyordu, birçok kez geçmişti ama hiçbir zaman bu şekilde avlanmamıştı; bir şeyler değişmiş, yerdeki bir kayma hiç olmaması gereken yeni bir yol açmıştı. Her ne olursa olsun, geçitte çok olmayan bir çatal vardı. Sağ tarafta geniş ve açık bir patika, sol tarafta ise zamanında yetişebilirse tırmanabileceği ve onların takip edemeyeceği kadar dar olabilecek küçük bir yan yol vardı. Yıllardır bu kadar hızlı hareket etmemişti ama yine de başarma şansı olabileceğini düşündü. Elbette aynı yıllar onu daha yaşlı, kemiklerini daha kırılgan, eklemlerini daha ağırlı yapmıştı.

Bedenim, şimdi beni yüzüstü bırakma, diye düşündü el fenerini yolunu aydınlatmak için geri çevirirken, sonra da sallanan donuk ışını takip ederek ilerledi. Artık daha sert nefes alıyordu, her nefes veriş göğsünden bir öksürükle patlıyor, her nefes alışı gergin bir hırıltıya dönüşüyordu. Burada olmak için çok yaşlıydı, yaşı yüzünden bünyesi çok zayıflamıştı, yaşlı dizleri dengesizdi. Hayır, çok yaşlı değildi. Pes etmeyecek, kendini yaşlı bir kurban gibi toprağın üzerine sermeyecekti. Eldivenlerinin arasından ellerini duvarlara sürmesine ve gömleğinin ağır kotuna rağmen omzuna batan sivri kayaları hissetmesine rağmen inatçılığı onu ayakta tutuyordu.

Çatalda patinaj yaparak durdu, sonra sola savruldu ve kendini yukarı çekti, kaya duvarlarını pençelerken ve gevşek taşları aşağıya doğru gönderirken, ağırlığını taşıyacak yerler ararken avuç içleri yanıyordu. İnce kollarındaki gergin kaslar titriyordu ama sonunda dayandılar; tünel küçüktü ve peşinden hiçbir şey gelmiyordu ve o da tırmandıkça tırmandı, uzakta, tepesinde bir yerlerde olduğunu bildiği küçük bir ışık çemberinin güvenliğine doğru.

Bir yandan da onların sıcak ve aç nefesini ayak bileklerinde hissettiğini hayal ediyordu.

BİR

"İlginç bir şey buldun mu?"

Dean Winchester, küçük kardeşi Sam'in arkasından gelip Dean'in omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakmasıyla başını kaldırdı. "Kaşınıyor olabilirim," dedi.

Sam sırttı. "Belki de böcekleriniz vardır."

"Komik," diye mırıldandı Dean. "Şuna bir bak." Sam'in okuyabilecek kadar yaklaşabilmesi için sandalyesini kenara itti.

Brownsdale, KY-4 Nisan: Edwardson County Şerif Departmanı, önceki gün kuzenlerinin evine dönmeyen on üç yaşındaki ikiz kızlar flarley ve Fallon Dietz için bir AflBER Alert yayınladı. Her iki kız da 1.80 boylarında, ince yapılı, mavi gözlü ve kahverengi saçlı olarak tarif ediliyor. Cinayet henüz kanıtlanmadı ve şerif departmanı kızların kaçmış olabileceği ihtimaline inanıyor. Fotoğraflar ve daha fazla bilgi ilçe web sitesinde mevcuttur.

Sam paragrafın sonuna geldiğinde kaşlarını çattı, sonra bakışları ağabeyininkine takıldı.

"Oldukça ilginç, değil mi?" Dean sözlerini vurgulamak için ekranı dürttü.

Sam başını salladı. "Hepsi bu mı?"

"Bu olay için, evet." Dean birkaç tuşa daha dokundu, sonra Enter tuşuna klavyeyi zıplatacak kadar sert bastı. "Ama bir de bunlar var." Ekran haber kupürlerinin görüntüleriyle doldu. "Çok eskiye dayanıyorlar... yani eskiye."

"Ne oluyor be?" Sam saçlarını alnına doğru itti. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?"

"Ödülü sen kazandın küçük kardeşim." Dean ikisinin de okuyabileceğinden daha hızlı bir şekilde aşağı kaydırmak için fareyi kullandı. "Kaybolmalar."

Sam ona bakakaldı. "Şaka yapıyorsun. Aynı kasabadan mı?"

Dean başını salladı. "Hayır, ama kesinlikle aynı ilçeden- orada neredeyse hiç kimseden yedi ya da sekiz bin kişiye kadar değişen büyüklükte bir düzine ya da daha fazla kasaba var. Görünüşe göre çoğu 'görünmez'. Bilirsiniz, evsiz çocuklar, otostopçular, geçiciler, sarhoşlar. Kimsenin umursamadığı insanlar."

Dean ayağa kalktı ve Sam'in bilgisayarın önüne oturabilmesi için masanın etrafından dolaştı. Sam Dean'in neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Bir bakıma görünmez değiller miydi? Elbette, insanlarla her zaman etkileşim halindeydiler, insan olmayanlardan bahsetmeye gerek bile yoktu. Ve evet, belki Dean ve o hatırlanabilirlerdi ama normal insanlar için değil. Ve kabul edelim ki normallik dünyanın çoğunu oluşturuyordu. Her ne kadar gariplikler dünyasında belalı bir üne sahip olsalar da, Dean'le birlikte bir davayı bitirdiklerinde, Büyük Kötü her neyse ondan kurtulmanın bir yolunu bulduklarında, sıradan dünyada onları kim hatırlıyordu?

Muhtemelen böylesi daha iyi oldu.

Gözlerini kırıştırdı ve Dean'in tek kaşını kaldırmış ona baktığını fark etti. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Eğer kimsenin özlemediği insanlarsa, başlangıçta kayıp olduklarını nereden biliyorsunuz?"

"Buna önsezi diyebilirsin." Sam'in parmakları klavyenin üzerinde hızlı bir staccato yaptı. "Hadi matematiği kontrol edelim." Veri aramasının tamamlanmasını bekledi ve sonra başını salladı. "Evet. Rakamlar düzenli aralıklarla orada, fark etmek o kadar da zor değil. Sanırım yerel kanunlar bunu görmek istemiyor." Son birkaç saat içinde Sam epeyce eski kayıt defteri indirmişti ve şimdi bir tanesini ahşap masanın üzerine kaydırdı.

Dean kitabı aldı ve sırtını okudu: *Kentucky' Anlatılmamış Tarihi*. "Ciddi misin? Bir kitaptan istatistikler alıntılıyorsun..."

Kapağı çevirerek açtı, ön yüz ve ilk birkaç sayfa hırpalanmış sırttan kopmaya çalıştığında parçaları zar zor bir arada tuttu. "1949'dan mı? Bunun ne faydası olacak?" Bunu bıraktı, sonra daha da eski bir kitaba uzandı. "*Kentucky Avcıları: Amerika'nın İlk Uzak Batısının Öyküsel Tarihi, 1750-1792*," diye okudu. "1853 yılında yayınlanmış." Gözlerini devirdi. Bir dava mı arıyorsun yoksa tarih dersi mi alıyorsun?"

"Bu, güncel bir eğitim hesaplaması ortaya çıkarmak için eski ve yeni bir araya getirme meselesidir."

"Ah," dedi Dean. "Bir sallama." "Ne?"

"Çılgınca bir tahmin."

İKİ

Tamam, neredeyse her zaman bir sonraki vakaya giderken yağmur yağıyor ve hava karanlık gibi görünüyordu. Ya da belki Dean'in hissettiği sadece buydu, bir çizgi filmde başının üzerinde her zaman yağmur damlaları ve şimşeklerle küçük siyah bir gök gürültüsü bulutu olan bir karakter gibi. Tabii onun versiyonunda şimşekler Kabil'in işaret fişeği şeklindeydi ve doğru noktaya isabet ettiklerinde yüzünüzü eritmek gibi saçma sapan şeyler yapıyorlardı. Ama sevgili Impala'sı Baby her zaman onların yanındaydı, homurdanan siyah bir gölge gibi otoyollardan aşağı kayıyordu ve başka hiçbir şey onlar için gelmediğinde arkalarını kolluyor, seyahatlerinde onları sıcak, kuru korunaklı tutuyordu.

Ama bu kez yağmur yoktu. Her zamanki gibi Dean gece boyunca araba kullanmıştı ve Sam'le birlikte Brownsdale, Kentucky kasabasına vardıklarında parlak bir gün doğumu birkaç saat geride kalmıştı. Ana caddede ilerlerken Sam ve Dean camları indirerek ısınan temiz kokulu içlerine çektiler. Cadde Grant Wood'un kırsal Amerika tablosundan fırlamış gibiydi, eski moda harflerle yazılmış renkli tabelaları olan kırmızı tuğlalı eski binalar. Bazı dükkânların kapısının yanında ferforje ve ahşap banklar, bazılarının yanında ise mor, beyaz ve kırmızı petunyalarla dolu saksılar vardı. Henüz trafik yoktu ama-

"Bu kuş sesi mi?" Sam sordu. Yüzünü pencereden dışarı çıkarırken ses tonu kuşkuluydu. "Bunu en son ne zaman duyduğumuzu hatırlamıyorum. Bu-"

"Ürkütücü," dedi Dean. "Evet, biliyorum." Caddeyi taradı ama özellikle olması için çok erkendi.

Sam, "Burası bana robotların kadınların yerini aldığı ve her şeyi mükemmelleştirdiği o filmi hatırlatıyor," dedi.

"*Stepford Kadınları*," diye araya girdi Dean.

Sam kaşlarını çatı. "Sadece porno izlediğini sanıyordum."

Dean omuz silkti. "Bazı anları vardı."

Sam gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar sokağa çevirdi. "Şuraya, sağ tarafa bak. Her şeye rağmen burada hayat var."

Dean, "Bir şeyler hazırlıyorlar," dedi. "Hadi bir bakalım." Arabayı kaldırıma çekip motoru durdurdu, sonra bir süre orada oturup Flain Sokağı'nı inceledi. T kavşağından çeyrek blok ötedeydiler, daha küçük bir caddenin ana caddeye açıldığı yerin karşısındaki kaldırımda sarı ve kırmızı çadırlar kurulmuştu. Birkaç kişi çadırların altına kurulmuş masalarda oyalanıyordu ama Sam ve Dean bu mesafeden ne yaptıklarını anlayamadılar. Birkaç dakika sonra iki kadın dışarı çıktı ve üç çadırı da boydan boya geçen bir tabela astılar.

"Brownsdale Araba Gösterisi ve Sanat ve El Sanatları Festivali," Sam yüksek sesle okudu. "Yeterince güvenli görünüyor, ayrıca yerel halkla konuşmak için iyi bir fırsat olabilir."

"Gidelim," dedi Dean. Arabadan indiler ve caddenin Green Sokağı'na ayrıldığı yere kadar yürüdüler. Ana cadde boştu ama şimdi herkesin nereye gittiğini görüyorlardı. Üç blok boyunca her iki tarafa da çeşitli araçlar park edilmişti ve geniş caddenin ortasında uç uca dizilmiş başka bir araba kuyruğu vardı. Corvette'lerden pikaplara, ellili ve altmışlı yıllardan kalma muhteşem kaslı arabalara kadar her şey vardı. Sıranın orada burada gerçek kalıntılar, ağır kamyonetler ve kırklı yıllardan kalma alçak sedanlar, hatta birkaç flodel Ts bile vardı. Parlak renkler güçlü sabah güneşinde acı verecek kadar parlak görünüyor, bol miktarda krom ve aynalar yıldız patlaması şeklinde parlama desenleri oluşturuyordu. Dean, Baby'nin bu otomobil fuarında kalabalığın çok üstünde olduğunu düşünse de, bakması güzel şeylerdi.

Arabaların çoğunun arkasında çim sandalyeler, yan masalar ve gölge sağlamak için daha küçük gölgelikler vardı. Sandalyelerin çoğu boştu, araba sahipleri hâlâ araçlarını kusursuz hale getirmek için çalışıyor, kromları parlatıyor, döşeme tahtalarında el süpürgeleri kullanıyor, gösterge panellerindeki tozları dikkatle siliyor ve camları parlatıyorlardı. Kadınların ve erkeklerin çoğu Sam ve Dean'i görmezden gelerek bloklardan aşağı doğru yürüyor, hâlâ gösteriye hazırlanma sürecine dalmışlardı. Küçük bir kasabaydı ama oldukça iyi bir katılım vardı - belki de burada para ödülü gibi övünme haklarından daha fazlası vardı.

Siyah yarış çizgileri kireç yeşili 1967 model Camaro SS'e hayranlıkla bakmak için durduklarında, orta yaşlı bir kadın arkasındaki sandalyeden onlara gülümsedi. "Bu sabah nasılsınız?" diye sordu. "Gösteri için güzel bir gün olacağı benziyor."

"Biz iyiyiz," diye Sam. "Siz?"

"Gayet iyi." Güneyli aksanı, kelimelerin Jus' faihn gibi duyulmasına neden olacak kadar güçlüydü. "Eğer ilgilenirseniz bu bebek satılık. Tamamen restore edildi ve motorun tüm parçaları orijinal."

"Eminim biraz zaman almıştır," dedi Dean. "Teşekkürler, ama biz hazırız." Kız canlandı. "Öyle mi? Anladığım kadarıyla iyi bir şeyin var?"

Dean hafifçe gülümsedi. "Oh, evet. Bir Impala, seninkiyle aynı yıl."

"Güzel," dedi. Spekülatif bir şekilde onlara baktı. "Uçağın adı Lucy. Siz buralı , değil mi?" Sam ona

gülümsedi. "Seni uyaran ne oldu?"

"Yankee aksanları," açıkladı. "Kuzeylilerle bir sorunum olduğundan değil," ekledi aceleyle. "İnsanların nereden geldiği benim için hiç önemli değil. Ben sadece-"

"Demek kasabadansın, Lucy?" Dean yumuşak bir şekilde araya girdi.

Gözlerini kırıştırdı. "Fle? Oh, hayır. Ben Tennessee'liyim. Gallatin, tam olarak. Dün öğleden sonra sadece bu gösteri için geldim. Uçan kocam bu yıl Camaro'yu satmaya kararlı. Kendisine bir balıkçı kulübesi alacak kadar para kazanacağını düşünüyor." Omuz silkti ve onlara dönmeden önce sağındaki arabalara baktı. "Bana sorarsanız o bir deli. I

Yani, güzel bir araba tabii, ama bu kasabada kimsenin o yok. Olsa bile bunu asla bilemezsiniz."

Sam kardeşine baktı. "Nedenmiş o?" diye sordu.

Lucy çiçekli bluzunun önünü düzeltti ve kimsenin onları emin olmak istercesine öne doğru eğildi. "Buradaki insanlar pek de güneyli misafirperverliği örneği sayılmazlar, biliyor musun?"

Dean kaşlarını çatı. ". "

"Benim büyüdüğüm yerde insanlarla arkadaşça davranılırdı, özellikle de onları davet ." Kadın sanki çok ilginç bir sır vermiş gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Kardeşler boş boş bakınca, kadın detaylandırmakta tereddüt etmedi. "Burası güney," dedi ısrarla. "Her yıl bu araba gösterisini düzenliyorlar ama tek yaptıkları giriş ücretini alıp üç gün sonra gümüş görünümlü ucuz bir kupa vermek. Dost canlısı değiller, sizinle kibarca sohbet bile etmiyorlar. Burada şovlarından tanıdığım bir sürü insan var ve Brownsdale'e gelmelerinin tek nedeni eski araba dostlarıyla bir araya gelmek."

"İyi bir dostun doğum günü için berbat bir bara gitmek gibi," dedi Dean. "Aynen öyle." Lucy muzaffer görünüyordu. "Yeni arkadaşlar edinmeyeceksin burada, bu kesin."

"Bilgi için teşekkürler," dedi Sam.

"Kesinlikle." Genişçe gülümsedi, sonra Dean'e odaklandı ve göz kırptı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Ona sahte olduğu belli olan bir gülümseme verdi, sonra neredeyse kardeşini sürükleyerek götürdü.

Sam sırtı. "Arabasını almaktan mı bahsediyordu yoksa-"

"Hadi oradan," dedi Dean. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım."

Arabaya döndüklerinde Sam telefonundan çevrenin bir haritasını çıkardı. "Arkanıza dönüp Flain'i takip etmeye devam ederseniz, kıvrılır ve devam eder. Linda's Hilltop Restaurant diye bir yer var. İyi yemek için yerel bir yer gibi görünüyor."

Dean Impala'yı U dönüşü yaptırdı ve sürerken caddeyi taradı. "Her şeyin kapalı olması biraz komik.

etkinlik ediyor," diye belirtti.

"Evet," dedi Sam. "Ama yerel halkın turistlerden hoşlanmaması ilk kez olmuyor."

"Burada ekonomiyi canlandıracak başka pek bir şey yok."

"İşte bu," dedi Sam ve üzerinde Big flike Welcomes You to flammoth Cave yazan soluk, büyük boy bir reklam panosunu işaret etti.

"Evet," diye onayladı Dean. "Ama biraz daha hevesli olacaklarını düşünebilirsiniz."

"Bir sürü işaret gördüm."

Dean, "Ve hepsi de aynı harap halde," dedi. Biraz daha dik oturdu. "arabalar olan bir bakkal var."

Sam'in kaşları kalktı. "Sonunda, yaşam belirtileri."

Dean arabayı sürmeye devam edecekti ki otuzlu yaşlarında kadının dükkândan çıktığını gördü, elinde birkaç plastik torba sallanıyordu. Kadın mavi bir Toyota'ya doğru gidiyordu ve Dean düşüncesizce arabayı park yerine çekerek Impala'yı kadınla küçük arabanın arasında durdurdu. Sam en iyi gülümsemesini takındı ve başını camdan dışarı eğdi. "Günaydın hanımefendi. Size bir soru sorabilir miyim?"

Kadın koştu.

Dean ve Sam o kadar şaşırmışlardı ki orada öylece oturup bakakaldılar. Çantalarını zorlukla tuttu ve arabalarının arkasına koşmaya başladı. Sürücü kapısının önünden geçerken neredeyse o çizgi filmdeki çakaldan kaçan Roadrunner'ın insan versiyonuna benziyordu.

Dean kapıyı açtı ve dışarı çıkmaya başladı. "Bekle, biz-" Kadın, tişört ve kot pantolon giymiş çekici bir esmerdi, arabasının kapısına çarptı ve çılgınca anahtarlığına bastı. Kapıyı çekip açarken "Git buradan!" diye bağırdı. "Ben yabancılarla konuşmam!"

Dean ağzını kapattı ve bir ayağı kaldırımında, diğeri hâlâ Impala'nın içinde olduğu halde donakaldı. Kadın kendini ve çantalarını sürücü koltuğuna attı ve kapıyı öyle sert çarptı ki araba sallandı. Bir an sonra kilitler devreye girdi, motor çalıştı ve

Otoparktan çıkarken lastiklerin neden olacak kadar sert bir şekilde gaza bastı.

"Bu da neydi böyle?" Dean sordu.

"Şaka yapmak isterdim ama bu gerçekten çılgıncaydı." Sam yolcu koltuğunda dönerek Toyota'nın şehrin ana kısmına doğru hızla uzaklaşmasını izledi.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyordum," diye yakındı Sam. "Lucy'nin dediği gibi, güneyli misafirperverliği."

Dean kıs kıs güldü. "Görünüşe göre seni o kadar da misafirperver bulmamış." Tekrar sürücü koltuğuna oturdu ve Flain Sokağı'na geri döndü.

"Belki restoranda şansımız daha yaver gider," dedi Sam.

Dean arabayı yavaşlatmaya başladı. "Hey, şu tabelada bir fast food lokantası olduğu yazıyor-"

"Sabahın dokuzunda çizburger yemeyeceğim," dedi Sam. "Devam et."

Dean hoşnutsuz bir ses çıkardı ama tekrar hızlandı. Gün hâlâ güneş ışığıyla doluydu ve çimleri cinler tarafından boyanmış olabilecek kadar yeşil olan küçük, düzenli evlerin yanından geçiyorlardı. Evlerin olmadığı ve yer örtüsünün, çimlerin ya da yabancı otların ya da her neyse, o yemyeşil renge tam olarak uymadığı uzun bölümler vardı. Sağ tarafta, sollarındaki yolun beş mil aşağısında Flammoth Mağarası Ulusal Parkı'nın bulunduğu bildirilen kahverengi bir tabela yanıp sönüyordu. Biraz daha sol tarafta bir restoran belirdi.

Linda'nın Hilltop Restoranı, bakır metal çatı ve kütük dış cephe kaplamasıyla süslenmemiş olsaydı bir alışveriş merkezi mağazasına benzeyecek olan uzun, tek katlı bir binadaydı; aynı tür kütüklerden yapılmış korkuluklu rustik bir ön sundurma binanın genişliği boyunca uzanıyor ve satılık kütük yatak başlıkları sunan tabelaların altında kütük sallanan sandalyeler bulunuyordu. Ön taraftaki park yerine çektiklerinde, verandada satılık masa ve bankları ve sallanan sandalyelerin üzerinde ahşap mobilya reklamı yapan tabelalar olduğunu da görebiliyorlardı. Tema kesinlikle ahşaptı.

İçerisi de aynıydı, kalın ahşap masalar ve sandalyeler panellerin altın ışıltısına bürünmüştü ve beklediklerinden daha kalabalıktı.

İçeri girdiklerinde ikisi de gürültü seviyesinde bir yumuşama fark etti, insanlar etrafınızda konuşmayı bıraktığında olan türden bir yumuşama. Sam kapının yanındaki rastgele birkaç turistik broşür aldı, sonra bir masa bulup oturdu ve sanki sıra dışı bir şey yokmuş gibi davrandı. Aşağı baktığında elinde patika biniciliği, at çiftliği ve üzüm bağı reklamları vardı.

Dean reklamlara baktı. "Bir at çiftliği mi? Cidden mi?"

Sam etrafına bakındı. "Seni daha iyi durumda göremiyorum."

Dean cevap veremedi iri yarı genç bir adam elinde iki fincan ve bir demlikle . "Kahve?"

"Kesinlikle," dedi Dean.

"Flindy sizin garsonunuz. Birazdan sizinle ilgilenecek."

Onun gidişini izlediler, sonra tekrar broşürlerin üzerine eğildiler, sanki onları inceliyorlardı. Odadaki konuşma seviyesinin normale dönmesi uzun sürmedi, özellikle de Flindy uğrayıp siparişlerini aldıktan sonra. Flindy'nin uzun boylu, ince yapılı, kızıl saçlı, belirsiz bir yaşta olduğu ve plajdan yeni gelmiş gibi görünmesini sağlayacak kadar makyaj yaptığı ortaya çıktı. Kahverengi gözleri dostça ve sıcaktı, özellikle de Dean'e . Dean mutfağa dönerken bakışları onu takip etti, ta ki Sam'in masanın altına attığı sert tekme sonunda yeniden odaklanmasını sağlayana kadar.

Belki de içgüdüleri nedeniyle bazı kelimeler ve ifadeler kulaklarına takılıyordu.

Sadece bebekler-

Ortadan kaybolmaları çok kötü oldu. Şerif ayaklandı.

Ebeveynler uçuyor- Üçüncü gün Onları asla canlı bulamayacaklar-

Flindy'nin bal gibi tatlı sesi kulaklarında yankılandı. "Buyurun çocuklar." Sam'in önüne bir tabak pastırma ve yumurta, Dean'in önüne de bir tabak... bir şey koydu. Tek parmağıyla ketçap şişesine dokundu. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Dean'in bakışları

Uzun bir saniye boyunca tekrar onun üzerinde durakladı, sonra tabağına döndü ve sırttı.

"Bu da ne böyle?" Sam talep etti.

Dean ona baktı. "Sekiz numaralı spesiyal," diye yanıtladı. "Menüde görmedin mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Sam. "Sanırım bedenimi korumaya çalışırken gözlerim karardı."

Dean iki eliyle en az on santim kalınlığında bir yiyecek kütesini kavradı ve ağzına götürdü. "Bu," dedi, "Büyük Mağara Ülkesi Kahvaltı Sandviçi. Yarım kiloluk bir hamburgerin üzerine bir değil, iki kızarmış yumurta ve altı dilim domuz pastırması konuyor. Yanında da büyük boy patates kızartması var." Ağzını açtı, sonra durdu ve ekledi: "Tavşan yemeği yok ama Flindy'ye peyniri iki katına çıkarmasını söyledim."

Sam kardeşinin bir şekilde ağzını sandviçin etrafını saracak kadar açmasını izledi -nasıl izleyemezdi ki? Dean ısırды ve pişmiş yumurta sarısı her iki taraftan da yüzüne fışkırdı, parmaklarından aşağı damladı.

"flmmmm," dedi Dean mutlu bir şekilde. "Thooo gooth." Çiğnerken ağzını çoğunlukla kapalı tutmayı başardı ama sarı yapışkan madde çenesinden aşağı kayarak Dean'i bir tür insan hardal dağıtıcısı gibi gösterdi.

Sam elindeki pastırma ve yumurtaya bakarak basitliklerine odaklandı. Her birinden ikişer tane, yanında patates kızartması, tereyağı buğday ekmeği ve ev yapımı reçel. Doğrudan atardamarlarına akmak ve duvar kâğıdı macunu gibi kalınlaşmak üzere tasarlanmamış dürüst ve tam bir Amerikan kahvaltısı. Bir ısırık aldı, sonra bir tane daha, Dean'e bakmadığı sürece çiğniyor ve tadını çıkarıyordu.

"Görünüşe göre biraz daha peçeteye ihtiyacın var, şekerim."

Flindy Dean'in önüne bir santim kalınlığında tomar peçete koyarken Sam hâlâ başını kaldırmamayı başarıyordu. Açtı, lanet olsun ve ağabeyinin açlıktan ölmek üzere olan bir rugaru gibi yemek yediğini görmenin iştahını kapatmasına izin vermeyecekti. Her neyse, masanın karşısından gelen seslerden biraz tiksiniş olabiliirdi ama gerçek şu ki Dean'e yemekten bu keyif aldığı için kızamazdı. Sonra

Dean'in onca şey ve onun için yaptığı onca şey... Eğer hayatta kardeşini mutlu etmek için gereken tek şey et ve peynirse, Sam şu anda ona bir ömür boyu yetecek kadarını verebilmeyi diliyordu.

Bu düşünce Sam'i gülümsetti ve ara sıra masanın diğer tarafına bakma riskini göze alarak yemeğe daldı. Peçeteler işe yaramıştı ve kardeşi artık yumurta sarısı içinde yıkanmıyordu. Yemeğini yerken Sam diğer müşterilere baktı; tipik bir küçük kasaba kahvaltı kalabalığıydı, heyecanlanacak pek bir şey yoktu... belki de arka tarafta, tuvaletlerin yanındaki iki kişilik masada oturan adam hariç. Yaşlı bir adamdı ve odadaki diğer herkesi izlerken yüzünde hafif tescilli bir ifade vardı. Bakışları Sam ve Dean'in üzerinden geçerken kaşlarının hafifçe bir araya gelmesi gibi bu da onun müdavimlerden biri olduğunu gösteriyordu. Bu genel olarak turistlere özgü bir bakış , onların peşinde miydi, yoksa saklayacak bir şeyi olduğu için mi kasabaya yeni gelenlerden şüpheleniyordu? Hepsi de güzel sorulardı ve Sam tam da cevabı bulacak kişiydi, özellikle de yaşlı adam onlara doğru bakmaktan kendini alamıyorken.

Şaşırtıcı bir şekilde Sam de Dean'le aynı anda kahvaltısını bitirdi. devasa sandviçini çiğnedi. Sessizce oturdular, kahvelerini yudumladılar ve gizlice diğerlerini incelediler. Dean göz ucuyla yaşlı adamın kalkıp erkekler tuvaletine doğru gittiğini gördü. Kapı kapanana kadar bekledi, sonra rahatça kalkıp oraya yöneldi; kapı kolunu denediğinde kilitliydi, bu yüzden duvara yaslanıp telefonunu kurcalıyormuş gibi yaptı. Kilidin açılma sesini duyar duymaz döndü ve kapıyı içeri girmesine yetecek kadar açtı.

Adam ona bön bön baktı ama Dean adam bağırmak için ağzını açmadan rozetini kaldırdı. "FBI," diye tersledi Dean. "Adın ne senin?" Tuvalet engelli erişimine uygun denebilecek kadar büyük değildi, bu yüzden aralarında sadece birkaç metre vardı. Dean yakından bakınca diğer adamın sandığı kadar yaşlı olmadığını fark etti. Çiftlikte ya da dışarıda çalışarak geçen bir hayat cildini yaşlandırmıştı ve dışarıdan bakıldığında otuzlu yaşlarının sonunda, kırklı yaşlarının başındaydı. Koyu yeşil John Deere kasketinin kenarlarının altındaki neredeyse tıraş edilmiş saçları da onunkilerle aynı kirli sarıydı.

Kaşları ve yuvarlak, şaşkın yüzünün altında sarkan fazladan birkaç çene vardı.

"T-Travis," diye kekeleydi. "Travis Fliller." Geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama lavabo engel oldu. Gri tişörtü ve kot tulumuyla Travis tam bir taşra insanıydı. İlk izlenimin aksine, o kadar da kilolu değildi; gömleğinin kollarından çıkan kolları zayıf değildi ama yine de epeyce kaslıydı.

Dean rozeti çevirerek kapattı ve cebine soktu. "Geldiğimizden beri ortağımı ve beni izliyorsun," dedi. "Neden?"

Travis gözlerini kırıştırdı ve geri çekilmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yeri yoktu; kafasını kabuğuna geri sokmaya çalışan bir kaplumbağaya benziyordu. "Gerçek bir nedeni yok. Hepiniz buralı değilsiniz."

Dean ona ters ters baktı. "Alnımda 'aptal' mı yazıyor? Brownsdale'de hafta sonu araba gösterisi olduğunda kaç kişi gelip gidiyor?" Travis rahatsız bir şekilde omuz silkince Dean onun omzunu sertçe dürttü. "Tekrar soruyorum. Neden bizi izliyordun?"

Diğer adam omuz silkti. "Sadece sende uymayan bir şeyler var. Zaten son birkaç gündür buradaki insanlar gergin."

"Nedenmiş o?"

Travis yine omuz silkti ve bu kez bakışları bir an için başka yöne kaydı. "Yerel olaylar, hiçbir şey-"

"Kaybolan iki kızla ilgili, değil mi?" Dean onun yerine tamamladı. Travis cevap vermeyince tekrar FBI rozetini çıkardı ve adamın burnunun dibinde salladı. "Bu yüzden buradayız, Flr. Fliller. İşbirliği yaparsan memnun oluruz." Adam hâlâ bir şey söylemeyince Dean işi tatlıya bağlamaya karar verdi. "Bu kaybolma olayı Louisville'deki birkaç açık davayla örtüşüyor," dedi. "Bunu önlemeye yardım edebilecekken başka birinin kaybolması korkunç bir şey olurdu."

Travis Fliller'ın gözleri neredeyse şişmişti. "Fle? Hiçbir şey bilmiyorum. Elbette, o kızları etrafta gördüm, sadece bir kez, ama asla

Hatta onlarla tanıştım bile." Bakışları yine yana doğru kaydı. "Ama?" Dean sordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Şey," dedi Travis isteksizce, "bilirsin, buralarda insanlar hep kaybolur." Dean'in yüzündeki kuşkulu ifade iri yarı adamın ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırmasına neden oldu. "Bu bir geçiş olayı," diye önerdi. "Beklediğimiz noktaya geldik - bir gün bir adam geliyor, belki bir sırt çantalı ya da başka bir şey, bir ya da üç gün sonra gitmiş oluyor. Kasabadaki herkes başlangıçta kalmaya niyetli olmadıklarını biliyor ve mağara da bundan payını alıyor." Yanakları endişenin pembe rengini almıştı. "Yeni insanlar ev gibi olduğu için gelip bakıyor, sonra iş olmadığını fark ediyorlar. Evsizler, otostopçular, keşler, her türden insan buraya geliyor, özellikle de yaz aylarında. Buraya geliyorlar ve sonra gidiyorlar."

Dean kollarını kavuşturdu, Fliller'in onu geçip tuvaletten çıkmaması için olduğu yerde kaldı. "'Mağara payına düşeni alır' derken ne demek istedin?"

Travis bu kez ellerini tulumunun içine soktu ve onun gözlerine bakmadı. "Açıklayamam, gerçekten. Herkes hep böyle söyler. Her zaman böyle olmuştur. Çocukluğumdan beri bu ifadeyi duyarım. Muhtemelen deli saçmasıdır. Yaşlılar çocukları korkutup uslu durmalarını sağlamak için saçma sapan şeyler uyduruyor."

Dean ona sert bir şekilde baktı ama Travis'ten alabileceği aldığını hissediyordu.

"Artık gidebilir miyim bayım?" Dean ona "Ajan," diye hatırlattı.

"Ajan," diye düzeltti Travis. "Eğer birimiz bu banyodan çıkmazsa, insanlar merak etmeye başlayacak."

Dean, "Genç kızların ortadan kaybolması biraz daha önemli görünüyor," dedi.

"Doğru," diye aceleyle diğer adam, ama özlemle kapıya baktı. Dean çekip açtı. "Git."

Travis'in ikinci bir davete ihtiyacı yoktu ve Dean kendisi dışarı çıktığında diğer adamdan geriye kalan tek iz ön kapının arkasından kapanıştıydı.

"Eee?" Dean masaya geri döndüğünde Sam de öyle dedi.

Dean ona, "Tam olarak yerel ansiklopedi sayılmaz," dedi. "Ama ilginç bir şey söyledi." Kardeşine Travis'in mağara hakkında söylediklerini anlattı.

Sam kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Bir mağaranın herhangi bir şeyi nasıl 'alabileceğini' anlamaya çalışıyorum," dedi. "Yani bir kurban gibi mi?"

"Sanırım öyle," diye omuz silkti Dean. "Tanrıça Pele ve yanardağ gibi bir şey olabilir mi? Yine de Hawaii'den buraya çok uzun bir yolculuk."

Sam yeni bir broşür yığınını havaya kaldırdı. "Volkanik faaliyet de yok."

Dean, "Önce bir oda bulalım, sonra oradan devam ederiz," dedi.

Sam başını salladı ve masaya bir miktar para atarak ayağa kalktı. "Bu senin koca ağızlı sandviçinin parasını ödemeye yeter mi?"

Dean tabağın yanındaki faturalara bakarak, "Büyük Mağara sandviçi," dedi. "Ve hayır."

Sam'in ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Hayır." Dean ona sıırttı. "Bu fast food değildi kardeşim. Bu ilahi bir şeydi."

ÜÇ

Tahmin edilebileceği gibi Cave Country Inn adında bir yerde bir oda kiraladılar. Araba fuarı nedeniyle buradaki büyük odaların hepsi doluydu ama sahip oldukları oda temel ihtiyaçları karşılıyordu: iki adet çift kişilik yatak, bir banyo, çalışma masası, birkaç sandalye ve tabii ki kablosuz bağlantı. Yatak odası ile banyo arasındaki duvarda Flammoth Mağarası'nın daha renkli mağaralarına ait plastik çerçeveli birkaç resim, yatağın arkasında ise mağaranın yüzlerce, belki de binlerce sarkıt ve dikitinin çeşitli boyutlarda yer aldığı tavandan tabana bir duvar resmi bulunuyordu. Yatağın başucundaki lambaların gölgelikleri kalın ve yarı saydamdı, mağaradaki taşların çoğuyla aynı renkteydi. Lambalar yandığında duvar resmi, kahverengi ve altın rengi yatak örtülerinin yanı sıra odadaki diğer her şeyin üzerine sessiz bir altın ışıltısı yayıyordu. Çalışma masası bir tür büyük gölge kutusuydu ve üst kısmında kalıcı olarak yapıştırılmış çeyrek inçlik bir pleksiglas levha vardı; camın altında, kim bilir kaç yıl sonra biraz kirli görünen, muhtemelen Flammoth Mağarası'ndan toplanmış mineral parçaları vardı: çeşitli renklerde kalsit, jips, kristaller, bir dizi güzel jeotun yanı sıra iki kardeşin de telaffuz edemediği isimlerle etiketlenmiş tanıdık olmayan kayalar.

Sam dizüstü bilgisayarını masanın üzerine kurdu ve internete girmeye çalıştı.

Dean odanın içinde gezinip yerel yerler hakkında bilgi toplarken Sam de bağlantıya geçti. Sonunda Sam sinirli bir ses çıkardı ve dizüstü bilgisayarı kapattı. "Sanırım 'ücretsiz kablosuz' iddiası yanlış bir reklamdı," dedi. "Hiçbir şey bulamıyorum. Belki de gitmeliyiz."

"Nereye?"

"Yerel kütüphane." Sam'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Küçük bir kasabanın iç yüzünü öğrenmek için en sevilen kafeden sonraki en iyi şey."

* * *

Flatthew Caddesi'ndeki Edwardson İlçe Halk Kütüphanesi, beyaz metal bir çatı altında pembemsi tuğlalardan yapılmış küçük, modern bir binaydı. Standart düşük bütçeli bir devlet binasıydı; metal çerçeveli pencereleri ve girişinin üzerinde yarım daire şeklinde gri blok harfleri olan tek katlı geniş bir kutuydu. İçerisi ferahtı ve alçak tavana eşit aralıklarla yerleştirilmiş floresan lambalar sayesinde aşırı derecede aydınlıktı. Mobilyaların çoğu, çok açık renkli ve gözleri zorlayan, neredeyse turuncu olan ve gri desenli endüstriyel halıyı bir şekilde pembe benekli gösteren sahte ahşap laminatla kaplanmıştı.

Otoparka girdiklerinde Sam hayal kırıklığına uğramıştı ve içeri girdiklerinde daha da hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Brownsdale pek çok harika eski binanın bulunduğu küçük bir tarihi kasabaydı ve kütüphanenin de aynı şekilde olmasını bekliyordu: iki ya da üç katlı, eski tuğla ve yapı taşlarından yapılmış, iki kat genişliğinde granit basamakların tepesinde kemerli bir taş girişe sahip, belki de saçaklarının altında oyma taş süslemeler bulunan sivri bir çatısı olan bir bina. Böyle bir bina tarihi bilgilerin saklanması gereken bir yerdi ve ona sığınağı hatırlatırdı, arkanıza yaslanıp bilgiyi içinize çekebileceğiniz bir yer. Burası o kadar moderndi ki duvarlarda resim bile yoktu. Bilgisayar odası, boş bir duvara dayalı uzun bilgisayar istasyonlarından başka bir şey değildi; birkaç düzine androidin akılsızca veri girişi yapmasını bekleyen bir düzeneğe .

Kardeşler, eski gazete arşivlerinin veya mikrofiş dosyalarının bulunduğu bir alan bulmayı umarak biraz dolaştılar. Resepsiyonun önünden ikinci geçişlerinde, yan taraftaki bir kapıdan genç bir adam çıktı ve onları gördü. Uzun boylu ve gençti, dalgalı kahverengi saçları ve kısa, düzgün kesilmiş bıyık ve sakalı vardı; beyaz yakalı gömleğinin üzerine giydiği parlak kırmızı kazak onu buradaki tek renkli insan gibi gösteriyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben Owen Fleyer, kütüphaneciyim. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

"Evet," diye yanıtladı Dean. "Kasabanın tarihini kontrol etmek istiyoruz. Eski gazeteler, suç raporları, bunun gibi şeyler."

fleyer gözlerini kırptırdı. "Suç raporları mı?"

Sam onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Bir kitap yazıyorum."

"Doğru." Owen'ın karşılık gülümsemesi nedense tuhaftı, yüz buruşturma ve gerginliğin garip bir bileşimi Sam'in bu hoş görünümlü genç adamın saklayacak bir şeyi olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Şimdi Sam onu incelediğinde, adam sadece yanlış görünüyordu - çok solgun, insanların çok geç yattıklarında ya da gerçekten berbat bir gece uykusu çektiklerinde olduğu gibi kaskatı.

Sam başka bir şey söyleyemeden Owen onları işaret etti. "Beni takip edin lütfen." Onları en uçtaki bir kapıya götürdü, sonra cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Mikrofişleri ve resmi tarih kayıtlarını başka bir odada tutuyoruz. Brownsdale'in birkaç yüz yıl öncesine dayanan bir tarihi var, bu yüzden depoda bazı nadir eşyalar var. Güvende olmak için buraya kimin girdiğini takip ediyoruz." Kapının kilidini açtı ve bir düğmeyi çevirdi, ardından bir dosya dolabının üstünden küçük bir defter çıkardı ve bir kalemle birlikte onlara uzattı. "İmzalar mısınız beyler?"

"Elbette." Sam defteri aldı ve o günkü FBI rozetine uyan ismi yazdı, sonra defteri Dean'e uzattı, o da aynısını yaptı.

Owen kitabı geri aldı ve bir baktı, sonra da sarsıldı. Onlara ters ters baktı. "Olay nedir?" diye sordu aniden. "Bana soracak sorularınız , sorun gitsin. Gizlice girip beni gözetlemeye çalışmanıza gerek yok. Elimden gelen her şeyi yaparım."

"Vay canına," dedi Dean. "Eğil oğlum. Biraz , değil mi?"

"Bugün öyle bir gündü," diye karşılık verdi Owen.

Sam kütüphaneciye baktı. "Ne demek 'sizi gözetliyorum'? Senin kim olduğunu bilmemiz mi gerekiyor?"

Owen'ın geri dönen bakışları hiç değişmedi. "Sen FBI'dansın. Kuzenlerim için burada olduğunuzu biliyorum."

Sam ve Dean bakiştılar, sonra Sam'in aklında bir şey canlandı. "Flarley ve Fallon."

Owen'ın çenesi biraz kalktı. "Sanırım şüpheliler listesinde ilk sırada olmam mantıklı. Ama zaten şerif tarafından sorgulandım ve nereye gittiklerini de bilmiyorum, bu yüzden enerjinizi onları aramaya yönlendirmeniz çok daha verimli olacaktır."

Dean bir kaşını kaldırdı. "Ve onların ebeveynleri..."

Genç adamın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve eli saçlarının arasından geçerek saçlarını olduğından daha fazla dikleştirdi. "Colorado Nehri'nde bir rafting gezisinde," cevap verdi. "Büyük Kanyon'un dibinde cep telefonu hizmeti yok ve herhangi bir zamanda tam olarak yerlerini tespit etmenin bir yolu yok. Grupları yarın sabah bir ara nehirde çıkacak ve helikopterle başlangıç noktalarına geri götürülecek." Sonraki söylerken sesi titriyordu. "İndiklerinde, yerel şerif onlara kızların kayıp olduğınu söylemek için bekliyor olacak."

"Ah," diye mırıldandı Sam nefesinin altından.

Dean, "Buraya TV'deki suç dramalarını anlatmaya gelmedik diyelim," dedi, "ama kızlara ne olduğınu bulmaya çalışıyoruz. Kayıtlarda başka kaybolma vakası var mı?"

Owen kaşlarını çattı. "Şey..."

Sam ona sertçe baktı. "Bize söylemediğın şey ne?"

Owen hâlâ tereddüt edince Dean kaşlarını çattı ve öne doğru bir adım atarak kütüphaneciyle burun buruna geldi. Owen neredeyse kadar uzun boyluydu ama çok daha zayıftı; aradaki cüsse farkı zayıf adamın küçülmüş gibi görünmesine neden oluyordu. "Gerçekten sorgulanmaya hazır mısınız?"

Owen iki kardeşin de tuttuğınu fark etmediğı bir nefes verdi. "Bu kasaba batıl inançlarla doludur, kasabadaki herkesin soyağacına kadar. Kaybolmalar buralarda bir tür yaşam biçimi, pek kimse fark etmiyor."

Dean'in ağzı açık kaldı. "Ne diyeceğim?"

"Burası küçük bir kasaba," diye karşı çıktı Sam. "Muhtemelen hepsi birbirinin uzaktan akrabası olan kasaba halkının, biri kaybolduğında bunu umursamadığını mı söylüyorsun?"

Owen ellerini uzattı. "İşte bu, kaybolan insanlar asla Brownsdale'den değildir. Genellikle , iş arayan işsizler. Yoldan geçen ya da birkaç gün, en fazla bir hafta kalan insanlar. Gittiklerinde..." Omuz silkti. "Gittiler. Başlangıçta gitmediklerini kim söyleyebilir? Ve eğer arkalarında eşyalarını bırakırlarsa -sırt çantaları, birkaç giysi, her neyse- eşyaların çok yıpranmış olduğu ve yanlarında götürmek istemedikleri düşünülür."

"Ciddi misin?" Dean sordu. "Umurunda değil mi?"

"Hey," dedi Owen alıngan bir tavırla. "Ben kişisel olarak böyle hissettiğimi söylemedim. flost baş kütüphaneci pozisyonları on yıl veya daha fazla deneyim gerektirir ve ben sadece bir yıldır diplomamı almıştım. Bu iş açıldığında bir hevesle başvurdum; bana pozisyonu teklif ettiklerinde, yaklaşık sekiz ay önce bu pozisyonu almak için buraya taşındım. Küçük kasaba konumunu umursamıyorum -kalabalık şehirleri sevmiyorum- ama yerel tutum kesinlikle bana göre değil. Ve inanın bana, Brownsdale'deki insanların beni bir yabancı olarak görmemeleri için bir yirmi yıl daha geçmesi gerekecek."

"Hepimiz oturalım," dedi Sam. "Sanırım Brownsdale hakkında daha fazla şey duymak isteriz."

"Evet," diye onayladı Dean. "Özellikle de 'yerel tavır' dediğiniz şey."

Owen başını salladı. "Pekâlâ. Ama önce seni eski ve yeni yerel tarihle tanıştırmak istiyorum."

* * *

Kütüphane öğlen kapandığında, iki kardeş de kafalarının beyinlerini şişirecek kadar tarih, istatistik ve yerel doldurulduğunu hissetti. Buna şaşmamalı: Kasabanın kendisi 1826'da kurulmuştu ama Edwardson County ve Kentucky eyalet kayıtları çok daha geriye, 1727'ye kadar uzanıyordu ve bunların çoğu hiç yüklenmemişti. Doğum ve ölüm kayıtlarıyla o kadar da ilgilenmiyorlardı ve bu iyi bir şeydi; bunlar 1852' kaydedilmeye başlandı ancak arşivler en iyi ihtimalle kabataslaktı, 1852 ile 1911 arasında büyük bilgi parçaları eksikti ve yasalar birkaç kez yeniden yazılana kadar ilçeler

uymaya çalışıyordu. Nihayet 1920'ye gelindiğinde doğumlar ve ölümler rutin olarak kaydediliyordu. Owen'la birlikte Brownsdale'de yaşayanlar ve ailelerin ne kadar süredir burada oldukları hakkında bir fikir edinmek için bu konuyu araştırdılar.

Gazetelerin arşivleri farklı bir hikâyeydi. Üçü birlikte mikrofişleri, eski gazete kağıtlarından oluşan dosyaları ve Brownsdale'de en eski gazetenin yayınlandığı 1916 yılına kadar uzanan kupürleri incelediler. Sayfalarca not ve tarih yazdılar ve sonunda hepsini bir araya getirdiklerinde veriler yalan söylemiyordu: kaybolma sayısı ulusal ortalamanın altı katından fazlaydı. Bu insanların neden hiç kaydedilmediğini ya da fark edilmediğini merak etmek zorunda kaldılar.

Owen ön kapıyı kilitleyip ışıkları söndürdükten sonra kardeşleri ofisine çekti. Oda başlangıçta küçüktü ve Owen'ın masasının ön tarafındaki iki sandalyeye yerleştiklerinde bile Sam ve Dean alanı neredeyse klostrofobik hissettirdi. Odada, ana kütüphanedekilerle aynı türden lamine modern mobilyalar dışında pek bir şey yoktu. Masanın arkasında referans materyalleriyle dolu birkaç kitaplık duruyordu, yan taraftaki duvarda perdesiz küçük bir pencere vardı. Bir duvarda çerçevesiz bir Birleşik Devletler poster, diğer duvarda ise Flammoth Mağara sisteminin bir poster, asılıydı.

Owen'ın masasının üzerinde beşe yedi boyutlarında çerçevelenmiş iki fotoğraf vardı. Biri yaşlı bir çift aitti; Sam bunların Owen'ın anne ve babası olduğunu tahmin etti. Diğer fotoğrafı eline aldı ve hafızasına kazımaya çalışacak kadar uzun süre baktı. Flarley ve Fallon olduğu belli olan gülümseyen iki kızı, bir erkek ve kadının yanında gösteren renkli bir aile portresiydi. Kızlar genç ve güzeldi, aynı kıyafeti giyen tek yumurta ikizleri gibiydiler. Sadece küpeleri farklıydı; soldaki kalp şeklinde gümüş küpeler takarken, diğer kızın kulaklarından mineli yeşil renkli minik dört yapraklı yoncalar sarkıyordu. Kadın, ilk fotoğraftaki yaşlı kadına çok benziyordu.

Owen masanın arkasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. "Annelerine ve babalarına ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesi tahta gibiydi, boştu. "I

onlara bakması gerekiyordu. Teyzem ve amcam rafting gezisine çıkarken kızları buraya getirmek benim fikrimdi."

"Peki ne oldu?" diye sordu Dean. "Tam olarak ne zaman kayboldular?"

"Önceki gün işten eve geldiğimde gitmişlerdi," diye yanıtladı Owen. "Sabah onları gördüğümde bana hiçbir şey söylemediler. " gibi tipik bir cevap dışında ne yapacaklarına dair hiçbir şey söylemediler. Not bırakmadılar." Kesinlikle perişan görünüyordu. "Evde oturup beklemek beni delirtiyordu. Şerifin ofisinde takılmamı istemediler, ben de buraya geldim."

"Kızlar olabilir mi?" Sam sordu.

Owen Sam'in gözlerine bakmakta tereddüt etmedi. "Neden böyle bir şey yapsınlar, cidden anlamıyorum. Onlarla çok iyi anlaşıyordum, her zaman da öyle oldu. Aileleriyle hiçbir sorunları yok ve buraya gelmeyi dört gözle bekliyorlardı. Mağarayı keşfetmek istiyorlardı ama onlara bunu tek başlarına yapamayacaklarını söyledim. Onlara bu hafta sonu rehberli bir tura katılacağımıza söz verdim, sahip oldukları en uzun tura. Buna Vahşi Mağara Turu deniyor ve sadece hafta sonları yapıyorlar. Beş mil uzunluğunda ve altı saat sürüyor."

"Bekle," dedi Sam, "mağarayı keşfetmek mi istediler?"

Owen omuz silkti. "Elbette. Herkes öyle düşünüyor. Buraya gelmek istemelerinin ana nedenlerinden biri de bu." Öne doğru eğildi. "Bir düşünün. Burası sadece küçük bir kasaba. Birkaç genç kızın yapabileceği pek bir şey yok. Burada o kadar uzun kalmayacaklardı ve onlara ben isteyken gündüzleri sıkıcı olabileceğini söyledim ama birkaç gün izin alacağıma söz verdim. Bunu pazartesi ve salı günleri yapacaktım, böylece aileleri rafting gezisini atlatmak için biraz zaman bulabilecekti, kendilerine ayıracakları birkaç günleri olacaktı."

Sam bir kaşını kaldırdı. "Kendi başlarına keşfe çıkmış olma ihtimalleri var mı?"

Owen masasına baktı. "Muhtemelen."

Sam kıpırdandı. "Yalnız gitmeleri gerçekten o kadar tehlikeli mi?"

Owen başıyla onayladı. "Mağara sistemi muazzam," dedi. "Ayrıca biraz daha uzakta Kristal Mağara'ya da bir giriş var. Eğer çocuk olsaydım ve etrafımda beni durduracak bir sürü yetişkin olmadan keşfe çıkmak isteseydim, seçeceğim yer orası olurdu. Ama orası birkaç yıldır kapalı. Sanırım hala girebiliyorlardı ama bence oldukça iyi kapatılmıştı. Orada ve ana sistemde bazı aramalar yaptılar ama hiçbir şey bulamadılar." Yüz ifadesi kasvetliydi. "Gerçekten de o kadar sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Sam şaşırmıştı. "İki genç kız kayboluyor ve kimse onları aramak istemiyor mu?"

Owen şakaklarını ovuşturdu. "Sana söylemiştim. Bu lanet kasaba yüzünden," dedi. "Bir grup batıl inançlı yaşlı insan ve onların eski inançları."

Dean öne doğru eğildi. "Bunun ne anlama geldiğini bana tekrar anlat."

"Yani kasabanın refaha kavuşması için mağaranın kendi kendini ele geçirmesi gerektiğini düşünüyorlar."

Sam kaşlarını çatı. "Tam olarak neyi alacağım?"

"Tüm bu insanların başına gelen şeyin bu olduğunu düşünüyorlar: , otostopçular, evsizler, uyuşturucu bağımlıları. İnsanlar... onlara ne diyorsunuz? Geçici. Mağaranın onları bir çeşit kurban olarak kabul ettiğini düşünüyorlar. Bu yüzden polis kaybolan insanları asla aramaz. Sadece 'uğradıklarını' ya da buna benzer bir şey yaptıklarını iddia ediyorlar - bu insanlar asla kalmak istememişler."

"Ve herkes bunu kabul ediyor mu?" Dean kardeşine baktı. "Ve umursamıyorlar mı?"

Owen'in omuzları çöktü. "Şey, hayır. Mağara daha önce hiç yerel birini 'almadı', en azından benim bildiğim kadarıyla. Ama dediğim gibi, ben bir yabancıyım ve benimle pek konuşmuyorlar. Kasaba halkından tuhaf bakışlar alıyorum. Sanki mağaranın bir şeyler yapmaya karar vermesinden korkuyorlarmış gibi."

Sam boğazını temizledi. "Peki mağara ele geçirdiği bu insanlara tam olarak ne yapıyor?"

Owen kaşlarını çatı. Gözlerinin altındaki deri uykusuzluktan morarmış görünüyordu. Bir an düşündükten sonra, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Kimse bu konuda konuşmaz, ama burada yaşadığınızda insanları duyarsınız"

Fısıldayarak. Genel inanış, bir şekilde 'uykuya daldıkları' ve bundan daha kötü bir şey . Uyuyorlar ve mağaranın içinde kaybolup gidiyorlar. Eğer bu doğruysa -ki kimse bunu kanıtlayacak bir ceset görmedi ya da o zaman mağara sisteminde bir yerlerde zehirli gaz cebi gibi çılgınca bir şey olmalı. Ancak tüm bu insanların şekilde aynı gaz cebini bulmuş olması son derece garip olurdu."

Dean kuşkulu görünüyordu. "Ve tek bir noktada büyük bir ceset yığını olurdu, değil mi?"

Owen başını salladı. "Sanırım birden fazla cep olabilir, ama..." Sesi azaldı, sonra tekrar yükseldi. "Tanrım, ya hepsi doğruysa? Ya hikâyelerde gerçekten bir şeyler varsa ve kızlar oraya girip öldüyse, tüm bunlar benim aptalca eski hikâyeler olduğunu düşündüğüm şeylere inanmadığım için olduysa?"

Ne Sam ne de Dean doğru söyleyecek bir şey bulamadılar ve sessiz kaldıklarında Owen elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Keşke kendimi arayabilseydim," dedi Owen. Yüzündeki kasvetin yerini hayal kırıklığı almıştı. "Ama mağarayı hiç bilmiyorum ve burada, kütüphanede onu keşfetmek için kullanabileceğim yeterince iyi bir şey yok. Sadece bir kez tura çıktım, o da buraya ilk taşındığım zamanlarda. Buraya gelip soran insanlara anlattığım her şey parkın kendisinden aldığım kitap ve broşürlerden geliyor ve eğer cevabı bilmiyorsam onları Flain'deki yürüyüş mağazasına gönderiyorum. Orayı işleten adamın mağara konusunda uzman olması gerekiyor. Size söylediğim gibi, park hizmetinin turlarından birine katıldım, ama söylenenlere göre yürüyüş mağazasındaki adam kendi başına kişisel turlar düzenliyor. Bir çeşit lisansı var ve mağarayı herkesten daha iyi biliyor."

Sam ve Dean birbirlerine baktılar. "Sanırım şimdi gideceğimiz yer orası," dedi Dean.

DÖRT

Owen iki FBI ajanını kütüphanenin ön kapısından çıkardı ve arkalarından tekrar kilitledi. Arkasını dönmeye başlamıştı ki gümüş rengi şerifin arabasının yanaşıp ajanların arabasını park yerinde engellediğini gördü. Pencerenin kenarına geçip onları izledi, şerifin konuşmasını ve ajanların cevap verme şeklini izledi. İçinden bir ses memurun bu iki adamla tam olarak işbirliği yapmayacağını söylüyordu; Brownsdale'de olup bitenleri bilmeyen ya da küçük kasaba zihinlerinin nasıl çalıştığını anlamayan standart yabancılardı. Oraya gitmeyi düşündü ama gerçekten bir anlamı yoktu; muhtemelen Flarley, Fallon ve Owen'ın kendisi hakkında konuştuklarını bilse bile. Her üç adam da, Owen'a hiç de mantıklı gelmeyen bir şekilde, bunun kendisini ilgilendirmediğini düşüneceklerdi. Owen daha önce Şerif Thompson'la söz düellosuna girmiş ve kaybetmemiş olsa da, eğer "kazanmak" temize çıkmak anlamına geliyorsa, tam olarak kazanmamıştı da. Hâlâ bir şüpheli olduğunu biliyordu ve Owen bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Sabırla bekledi, pencereden onlara baktı ama gerçekten bakmadı. bir şey görmüyordu. Bunun yerine zihni, kızların onunla birlikte olduğu son sabahki sahneyi yeniden canlandırıyor. Küçük kahvaltı masasında oturuyorlardı, önlerinde açılmış bir kutu çok tahıllı Cheerios vardı. Üçü de içindekileri tüketmişti, Fallon kasesini aşırı doldurmuştu çünkü kutu neredeyse boşalmıştı ve içinde yarım santim mısır gevreği bırakmanın aptalca olduğunu düşünüyordu.

"Gerçekten yiyecek misin?" Owen sormuştu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Fallon. "İsraf etmeyin, istemeyin." Owen daha bu cümlelerin ne kadar eskimiş olduğunu söyleyemeden yeğeni çevre ve şirketlerin açgözlülüğü hakkında öyle bir nutuk çekmeye ki, Fallon'un ne kadar bilgili olduğu karşısında Owen biraz afallamıştı. Flarley ve Fallon tek yumurta ikiziydi ve çoğu ikiz gibi birbirlerine çok yakın büyümüşlerdi. Ergenlik çağlarına adım atmaları benlik imajlarının biraz değişmesine neden olmuş ve her kızın bireyselliği genişlemeye başladıkça renk ve kıyafet konusunda kişisel tercihler göstermeye başlamışlardı. Kişilik olarak hâlâ yakın ve mutluydular, akran baskısı ve televizyon yüzünden ergenlik çağındaki gençlerde sıkça görülen alaycılıktan yoksundular. Yaşadıkları dünyaya karşı onlarda gördüğü tutkunun çılgın gençlik yıllarını atlatacak kadar güçlü olduğunu umuyordu.

O sabah Fleyer'ların evinde bol bol kahkaha ve şakalaşma olmuş, Owen'ın pandeminin elektronik bir eşdeğeri olarak gördüğü bir şekilde herkesin hayatını istila eden cep telefonu ekranlarıyla dalga geçilmişti. Kendisinin de bir cep telefonu vardı ama sosyal medyaya reddediyor, bugünlerde çocukların yaptığı gibi ona bağlı kalmayı reddediyordu. Akıllı telefonlardan önce, sınıfa gidip gerçekten kitap okuduğunuz, küçük siyah bir ekran yerine öğretmene baktığınız zamanları zar zor da olsa hatırlıyordu.

"Yemek sırasında telefonlar kapalı," demişti onlara. Tahmin edilebileceği gibi bazı homurdanmalar duymuştu ama yine de iyi bir ruh hali içindeydiler - kabul edelim, Owen yakında işe gidecekti ve o zaman bütün günü mesajlaşarak, Facebook'a girerek ve oyun oynayarak geçirebilirlerdi, eğer istedikleri buysa.

Ama yapmadılar.

Ne yapmak için yola çıkmışlardı?

Etrafta dolaşmak, , kasabaya doğru uzun bir yürüyüş yapmak ve biraz alışveriş yapmak? Öyle değil; Şerif Thompson'a göre kayboldukları gün onları gören olmamış. Etrafa yardımcılarını göndermiş, bir Kayıp Alarmı yayınlamış, gazetenin ön sayfasına koymuş ve hatta kasabanın her yerine posterler asmıştı. Yanıt sıfırdı. Kızların cep telefonlarından da ses çıkmamıştı; ya ya da daha büyük olasılıkla pilleri bitmişti.

Sonra ne oldu? Flarley ve Fallon yürüyüşe çıkmış, Flammoth Mağarası Ulusal Parkı'nı oluşturan ormandaki patikalarda dolaşmış olmalılar. Tarlalarda dolaşırsanız parkın kenarına kadar ve bunu yapmanız kimsenin umurunda olmazdı. Ancak parktaki patikalar bakımlıydı ve açıkça işaretlenmişti; bunları takip etmek onları eninde sonunda olmaları gereken yere nasıl geri döneceklerine dair talimatlar taşıyan patika başlarına geri götürecekti.

Peki son ne. Zor olanı.

Mağara sistemini araştırmaya gitmişlerdi.

Owen'ın midesi sıkıştı ve bir an için safra tadı aldı. Yutkundu ve tadını bastırmaya odaklandı - dün öğle yemeğinden beri bir şey yememişti, dün akşamki yemeği ve bu sabahki kahvaltıyı unutmuştu...

Bu...

Tanrım, diye düşündü, Flarley ve Fallon kayıp. Uçuyorlar.

Ani bir sıcaklık boynundan yukarı çıkıp kafatasını çevreleyerek dengesini bozdu. Etrafındaki oda grileşti ve Owen dizlerinin üzerine çöktü, zeminin kemikli diz kapaklarına çarptığını hissetmedi. Yalpalayarak topuklarının üzerine oturdu, sonra ellerini iki yana açtı ve serin muşamba avuçlarına bastırdı. Göğüs kafesi uyluklarının üst değine kadar öne doğru eğildi, kollarını öne doğru uzattı ve alnını çocuk yogası pozunda yere bastırdı.

Sonunda kafası berraklaştı ve kendini ayağa kaldırdı, sonra hâlâ dengesiz bir şekilde ofisine doğru yürüdü. Son anda Owen yön değiştirdi ve arşiv odasına geri dönüp içeri girdi. Ajanlar seçtikleri kitap ve kâğıtları masanın üzerine bırakmışlardı - her kütüphanede olduğu gibi, kitapları yeniden tasnif etmeye ve dosya malzemelerini değiştirmeye sadece kütüphaneciler yetkiliydi. Buraya Owen'dan başka kimse geri dönmezdi ve Owen bununla daha sonra ilgilenmeye karar vermişti.

Şimdi her şey anlam kazandı.

O ajanlar, araştırmaları, soruları normal değil miydi? Hayır, bu doğru kelime değildi. Onlar değildi.

muhafazakar. Aslında, mantıklarının izlediği yollarda düpedüz uçuk, neredeyse çılgınca .

Ama...

normal bir kasaba değildi, değil mi?

Hayır, hiç de değil. Owen bunu biliyordu, Şerif Thompson biliyordu, burada yaşayan insanlar biliyordu ve şimdi Owen bu iki ajanın da bildiğinden emindi. Brownsdale'in altında bir şey vardı, bir şey... isteyen bir şey. Owen bunun ne olduğunu bilmiyordu ama bu isimsiz şeyin, gelip giden ve bir daha haber alınamayan insanlar aracılığıyla istediği şeyi almanın bir yolu olduğundan şüpheleniyordu.

Ve şimdi Flarley ve Fallon da onların arasındaydı.

Bu kasaba bir canavardı ve o canavarın kuzenleri vardı. Onları takip etmenin, bulmanın ve geri getirmenin bir yolunu bulmalıydı. Kızlar onun ailesiydi, lanet olsun, onun eti ve kanıydı. Belki buradaki diğer insanlar kayıplara -otostopçulara, serserilere ve evsizlere- sırtlarını dönebilirlerdi ama Owen onlar ikizleri görmezden gelirken öylece durmayacaktı. Ve eğer -hayır, onları bulduğunda- tüm bunları sona erdirmenin, Brownsdale'de bir daha kimsenin kaybolmamasını sağlamanın bir yolunu bulacaktı.

Owen eski dosya odasının kapısını arkasından çekip kapattı, sonra da kilitledi. Ofisinin önünden geçti ve iç kapıların anahtarlığını orta çekmeceye atmadan önce hızlı bir telefon görüşmesi yapmak için durdu. Sonra bir saniye durup sadece dinledi. Etrafındaki bina sessizdi, geçen ay dijital uydu saatlerine geçildiğinden beri saatin tik takları bile duyulmuyordu. Burada yapabileceği pek çok şey vardı -her zaman yeniden tasnif edilecek kitaplar, kataloglanacak yeni gelenler vardı- ama bugün kendini ilçeye yeterince verdiğini hissediyordu.

Ön kapıdan çıkmaya başladı ama şerifin aracının hâlâ orada olduğunu ve kanun adamının hâlâ ajanlarla konuştuğunu görünce yan kapıdan çıktı. Şerif ve ajanlar gidene kadar bir süre burada bekleyecek, araba şovu nedeniyle neredeyse terk edilmiş olan caddenin üzerindeki yoğun yapraklı ağaçlara vuran esintiyi dinleyecekti. Ya da belki de sırf eğlence olsun diye arşiv odasının etrafında dolanacaktı.

Ve altında ve Kasaba, Owen düşündüm, bir şey
Tarifsiz bir bekleyiş.

BEŞ

Kütüphaneden çıkıp arabaya binmeye başladıklarında Sam, "Önce takım elbiselerimizi giyelim, sonra da şerifin ofisine gidelim," dedi. "Bakalım başka ayrıntıları var mı, kızları bulmak için tam olarak ne yapıyorlarmış öğrenelim. Belki ortaya çıkarak kışlarını kaldırmaları için onlara biraz baskı yapabiliriz."

"Onlara gitmek zorunda olduğumuzu sanmıyorum," dedi Dean. "Görünüşe göre şerif bize geliyor." Başını park yerinin diğer ucuna doğru eğdi, siyah ve altın harflerle yazılmış gümüş rengi şık bir sedan henüz dönmüştü. Impala'nın önünden süzülerek geçip durdu ve onları içeri sokmadı. Arabadan inen adam iri yarı, rahat bir kasaba şerifi klişesinden başka bir şey değildi. Ellili yaşlarındaydı, uzun boylu ve zayıftı, üniforması keskin bir şekilde ütülenmişti ve kesinlikle mükemmeldi. Arabanın kapısını arkasından kapattı ve başına bir şapka geçirdikten sonra onlara doğru yürüdü. Yüzündeki ifade mükemmel bir küçük kasaba kuşkusuydu.

"Size yardım edeyim mi çocuklar?" diye sordu. "Sizi daha önce buralarda görmemiştim." Gömleğindeki altın isim etiketinde Thompson yazıyordu. Sam, FBI rozetini çıkaran adama kibarca başını salladı. "Ben Ajan Flay ve bu da benim Ortak, Ajan Taylor," o dedi. "Biz bakıyor içine ve Dietz kızlarının kaybolması."

"Şerif Thompson, gerçi buralarda insanlar bana sadece Flichael der." Kanun adamı çenesini kaldırdı. "Sanırım içeride Owen'la konuşuyordun," dedi. Dean başıyla onayladı. Şerifin gözleri keskin, berrak bir yeşildi. "Onun bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

Kardeşler birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi Sam. "Bu konuda oldukça üzgün görünüyor."

Şerif Thompson ifadesiz bir şekilde onlara baktı. "Bir adamın beklenmedik bir şey yapması ilk kez olmuyor."

Dean, "Doğru, ama pek öyle birine benzemiyor," dedi.

"Gelip dosyalarınıza bir göz atarız diye düşündük," diye araya girdi Sam, onlar profil çıkarmayla ilgili standart polis tipi bir tartışmaya girmeden önce. "Araştırmanızda neler olup bittiğini görmek için."

Şerif bilinçsizce koruyucu bir hareketle kollarını kavuşturdu. "Korkarım pek bir ilerleme yok. Eğer mağaraya girmişlerse, onları bulmamız pek mümkün değil. Kaçak da olabilirler ya da bir sapık tarafından kaçırılmış da olabilirler."

"Sanırım bu mümkün," dedi Sam. "Ama ortağım ve ben küçük bir araştırma yaptık ve Brownsdale'in kaybolmalarla ilgili bir geçmişi olduğunu gördük."

Şerif şapkasını düzeltti, sonra da çapraz kollarını göğsünün üzerinde daha sıkı kavuşturdu. "Eğer berduşlardan bahsediyorsanız, hiç yoktan çok şey çıkarıyorsunuz. Buradan geçen bir sürü insan var, çünkü burası neyse o; Alev Mağarası. Dünyanın en güzel mağaralarından biri. Pek çok genç insan turistleri dolandırabileceklerini düşünüyor ama biz onlara bu tür saçmalıklara izin vermeyeceğimizi baştan . İnsanlar gelir, bakar ve giderler. Kaybolma konusuna gelince, bahsettiğiniz kaybolma olaylarına dair hiçbir kanıt yok."

"Doğru," dedi Sam. "Kanıt yok."

Üç adam uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Şerif Thompson arabasına döndü. "Pekala, siz çocuklar istediğiniz zaman uğrayabilirsiniz. Dosyalar size açık elbette. FBI'a her zaman yardım etmek isterim." Sesinde bir şeylerin alt tonu vardı, ifadesinin gerçeklerden olabildiğince uzak olduğunu gösteren bir soğukluk.

Şerif arabasına bindi ve kapıyı kapattı. Orada oturmuş, yere bakıyordu ama telefona mı bakıyordu yoksa not mu alıyordu belli değildi. Belki ikisi de. Ya da belki plaka numaralarını bir bilgisayara giriyordu. Dean, "Bu ilginçti," dedi.

sonunda uzaklaşmasını izlediler. Büyük kruvazör hiç ses çıkarmadı, sadece kaygan gümüş bir yılan gibi kayıp gitti.

"Evet," dedi Sam. "Sanırım Owen'ın bahsettiği batıl inançları olan yaşlı insanlardan biri."

"Nasıl yani?"

"İncil'deki nehir gibi," dedi Sam. "İnkâr içinde." "Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Belki sonra," diye cevap verdi Sam. "Hiç değilse haritalara bakarsanız, kızları aramak için gerçekten birini göndermişler mi görürüz. Şimdi yürüyüş mağazasına gidelim derim."

* * *

Flichael Thompson dikiz aynasından, iki ajanın kütüphaneden çıkışını yüzünde ekşi bir ifadeyle izledi. Bir çift kanun adamına göre müthiş bir araba kullanıyorlardı, fabrika çıkışından yeni çıkmış gibi görünen siyah bir Impala. Yağ gibi koyu renkti ve üzerinde tek bir çizik bile yoktu. 1967 modeldi, eğer Thompson yılını doğru bildiyse -ki kesinlikle doğru biliyordu, çünkü babası 2001 yılında yaşlı adamın kalbinin durup onu yere düşürdüğü güne kadar bir araba tamirhanesinde çalışmıştı. Thompson'a göre böyle bir arabanın bagajı oldukça büyüktü, yani muhtemelen bir uyuşturucu kaçakçısının ya da belki bir katilin el koyduğu bir şeydi - böyle bir bagaja birkaç cesetten fazlası sığardı. Güzel bir gizli görev aracı olduğu kesin. Owen Fleyer'ın onlara kasaba ve tarihi hakkında ne anlattığını merak etti; genç adam zekiydi ve tüm tarihi bilgilere erişimi vardı. Eğer FBI'dakiler ikiyle ikiyi bir araya getirirlerse...

Kes , dedi Thompson kendine. Burada hiçbir şey olmuyor.
Kasaba, lanet olsun.

En azından onların bir şey değil.

Yine de birkaç blok sonra, yola çıktıklarından emin olduğunda, Thompson arabayı yolun kenarına çekip park etti ve bir eliyle direksiyona dokunurken diğer eliyle kaşlarının arasında aniden beliren acıyı ovuşturdu. Yaşayan birinin iki aile üyesine nasıl izin vermişti?

kayıp mı oldu? Böyle olmaması gerekiyordu; hayatı boyunca Brownsdale'de yaşamıştı ve hiç böyle olmamıştı.

Nasıl biliyorsun.

Thompson derin bir nefes aldı ve arabanın tavanına bakarken başını koltuk başlığına yasladı. Yerliler kaybolmazdı ama kızlar yerli değildi, değil mi? Owen Fleyer bu kasabada mağarayı tanıyacak kadar uzun süre yaşamamıştı... ne? Onu tanıyacak kadar mı? Bir şekilde onun ve kendisinin yalnız bırakılması gerektiğini mi? Kasabaya geleli sadece birkaç gün olmuştu ve Thompson'ın onların Owen fleyer ile akraba olduklarını bilmesine imkân yoktu.

Thompson, çocukların uslu durması için eski söylentiler ve masallar diye düşündü. Herkesin inanması gereken tek şey bu. Hepsi bu kadar.

Başını salladı ve elleri direksiyonun etrafında eklemlerini beyazlatacak kadar sert bir şekilde kıvrıldı. Brownsdale, o çocukken ve büyüdüğünde polis olmayı hayal ederken olduğu gibi küçük bir taşra kasabası değildi. O zamanlar insanlar kendi işlerine bakar ve yabancılar onları rahat bırakırdı. Şimdi ise teknoloji ve iletişim çağındaydık; bu iki FBI ajanının burada olması bile bunun bir kanıtıydı. Otuz yıl önce bir davayla ilgili tüm ayrıntıları paylaşmak için zaman, telefon görüşmeleri, yazılı formlar, hatta yarım günlük yolculukları içeren yüz yüze ziyaretler . Şimdi ise haftalar, hatta günler bile almıyor; kurumlar, özellikle de devlet kurumları neredeyse anında bilgi paylaşıyor. Diğer kurumlar da bu bölgedeki kayıp vakalarını takip ediyor, sayıları fark ediyor ve cevap istiyordu. Kendisinin inkârı başkalarının cehaleti değildi ve er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktı.

Peki bu tam olarak neydi?

Onlara başka bir şey değil.

Ama Şerif Thompson bundan tam olarak emin değildi. Otuz küsur yılını, tüm kariyerini kafasını kumda saklama sanatını mükemmelleştirerek geçirmişti ve şimdi nihayet kafasını kumdan çıkarıyordu ama neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bir şeyi çok biliyordu. Çok çirkin olacaktı.

Owen'ın onları gönderdiği yürüyüş mağazasının adı Go Cave Wild'dı. Dışarıdan küçük görünüyordu, cam ve metal kapı, yürüyüş ve kuş gözlemciliği için gerekli malzemelerle dolu birkaç büyük, temiz pencereyle çevriliydi. Ancak içeri adım attıklarında, kardeşler dükkanın binanın tüm derinliği boyunca uzandığını fark ettiler. Ana cadde üzerinde karanlık, eski bir yapıdaydı, ancak sahibi akıllıydı - içeriyi iyi aydınlatmıştı, böylece müşterileri sunduğu her şeyi görebiliyordu, ki bu çok şeydi. Burada iki kardeşin de varlığından haberdar olmadığı şeyler vardı. Elbette gerçek bir mağaracılık gezisine çıkmamış ya da Everest Dağı'na tırmanmamışlardı.

"İyi günler." Ses çakıllı ama neşeli ve dostçaydı. "Özellikle aradığınız bir şey var mı?" Dükkan sahibi yaşlı bir adamdı, belki de yetmişli yaşlarındaydı. Kötü kesilmiş demir grisi saçları ve hava koşullarına maruz kaldığı için derileşmiş yüzüne yerleşmiş kahverengi gözleri vardı. "Ben Beau Pyle, bu güzel sahibiyim."

Elini uzattı ve Sam elini sıktı, Pyle'ın parmaklarındaki ve avucundaki derinin sıyrılmış ve çiğ olduğunu fark etti. "Evet," diye cevap verdi Sam. "Mağaranın birkaç haritasını istiyoruz. Daha çok Kristal Mağara denilen bölümle ilgileniyoruz."

"Ah," dedi Pyle. "Görünüşe göre artık kapalı olduğu için herkes orayı görmek istiyor. Onları suçlamıyorum - mağaranın en güzel yerlerinden biriymi. Bakalım ne bulabileceğim."

"O şeyleri dışarıda tutmuyor musun?" Dean etrafına bakınarak sordu. "Hayır." Adam tezgâhın arkasına geçti ve bir şeyler çıkarmaya başladı.

çekmeceler duvarın içine yerleştirilmiş. "beri değil. Ayrıca bir haritayı yeniden katlamak, pek çok insanın gerçekten ustalaşamadığı bir sanat biçimidir. İnsanlar bunu hep berbat eder."

Yaşlı adam parmağını etiketlenmiş klasörlerin arasında gezdirdi. "Kütüphanedeki çocuk beni aradı, burada olabileceğinizi söyledi. FBI'dan olduğunuzu söyledi ve mümkün olduğunca yardım edip edemeyeceğimi sordu. Elbette edeceğimi söyledim. Kuzenlerine yazık olmuş. Böyle tatlı genç kızlar."

"Onları tanıyor muydun?" Sam sordu. "Buraya gelmiş olabilirler mi?"

"Hayır." Yaşlı adam cevabını vurgulamak için başını salladı. "Lanet olası utanç," diye tekrarladı. Onlara doğru baktı. "Biliyor musunuz, sizi oraya kendim götürebilirim. Elbette bir ücreti olur ama çok da fazla olmaz. Ve şu park hizmetindekilerin yaptıklarından çok daha iyi bir tur olurdu. Sinek ailesinin geçmişi, bekçiler gibi etraftaki ilk yerleşimcilere kadar uzanıyor. Kimse mağarayı benim kadar bilemez."

Sam Dean'e baktı. "Bunu düşüneceğiz," dedi. "Önce etrafı biraz kontrol etmek, birkaç kişiyle konuşmak istiyoruz. Bu arada bazı eşyalar alıp haritalara bir göz atacağız."

"Pekala o zaman, fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Yaşlı adam bazı kâğıtlar çıkardı, sonra dönüp önlerine üç ya da dört karmaşık harita serdi. Her ne kadar etiketlerinde üçünün de aynı Kristal Mağara bölgesine ait olduğu belirtilmiş olsa da, her biri tamamen farklı görünüyordu; dördüncü ve en büyüğü ise tüm sistemin bir haritasıydı.

Dean, "Düşündüğümden çok daha büyük," dedi.

"Evet," dedi Pyle. "Burası dünyanın en uzun mağara sistemi olan Flammoth Mağarası'nın bir parçası; dört yüz milden fazla geçit var ve her yıl bunlara yenileri ekleniyor. Açıkçası 'mamut' denmesinin nedeni de bu. Size söylüyorum, oraya girip kaybolmak istemezsiniz. Çıkış yolunu asla bulamazsınız. En iyisi park turlarından birine katılın ya da sizi ben götüreyim."

"Dediğim gibi, bunu düşüneceğiz," dedi Dean. "Bu arada, mağaraya gitmek için başka neye ihtiyacımız var? Acemi versiyonu, uzman versiyonu değil."

Pyle ona şüpheyle baktı, sonra içini çekti. "Elbette kask ve fenerle başlamanız gerekecek. Yedek bir far, iyi bir el feneri ve fazladan piller, koruyucu giysiler, ayrıca dizlikler ve eldivenler." Sam ve Dean'e ellerinin ne kadar yıpranmış olduğunu, sıyrıklar ve mavi-siyah çürüklerle kaplı olduğunu gösterdi. "Kayalar affetmez, ayrıca mağara soğuktur, özellikle de ıslandığınızda ve çamurlandığınızda, bu yüzden doğru türde giysiler isteyeceksiniz. Botlar, koli bandı, yiyecek ve su."

Pyle ekleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama Dean araya girdi. "Toparlayın. Hepsini götürüreceğiz."

Dükkân sahibi başını salladı ve kardeşler onun eşyaları toplamaya izlediler. Birkaç dakika sonra Dean'in bakışları tezgâhın üzerinde sergilenen eşyalar arasında dolaştı. Cırt cırtlı anahtarlıklar, şatafatlı renklerde karabinalar, kullanışlı olamayacak kadar dayanıksız mini bıçaklar, her zamanki turistik eşyalar vardı. Küçük, renkli broşür ve kartvizit orada burada göze çarpıyordu. Renksiz olduğu için kartlardan biri Dean'in dikkatini çekti ve onu alıp havaya kaldırdı. "Nedir bu?"

Yaşlı adam şöyle bir baktı, sonra durdu ve Dean'in parmaklarındaki ilkel görünümlü beyaz kartı incelerken onlara dikkatle baktı. "Şey," dedi yavaşça, "bu biraz komik gelecek ve genellikle sizin gibi ajansların dahil olduğu bir şey değil, ama kasabada Cinnamon Ellison adında bir kadın var. B Sokağı'nda yaşıyor ve bu onun kartı. Şu psişik okuyuculardan biri. Normalde böyle şeylere ama o benim baldızım ve oldukça şaşırtıcı şeyler bulduğuna şahit oldum. Kayıp insanları hiç duymadım ama denediğini de sanmıyorum. Bu onun uzmanlık alanı olmayabilir ve zaten kişisel işlerinin çoğunu benimle paylaşmaz. Ama bazı insanlara geleceğe dair küçük bir bakış atma konusunda oldukça iyi. Mağaranın etrafını kurcalamadan önce ona uğrayıp söyleyecek bir şeyleri var mı diye bakmalısınız. Tabii ki bu sadece benim fikrim."

"Bunu yapabiliriz," dedi Sam, eşyalarını toplarken. A alışverişler. Dean kartı cebine attı.

Onların gidişini izlerken "Evet," dedi. Ama sesi onlara inanmış gibi .

* * *

Dükkânın dışında Sam saatine baktı. "Mağara olayını bugün yapmak için çok geç."

Dean ona kaşlarını çattı. "O kızları bir gece daha dışarıda mı bırakmak istiyorsun?"

", " dedi Sam en makul sesiyle, "gerçekten mağarada olduklarını bilmiyoruz." Dean itiraz edemedi, "Ve ikinci olarak, yeni aldığımız tüm bu ıvır zıvırı nasıl taşıyacağımızı bulmalıyız."

"Ne istiyorsun?"

"Eğer gerçekten oraya gitmedilerse mağarada zaman kaybetmenin bir anlamı yok. Ve emin olsak bile Kristal Mağara'nın girişini bulmamız gerekiyor - o yoldan gittiklerini varsayarsak - ve sonra içeri nasıl gireceğimizi bulmamız gerekiyor. Sonuç olarak o kadar uzağa gitmek için yeterli gün ışığımız kalmadı."

Dean tartışmak ister gibi göründü, sonra yumuşayan güneş ışığına baktı ve fikrini değiştirdi. "Pekâlâ. Hadi odaya geri dönelim. Ama ben sadece yarın mağaraya gitmek için harika bir gün olacağını söylüyorum."

Sam yolcu kapısını açmaya başladı, sonra irkildi. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Dean arabanın diğer tarafından ona sırtıttı. "Oldukça iyi, ha?"

"Dostum, bu korkunçtu."

Dean ona küçümseyici bir el salladı. "Eğer mağaracı olacaksak, mağara mizahına ayak uydurmalısın, kardeşim."

Sam gözlerini devirdi ve Flammoth Cave'in kardeşi için yapabileceği en iyi şeyin kafasına iyi bir darbe indirmek olup olmadığını merak etti.

ALTI

Sonunda Owen eve gitmeye karar verdi. Yol kısaydı, toplamda on dakikadan biraz fazla sürüyordu, trafiğin az olduğu iki şeritli yollarda dümdüz ilerliyordu. Şehre ilk geldiğinde ev ararken bir motelde kalmıştı; menajeri onu Beaver Dam Church Road'daki çok uygun fiyatlı bir eve yönlendirmişti ama Owen buranın kütüphaneden çok uzak olduğunu düşünmüştü. Aslında sadece beş mil uzaktaydı ama Illinois'deki yüksek lisans okulunda geçirdiği birkaç yıl onu çok daha kısa bir işe gidip gelmeye alıştırmıştı. Brownsdale'deki ilk birkaç hafta sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti; şimdi eve gidiş gelişi "işe gidip gelme" olarak adlandırmak bile gülünçtü.

Owen arabasını küçük beyaz evinin garajına çekti ve birkaç dakika orada oturup kafasını boşaltmaya çalıştı. Kızların evine ilk geldikleri andan, birdenbire ortadan kayboldukları kadar geçen sürede aklından geçen düşünceler kafasını allak etmişti. Sonunda motoru kapatıp içeri girdi ve tabii ki ilk kontrol ettiği şey onların odası oldu. Düzenli ev üç yatak odalı bölünmüş bir plandı; en büyük yatak odası onun, bir alttaki ofisiydi ve üçüncüsü de misafir odasıydı. Ofis olarak kullandığı büyük odada olduğu gibi, bu odada da çok sayıda olmasa da gömme kitap rafları vardı. Taşındığından beri bu odaya hiçbir şey yapmamıştı ama kızların ziyareti kesinleştiğinde, orada sakladığı kutuları ve ıvır zıvırı kaldırmış ve duvarları nötr bir beje boyamıştı. Taba rengi halıyı şampuanladıktan sonra dışarı çıkıp ikiz yatak şilte satın aldı ve odayı on üç yaşındaki iki kızın hoşuna gideceğini düşündüğü bir şekilde dekore etmeye çalıştı. Çok süslü ve aptalca değil, kesinlikle aşırıya kaçmıyordu.

pembe üzerine. Kızları son aile tatilinde görmüştü ve hızla büyüyorlardı, ergenlikle erkek fatma arasında sıkışıp kalmışlardı. Ufak tefektiler, omuz hizasında kahverengi saçları ve sık sık ortaya çıkan güzel gülümsemeleri vardı. Elbette hâlâ çocuktular ama Owen yüzlerinin şeklinden bir gün olacakları güzel kadınları, bütün erkekleri yere serecek parlak mavi gözleri görebiliyordu.

Eğer büyüüp genç bir kadın olurlarsa.

Bu düşünceyi zorlukla bir kenara itti ve odaya . İçinde biraz pembe vardı ama sadece vurgu rengi olarak. Kalın, açık yeşil yorganlar ve uyumlu ekose yastık seçmiş, sonra da yatakları üçer yastıkla doldurmuştu. Yatakların arasında, Owen'ın bir antikacıdan alıp boyadığı alçak bir şifonyer olan beyaz bir komodinin vardı; her iki yanında küçük bir okuma lambası olacak kadar genişti. Tepedeki ışık için, tüm odayı aydınlatacak şu art deco avizelerden birini seçmişti. Pencereye uyumlu yeşil bir Roma perdesi asılmıştı ve kuzenlerinin üzerinde çalışmak isteyebileceği projeler için masa olarak gömme kitap raflarının arasına uzun bir ahşap masa koymuştu. Raflarda elbette kitaplar vardı -o bir kütüphaneciydi, değil mi? İlgilenmeyeceklerini bildiklerini, referans kitaplarını ve benzerlerini temizlemiş ve kütüphanedeki YA bölümünden kontrol ettiği en iyi kitaplardan bazılarını koymuştu. Masanın üzeri, yataktaki yastık kılıflarıyla uyumlu yeşil ekoseli bir masa örtüsüyle kaplanmıştı ve birkaç sandalye de masayı tamamlıyordu.

Bu oda için çok fazla özen ve ayrıntı harcanmıştı. O istemişti rahat ve davetkâr, kızların sık sık gelmek isteyecekleri bir yer haline getirmekti. Ve işe yaramış gibi görünüyordu - şimdi her yerde, sadece iki genç kızın yaratabileceği türden bir karmaşa içinde atılmış eşyalar vardı. Yanlarında getirdikleri giysiler ve ayakkabılar, hatta aptal küçük kafatası tavşanı peluş oyuncakları ve çıkartmalar.

Ve kaos olması sorun değildi, çünkü gençler yapmaz mıydı? Flarley ve Fallon geldiklerinde yanlarında aylarca kalabilecekleri kadar bavul getirmişlerdi ya da en azından o zamanlar öyle görünüyordu. Aşırı kilolu bavullar, sırt çantaları, cüzdanlar

-Owen bir uçakta bu kadar çok bagaj taşınabileceğini hiç bilmiyordu. Louisville havaalanına inmişlerdi ve bir önceki Pazar günü onları almak için arabayla gelmişti.

Kapı aralığında durdu ve odayı inceledi. Bavullardan eser yoktu ama onlar koridordaki dolapta duruyordu ve buradakinden çok daha büyüktü. Şimdi odanın küçük dolabına doğru yürüdü -ev yetmiş yıl önce inşa edilmişti- ve kapıyı açtı. Evet, işte oradaydılar, küçük el bavulları, birkaç alışveriş torbası.

Dolabı kapattı ve geri dönüp kapı aralığında durdu, kollarını kavuşturup yere baktı. Eksik olan neydi? Orada olmayan bir şey vardı. Gençlerin, özellikle de genç kızların zihinlerinin nasıl çalıştığı hakkında çok az fikri vardı. Hiç kız ya da erkek kardeşi yoktu ve o günlerde gençlerle tek teması kütüphane programları aracılığıyla oluyordu. Ama bir şey-

Çantalar.

Sırt

çantaları.

Owen'ın parmakları pazılarında sıkılaştı. Gerçekten kaçmış olabilirler miydi? Hayır, lanet olsun, hayır. FBI ajanlarına söylediği gibi, buna dair hiçbir belirti yoktu. Ama... hiç var mıydı? Buna inanamıyordu. Yürüyüşe çıkmış, sırt çantalarını almış ve muhtemelen çantalarının içine başka şeyler de koymuş olmalıydılar; atıştırmalıklar, MP3 çalarlar, akıllı telefonları, her neyse. Her iki telefon da doğrudan telesekretere düşüyor ve şerifin ofisi takip edilecek bir sinyal olmadığını iddia ediyor olsa da, telefonların onlarda olması mantıklı geliyordu. Hiçbir genç kız telefonu olmadan bir yere, hatta bir mağaraya ya da bunun gibi açık hava etkinliklerine bile gitmezdi.

Ama eğer mağaraya, Flammoth girişine ya da Tanrı korusun, kapalı olan Kristal Mağara'ya gitmişlerse, oraya nasıl ulaşmışlardı? Flammoth Mağara Parkı'nın ana girişi yürünebilirdi, özellikle de havanın güzel düşünülürse. Ama mutlaka birileri onları yolun kenarında görmüştür. Kristal Mağara'ya giden yolu bulmak daha zor olabilirdi - neredeyse yirmi mil uzaktaydı.

Biri onları götürmüş müydü? Eğer öyleyse, o kişi ortaya çıkmıyordu.
Ve Owen, onları her kim aldıysa mağaraya hiç gitmemeye karar
verirse neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

YEDİ

"Medyum mu?" Dean arabayı Cinnamon Ellison'ın evine doğru sürerken sordu.

Sam omuz silkti. "Bu kasabadaki daha saygın kaynaklardan yardım alabileceğimiz gibi değil. Ben her yolu denemeye hazırım."

Dean başını kaşıdı. "Sanırım yakında gerçek olup olmadığını öğreneceğiz. Daha önce adını bir baharattan alan bir medyumla hiç karşılaşmamıştım. Striptizciler, evet, ama medyumlar yok."

Yeşil sivri çatılı ve pencerelerinin etrafı yeşil süslemeli küçük bir evin önünde durdular. Pencerelerin altına asılmış düzgün çiçek kutularına parlak turuncu ve kırmızı güller dikilmişti ve her kutudaki çiçeklerin arasına rüzgârda hafifçe dalgalanan küçük bir Amerikan bayrağı sıkıştırılmıştı. Kasabadaki pek çok ev gibi bu evin de bir ön verandası vardı, ancak bu küçüktü ve binanın enine uzanmıyordu. Çatı ve pencere kaplamasıyla uyumlu olması için yeşile boyanmış ön kapının sağında beyaz bir sallanan sandalye oturuyordu. Yanında, muhtemelen mağaradan bir hatıra olan büyük bir kristal parçasının bulunduğu küçük sarı bir masa vardı. Düzenli görünümlü koyu mavi bir Prius araba yoluna park edilmişti ve her iki tarafı da bakımlı çimenlerle çevriliydi. Eve çıkan yürüyüş yolu beton değil, arnavut kaldırımıydı ve aşırı şirindi. Bu görünüm, bahçenin önünden ve yanlarından geçen süslü beyaz çitle daha da vurgulanmıştı. Pencereleri çerçeveleyen, klasik 'Haydi Evcilik Oynayalım' tarzında geriye çekilmiş, ev gibi dantel perdeleri görebiliyorlardı. İçinde neredeyse görünmez iplere asılı gözyaşı damlası şeklindeki kristallerden küçük ışık pırıltıları parlıyordu. Bu

Bütün bu etki biraz mide bulandırıcıydı. Son dokunuş, kapıya en yakın pencere pervazında birbirinin etrafında dolanan iki kedinin aniden ortaya çıkmasıydı, biri gümüş diğeri siyah.

Sam ve Dean arabadan indiler. Eve vardıklarında verandaya çıkan tek merdiveni dikkatle tırmandılar, yüzde yüz küçük kasaba Amerika'sının bu modelinden belli belirsiz kuşlanıyorlardı. Bir şey gerçekten bu kadar mükemmel miydi?

Kedilerin yapacağı gibi, penceredeki ikisi onlara ters ters baktı ve sonra gözden kayboldu. "İşte geliyor," dedi Dean ve kapı ziline sertçe bastı. Pencereleden biri bir ya da iki santim açıktı ve "The Star-Spangled Banner" ın ilk iki ölçüsünün evin içinde zarifçe çaldığını duyular.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Dean. "Ya-"

Kapının diğer tarafından ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı açıldı. Orada duran yaşlı kadın bir medyuma ya da bir cadıya hiç benzemiyordu, gerçi iki kardeş de bunun gerçek bir klişe olmadığını biliyordu; zayıftı ve sadece bir metre boyundaydı. Gözleri parlak maviydi ve makyajsız, kalp şeklindeki yüzünde kar rengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Üzerinde beyaz noktalar olan uzun kollu lacivert bir elbise giymişti - noktalar onun için bir şey olmalıydı, çünkü boynunda üzerinde daha küçük noktalar olan geniş mor bir eşarp vardı. Bu uyumsuz kıyafet, evin dış cephesinin özenle koordine edilmiş renklerine ve kırsal cazibesine pek uymuyordu. Onları gördüğüne hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Merhaba," dedi hoş bir sesle. "Yardımcı olabilir miyim?"

Dean bir adım öne çıkıp FBI kimliğini uzattı, aynı anda Sam de cebinden kendi kimliğini çıkardı. "FBI," dedi. "Yürüyüş mağazasından Pyle sizinle konuşmamızı tavsiye etti. Siz Cinnamon Ellison mısınız?"

Kadın kimliklerine bakma zahmetine girmedi ama onları içeri almak için de kıpırdamadı. "Beau Pyle benim eski kayınbiraderim," dedi. "Eminim bunu size söylemiştir." Cevap vermediklerinde,

dudaklarını birbirine bastırdı. "Ya da en azından buna yakın bir şey. Sanırım sana psişik olduğumu da söylemiştir."

Dean önce Sam'e, sonra tekrar ona baktı. "Evet."

"Ve sen de ona inandın mı?"

Dean'in ağzı çalıştı ama hiçbir şey . Onu şaşırtmıştı. "I..."

"Ne o anlamına gelir için söyle o o Biz
açıkiçin keşfetmek tüm olasılıklar," dedi Sam hızla.

bir cetvel gibi dikleştirdi ve bir şekilde bir karış daha uzun görünmesini sağladı. "Siz FBI ajanı değilsiniz."

Hazırlıksız yakalanma sırası Sam'deydi. "Tabii ki öyleyiz."

"Hayır, değilsin." Cinnamon Ellison ellerini meydan okurcasına kalçalarına koydu. "Ve bana gerçeği söyleyene kadar evime girmeyeceksin." Dean kimlik cüzdanını tekrar uzattığında, kadın onu elinin tersiyle itti. "Bu saçmalık ve sen bunu biliyorsun. Ben de biliyorum." Ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Verandama adımını attığın anda anladım." Başının yan tarafına vurdu. "Buraya."

Dean kimlik çantasını tekrar cebine soktu. "Madem bu kadar zekisin, neden bize kim olduğumuzu söylemiyorsun?"

"Ben bir medyumum, yüz tanıma programı değil," diye tersledi. "Bir yüzü asla unutmam, ama hatırlamak için ilk kez görmem gerekir."

"Yani buraya daha önce FBI ajanları mı geldi?" Sam sordu.

"Konuyu değiştirmeye çalışma." Ellison uzandı ve omzuna, yarım adım geri gitmesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. "Sen FBI'dan değilsin, bu yüzden Brownsdale'de ne aradığını ve kaybolan o iki kızı bulmaya neden bu kadar niyetli olduğunu bilmek istiyorum."

Dean tek kaşını kaldırdı. "Herkes öyle değil mi?"

"Belki, ama sen herkes değilsin. Bu kasabada yaşamıyorsunuz bile." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi başını eğdi... ya da belki de ilk kez düşünüyordu. "Aslında siz polis bile değilsiniz. Siz ikiniz bir çeşit..." Gözleri bir an için kapandı. "Flonster katilleri mi? Hayır, bu hiç mantıklı değil."

Kardeşler birbirlerine baktılar, sonra Dean hiç uyardmadan iki hızlı adım atarak medyumu kapıdan geri itti ve evine soktu; Sam onu sorgulamadan takip etti ve kapıyı kapattı. Hızlı bir dönüşle kapıyı kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" Ellison'ın sesi hızla yükseldi ve bir çığlığa doğru yöneldi -burada kimse duymayacağından değil. Yine de bu kötü bir iş olurdu ve ikisinin de istemediğı bir şeydi.

"Lütfen," dedi Sam. Boş olduklarını göstermek için ellerini uzattı, korkmuş bir köpeğe yaptığı gibi avuçlarını yukarı kaldırdı. "Yemin ederim, size zarar vermek için burada değiliz. Niyetimiz çok iyi-"

"Sanki biliyorsun da," diye tükürdü. "O yol hakkında her şeyi biliyorum, genç bayım! Eminim arabanızın bagajında ipler, koli bantları ve her türlü alçakça silah vardır."

"Kötü niyetli mi?" Sam tekrarladı.

Dean, "Silahlar konusunda bizi saptadı," dedi. "Bakın hanımefendi, biz sadece-"

Kadın döndü, tığ işi bir örtüyle kaplı sehpadan bir şey kaptı ve Sam'in kafasına doğru fırlattı. Daha isabet ettiremeden Dean yana doğru hamle yaptı ve bir kar küresinin ağır cam küresi olan nesneyi havadan aldı. Onu havaya kaldırdı ve Ellison'a doğru uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Ne oluyor be?" Sam aval aval kar küresine baktı, sonra ona ters ters baktı. "O şeyle beni gerçekten incitebilirdin."

Ellison tekrar etrafına bakındı, ama atacak başka bir şeye odaklanamadan Dean önündeydi ve uzanmasını engelliyordu. "Kes şunu," dedi sertçe. Kar küresinin içinde bir Noel köyü sahnesi dönüyor ve küreyi tabanına geri koyarken sahte karla parlıyordu. Bir elini kızın üst koluna doladı ve onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Otur. Burada çıldıran ve birilerine zarar vermeye çalışan tek kişi sensin."

Ellison isteksizce itaat etti ve renkli, eski bir çiçek deseniyle döşenmiş berjer koltuğa hafifçe yerleşti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ne sandalyeye ne de oturma odasının geri kalanına uyum sağlamış gibi görünmüyordu.

"Peki," dedi, sesi küçük bir kütüphaneci gibi çıkıyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Özellikle ilgilendiğimiz siz değilsiniz," diye cevap verdi Sam. "Ama Dietz kızlarına ne olduğunu öğrenmek istediğimiz konusunda haklısın." Odaya bir göz attı, sonra sarı çizgili bir kanepeye doğru yürüdü ve birkaç fırfırlı yastığı kenara itti. "Ben oturacağım, tamam mı? Lütfen bana başka bir şey fırlatmayın."

"Peki," dedi Ellison tekrar, ama ses tonunda hafif bir yumuşama var gibiydi. Bakışlarını Dean'e çevirdi. "Sen de otur. Üzerime gelmeden hoşlanmıyorum."

"Uh... tamam." Dean başka bir sandalye seçti, bu yuvarlak arkalıklı, oturağında ve sırtında zarif işlemeli bir desen olan bir salıncaktı. Koltuğa yerleştğinde büyük büyükannesinin salonunda rahatlamaya çalışan bir oduncu gibi absürt görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Sonra Ellison içini çekti ve ellerini kavuşturdu. "Bu ifade -canavar avcıları- kafamın içinde duruyor. Sizi ilk gördüğümünden birkaç saniye sonra aklıma geldi ve ikinizden biri bana her dokunduğunda daha da güçlendi. Şimdi de gitmiyor. Peki bu ne anlama geliyor?"

Sam derin bir nefes aldı. "Aynen öyle. Bu bir sembolizm ya da bir tür bilmece değil. Biz canavar avlıyoruz."

"Ve iblisler, vampirler ve her türlü şey-" "Geceleri ortaya çıkan şeyler," diye araya girdi. "Sevimli."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Dean. "Çoğu oldukça çirkin, aynı zamanda vahşi ve ölümcül. Ellerine fırsat geçse sırf eğlence olsun diye sizi -bizi- öldürürler."

Kadın onlara baktı, mavi gözleri berrak ve keskindi. "O kızları bir tür canavarın mı kaçırdığını söylüyorsunuz?"

"Öyle bir şey söylemiyoruz," dedi Sam. "Hiçbir şey bilmiyoruz... henüz." Kardeşine bir bakış attı. "Ama en azından Beau Pyle'ın söylediklerine dayanarak, bize yardım edebileceğinizi umuyoruz."

Garip bir şekilde, Ellison onların iddialarını hiç de garip bulmamış gibi görünüyordu. Sonra elini umursamazca salladı. "Beau benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Herkese dünür olduğumuzu söylüyor ama gerçek şu ki kız kardeşim boşandı.

Kırk yıl önce Louisville'e taşındı. O zamandan beri bana asılıyor, sanki kız kardeşimin artıklarıyla çıkıyormuşum gibi. Benim bundan daha fazla zevkim var, sana söyleyeyim."

Sam öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasında kavuştururken hafifçe gülümsedi. "Onun hakkında pek bir şey düşünmüyor olabilirsin ama o seni tavsiye etti."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Sadece beni yumuşatacağını düşündüğü . Hiçbir zaman bir halt yapabileceğime inanmadı, gerçekten."

Sam onu inceledi. "'Pek sayılmaz' derken ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Yıllar boyunca bu kasabada insanlara yardım ettim, arada sırada oldukça kötü durumda olan birkaç kişiye. Buradaki insanlar kendilerine inanmadıklarını söylüyorlar ve belki de inanmıyorlar... ama unutmuyorlar da."

Dean boğazını temizledi. "Peki bu insanlara tam olarak nasıl yardım ettiniz?"

Ellison onun yüzüksüz parmaklarına baktı. Tırnakları boyasızdı ve çok uzun değildi, uçları dikkatle yuvarlak olacak şekilde törpülenmişti. Mor ve puantiyeleri saymazsak, kendisi gibi mütevazıydı. Küpe bile takmamıştı. "Birkaç şey gördüm... geliyordu," diye cevap verdi alçak sesle. "Huzurevindeki depoda bulunan oksijen tüplerinden birinin sızdırdığı zamanki gibi. Baş hemşireyi aradım ama bana inanmadı, aklımı kaçırdığımı söyledi. Ben de şerifin ofisini aradım ama onlar da bana inanmadı."

"Ne oldu?" Sam sordu.

Ellison çenesini kaldırarak onlara ne kadar inatçı gösterdi. "Kafamda neler olacağını görmüştüm, bu yüzden pes edecek değildim. Bu kasabada çok fazla arkadaşım yok, hepsi deli olduğumu düşünüyor ama birkaç tane var. Bu yüzden etrafı aramaya ve o evde sevdikleri, ebeveynleri ya da -Allah korusun- engelli çocukları olanları sormaya başladım. Bildiğim iki tane var. Brownsdale'in kendi hastanesi yok ama Bowling Green yolundan gelenler oluyor çünkü burada işler çok daha ucuz.

"Her neyse, yarım düzine telefon görüşmesinden sonra bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşını tanıyan birini buldum. O kişi bunu öğrendiğinde, onu durdurmak mümkün olmadı. Oraya gitti ve resepsiyona doğru yürüdü, birisinin onu şahsen depoya götürmesini istedi. Babası binanın geri kalanıyla birlikte havaya uçarken öylece durmalarına izin vermeyeceğini söyledi. Ortalık fena halde dağılmıştı ama polis geldiğinde bir kapıcıyı kendisini bodruma götürmesi için zorlamıştı bile. Sızıntıyı buldular, binayı boşalttılar ve itfaiyenin tankla ilgilenmesini sağladılar."

"Peki ya sonra?" Dean ona sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Zaten gerçekleşmiş olan olaylar."

Ellison'ın parmakları bir an için gerildi. "Suçları çözmek gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

"Evet, o."

"Ben... ne diyorsunuz? Whistleblower, işte bu, huzurevindeki üç kişinin sakinleri istismar ettiği tüm o karmaşanın ihbarcısıydım. Ne yaptıklarını biliyordum - bu kez oradan gelen acı hissi neredeyse dayanılmazdı - ama yine de ne bakımevi ne de kasabadaki kanun bana inanmadı. Bunun anlamı, bu konuda gerçekten bir şey yapmak istemedikleriydi. Ben de eyalet polisine gittim."

Sam başını eğdi. "Ve sana inandılar mı?"

"Hayır." Bakışları bir an uzaklaştı, sonra sabitlendi. "Aslında aramayı yapmadan önce yapmayacaklarını biliyordum, bu yüzden yalan söyledim. Ona isimsiz bir tanık olduğumu ve aramayı şehirdeki bir ankesörlü telefondan yaptığımı söyledim." Utanç dolu bir vardı. "Yüzümü gizleyecek kadar büyük bir şapka taktığıma bile emin oldum. Her neyse, büyük bir soruşturma yaptılar ve sonunda o üç kişiyi tutukladılar." Nefes aldı ve çenesi bir başka küçük hareketle, bu kez kızgınlıkla kalktı. "O zamandan beri birkaç kez şerif departmanına hizmetimi teklif ettim ama ilgilenmedikleri konusunda çok netlerdi. Sanırım her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorlar."

Dean kaşlarını çatı. "Olduğu gibi mi?"

Ellison aniden ayağa kalkarak Sam'in sıçramasına ve kendisine doğru fırlatılabilecek her şeyi otomatik olarak değerlendirmesine neden oldu. Ama Sam onlara daha fazlasını anlatırken bir ileri bir geri volta atmakla yetindi.

"Her polis tesisinde olduğu gibi, şerif departmanının da bir kanıt dolabı var," dedi. "Kilitli tabii ki, her şeyin envanteri çıkarılmış, güzel ve düzenli." Durakladı ve Sam onun sesinde bir gariplik olduğunu fark etti; ses tonu düşmüştü ve her durakladığında sözlerinde ürkütücü ve açık bir yankı vardı. Sam ve Dean birbirlerine baktılar, sonra tekrar ona döndüler. Ellison hâlâ ileri geri yürüyordu ama gözleri cam gibi olmuş ve uzaklara dalmıştı. Bir zamanlar yattıkları akıl hastanesindeki hastaların gördükleri bakışların aynısıydı, sanki kaçamadıkları ya da kaçamayacakları başka bir dünyada kaybolmuş gibiydiler. Ancak bu kadın farklıydı. Sam onun zihinsel yetilerinde bir sorun olduğunu ve en azından onlar için, kanıtlanmış psişik yeteneklerine dair iyi bir geçmişi vardı. Hayal görmekten çok trans halindeymiş gibi görünüyordu. Belki de ikisi birden.

"Peki kanıt dolabıyla ilgili ne?" Sam sorduğunda Yine de hiçbir şey söylemedi. Dikkatini dağıtmak istemediği için sesini ölçülü tuttu.

Ellison sanki onların göremediği bir şeyi tarıyormuş gibi tavana baktı. "Arkada özel bir bölüm var ve dolu," dedi aynı garip ses tonuyla. "Büyük bir tel kafes gibi ve içinde... bir şeyler var. Çantalar, uyku tulumları, çadırlar, sırt çantaları, bunun gibi şeyler. Çok fazla." Sesi fısıltıya dönüştü. "Çok fazla."

Dean bir soru sormaya başladı ama aniden gözlerini kırıştırdı ve gözlerini ovuşturdu. "Kilitli ve her şeyin üzerinde bir muşamba tutuyorlar. Polisler buraya 'kara delik' diyor, kimsenin bulamadığı insanlara eşyaları buraya atıyorlar." Bakışları Dean'inkilerle buluştu. "Denediklerinden değil."

"Peki neden denemediklerini biliyor musun?" Dean geri geldi.

Ellison kaşlarını çattı ve oturmak için sandalyeye geri döndü. "Hayır. Bunu anlayamıyorum. Flaybe..." Tereddüt etti.

"Ne?" Sam sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece tahmin yürütüyorum. Kanıt yok."

" de anlat bize," dedi Dean.

Ellison dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de korkuyorlar," dedi sonunda. "Bir dahaki sefere -herhangi bir zamanda- kaybolanın kendileri ya da belki de sevdikleri biri olabileceğini düşünüyorlarmış gibi hissediyorum."

"Ama böyle bir şey olmaz sanıyordum," dedi Dean. "Kütüphanedeki adam bize yerel hiç kimsenin kaybolmadığını söyledi."

Başını salladı. "Owen, doğru. İyi bir genç adam. Ailesini ziyaret için buraya davet etmek büyük hata. 'Buralı' sayılacak kadar uzun süredir burada değil."

Dean kardeşine baktı. "Belki de kuzenleri bu yüzden kaçırıldı."

Ellison sanki doğru düzgün duymamış gibi gözlerini kısarak onlara baktı. "Alındı mı? Ne tarafından?"

Dean arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Neden bize söylemiyorsun?" "Demek bu yüzden bana geldin." Yaşlı kadın Dean'in elindeki

alnındaki bir tutam beyaz saç sildi. "Keşke yapabilsem, ama denediğimde tek elde ettiğim şey karanlık."

"Kara delik," diye mırıldandı Sam.

"Evet," kabul etti. "Aynen öyle." Dean'e neredeyse sinsi bir bakış gönderdi. "Şimdi şu kanıt odasından bir şey bulabilirsem..." İfadesini yarım bıraktı.

"Bu onları bulmanıza yardımcı olur mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bazen bir şeylere dokunmak bana hiçbir şey anlatmıyor, bazen her şeyi. Bazen de sadece yeterli." Onlara ani, parlak bir gülümseme verdi ve Sam'e başını salladı; bu gülümseme yüzünü aydınlattı ve kapıdan zorla içeri girdiklerinden beri yüzünde oluşan gerginliği bir anlığına sildi. "Mesela o kar küresini fırlattığımda, kafana çarpmadan önce kardeşinin onu yakalayacağını biliyordum."

Sam gülmek zorunda kaldı ama sırtışı hemen kayboldu. "Sence o kanıt dolabında Dietz ikizlerini bulmana yardımcı olacak bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Kendilerine ait bir şeyin oraya atılıp atılmadığına bağlı. Eğer hepsinin başına aynı şey geldiyse

Diğerleri..." Ellison biraz boğulur gibi oldu. "O zaman belki en azından ne olduğunu bulabilirim."

Sam yüzünü ovuşturdu. "Geçmiş zamanda konuşup duruyorsun. Sanki çok geç kalmışsınız gibi."

Ellison mavi gözlerini ona dikti. "Oh, kesinlikle çok geç."

SEKİZ

"Ne düşünüyorsun?" Sam, Dean'le birlikte Impala'ya dönerken sordu.

Dean, "O yasal," diye cevap verdi.

"Bunu biliyorum. Şu kanıt meselesi. Bir şeyleri örtbas ettiklerini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım şerif ve ahbaplarının üzerine resmi olarak gitmenin zamanı geldi." Dean kapıyı açtı ve direksiyonun arkasına yerleşti. "Telepati hanımefendinin sahip olduğu yeteneklere sahip değiller, bu yüzden FBI kimliğimiz onlar için gayet iyi olacak. Tek yapmamız gereken üniformamızı giymek."

Motele dönüş yolculuğu uzun sürmedi. Gün öğleden kaymış olsa da dışarısı hâlâ sıcaktı, sıcaklık camlar kapalıyken bile onları terletecek kadar yüksekti. Cave Country Inn'deki odaları bunaltıcı ve karanlıktı, aşırı sıcaktı. Dean klimayı çalıştırdı ve sırayla hızlıca düş alarak terlerini ve yüksek nemle birlikte gelen halsizlik hissini üzerlerinden attılar. Giyinip gitmeye hazır olduklarında, her iki adam da bilmeleri gereken şeylerle aralarındaki engellerle daha rahat başa çıkabileceklerini hissettiler.

Şerif departmanına giderken ikisi de konuşmadı. Bir planları yoktu - çoğu davada olduğu gibi, her şeyi akışına bırakıyor ve akıntının onları doğru yöne götürmesini umuyorlardı. Bazen bazı şeyleri önceden planlamadıkları da oluyordu ama çoğunlukla... hayır. Bunca yıldan sonra spontanlığa alışmışlardı.

Her zaman aynı fikirde olmasalar bile, işin sonunda bir şekilde her şeyi bir araya getirmek. Winchester'ın tarzı buydu.

"Bunun için hazır mısınız?" Dean Impala'yı şerifin ofisinin karşısındaki çapraz park yerine çevirirken sordu

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi Sam. Arabadan inip yolcu kapısını kapattıktan sonra etrafına bakındı. Daha önceki parlak mavi gökyüzü şimdi öğleden sonra bulutlarıyla beneklenmişti; onlardan biri güneşin üzerinden her geçişinde sıcaklık on derece düşüyor gibiydi. Birkaç araba oraya buraya park etmişti ama çoğunlukla cadde ıssız görünüyordu. "Sanırım buradaki insanların çoğu hâlâ araba ."

Dean omuz silkti ve Impala'nın tavanını okşadı. "Şehirdeki en iyi araba burada. Hadi gidelim."

* * *

Şerifin ofisi beton ve cam cepheli küçük tuğla bir binadaydı. Kapı, bir masa, ziyaretçiler için birkaç sandalye ve soldaki duvara yaslanmış çift dosya dolabını barındıracak kadar büyük, küçük bir kabul odasına açılıyordu. Masanın birkaç metre arkasında, birkaç çerçeveli resim ve takdirmamenin sağında kilitli bir çelik kapı bulunan bir duvar vardı.

Orta yaşlı, kalın, kısa saçları çift çenesinin üzerinde ve göbeği gri üniformasını iten bir şerif yardımcısı bilgisayarın önünde oturuyordu. Başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

FBI kimliklerini çıkardılar ama şerif yardımcısı onlara şöyle bir baktı. "Dietz ikizlerinin kayboluşunu araştırıyoruz, Şerif Yardımcısı Sloane," dedi Sam, diğer adamın gömleğinin üzerine dikilmiş ismi kullanarak. "Kanıt dolabınıza bir göz atmamız gerekiyor."

Şerif Yardımcısı Sloane bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirdi. "Üzgünüm," dedi. "Buna sadece Şerif Thompson izin verebilir."

Dean, "Onunla bu sabah konuştuk," dedi. "O-"

"Kanıtları bodrumdaki bir odada tutuyoruz," diye araya girdi Sloane. "Anahtarı olan tek kişi Şerif Thompson."

Dean kaşlarını çatı. "Tüm departmanda mı? Bu biraz garip."

Sloane kardeşlere baktı ve gözleri karardı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Sam aceleyle, "Elbette hayır," dedi. "Ortağıma aldırmayın. Filtre yok."

Sloane'un bakışları birkaç saniye Dean'in üzerinde kaldı ama Dean irkilmedi. Sonunda Sloane tekrar Sam'e baktı. "Şerif bugünlük gitti ama yarın burada olacak."

"Kızları arama çalışmalarında bir ilerleme var mı?"

Sam sordu. Şerif yardımcısı omuz silkti. "Bildğim yok."

Dean çenesinin sıkıştığını hissetti. Burada onu gerçekten sinirlendiren ciddi bir umurunda değil tavrı vardı. "Şu anda dışarıda arayan birileri mi var? Hiç kimse yok mu? Çünkü o kadar meşgul görünmüyorsun."

Sloane'un koyu kahverengi ve ifadesiz gözleri Dean'inkilerle tekrar buluştu. "Devam etmekte olan bir soruşturmanın ayrıntılarını tartışma yetkim yok."

Dean masaya yaklaştı. "Dinle dostum, biz iyi adamlarız, unuttun mu? Biraz işbirliği uzun bir yol kat ettirir."

Şerif Yardımcısı Sloane aniden ayağa kalktı ve Dean'le yüzleşmek için masanın üzerinden eğildi. İri bir adamdı, Sam kadar uzun boyluydu ve yüzü taş gibiydi. Gözünün korkmadığı belliydi. "Seni tanımıyorum ve sana cevap vermiyorum. Bilgi istiyorsan şerifle konuş. Burada bütün kararları o verir ve sizden hiç bahsetmedi. Ondan başka kimseden emir almam. FBI'dan olabilirsiniz ama de bu kasabaya ait değilsiniz."

Dean'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne? Ben-"

"Yarın yine geliriz," diye araya girdi Sam. Kardeşini kolundan tutup masadan uzaklaştırdı. "Şerif buraya geldiğinde. Bence bu daha iyi olur."

"Evet," dedi Sloane. Hâlâ Dean'e odaklanmıştı, sanki bir şey başlatması için ona meydan okuyordu. "Bu daha iyi olacak."

* * *

"Bu da neydi böyle?" Dean dışarıdan talep etti.

"Memleket direnişi," diye yanıtladı Sam. "Haydi." Kardeşler arabaya doğru yürüdüler ve Sam devam etmeden önce arabaya bindiler. "Bu

O bodrumda ne olduğunu görmemizin tek yolu şeriftir."

"Evet, çünkü içerideki Yardımcı Köpek efendisinin emri olmadan hiçbir şey yapmıyor. Gerçekten de onun ışıklarını istedim," dedi Dean, sürücü tarafındaki kapıyı çarparak. "şimdi ne olacak?"

"Biliyorum." Sam bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı, sonra saatine baktı. "şerifi bulup onu bu gece işe dönmeye ikna edemezsek sıkışıp kaldık demektir. Ve nedense bunun mümkün olmadığını düşünüyorum."

Yan aynadan arabayı izleyen Dean şerifin ofisinin ışıklarının yandığını gördü. "Bu insanlar nasıl umursamazlar?" diye sordu inanamayarak. "İki kız, sadece çocuklar, dışarıda bir yerlerde ve bu insanlar kışlarının üzerinde oturup hiçbir şey yapmıyorlar."

"Sanırım yarın sabah aileleri öğrendiğinde buralarda işler hızla kızışacak. En azından umarım öyle olur. şimdi motele dönüp internete girelim, bakalım Brownsdale'in tarihi ya da belki mağara hakkında başka bir şey bulabilecek miyiz? Yüzeyde her şey güzel ve küçük kasaba Amerika'sı, ama altında gerçekten kötü bir şey var.

"Sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

DOKUZ

Cinnamon Ellison o iki sahte FBI ajanıyla ilgili tüm düşünceleri aklından çıkardı ve yatmaya hazırlandıktan sonra kendine bir fincan papatya çayı yaptı. Bu onun günün ya da teknik olarak gecenin en sevdiği zamanıydı. Ev işleri listesindeki her şey genellikle tamamlanmış ve akşam duşunu almıştı. Şimdi rahatlamış ve olabildiğince stressizdi, yatağa girip uykunun zihnine ve bedenine yakıt ikmali yapmasına izin vermeye neredeyse hazırды. Çayını içerken zihnini boşaltmak için bilinçli bir çaba sarf etti, tıpkı çöpü dışarı atar gibi. Hayatında zaten üzerinde durabileceği çok fazla karmaşık şey vardı ve gerçek şu ki gün içinde bunları bol bol düşünüyordu. Ama geceleri, her gece, onların gitmesine izin verirdi.

Çayının son damlası da bitince Tarçın fincanı durulayıp bulaşık makinesine koydu ve yatak odasına yöneldi. Evin bu bölümünü çok seviyordu; soluk mavi ve krem rengi bir sığınaktı, zihni rahatlatmak için doğru renklerde. Şönil yatak örtüsünü ve üst çarşafı geri çekti ve memnun bir iç çekişle çarşafın altına girdi. Kediler tam zamanında ortaya çıktı ve ayaklarının üzerindeki yorganın üzerine yerleşti. Bir an için çarşafın tenine verdiği temiz ve serin hissin, kedilerin ayak bileklerindeki sıcak ağırlığının tadını çıkardı ve sonra uzanıp başucu lambasını kapattı.

Her zaman gibi uyku onu çabucak ele geçirdi. Çoğu gece rüya görmedi. Gördükleri de genellikle bölük pörçük, hoş ya da saçma sapan mini filmlerdi ve ertesi sabah zar zor hatırlıyordu.

Bu gece çok farklı olacak.

* * *

Rüya gördüğünü biliyordu, bunu biliyordu ama gözlerini açıp onu gerçek dünyaya döndürmek için çaresizdi. Kendi zihninin içinde mahsur kalmış bir şekilde, anlamadığı her türlü şeyle donatılmış bir tür yeraltı dairesindeydi: bir kütüphane, sade mutfak tesisleri, yatak odaları, bir tür silah odası ve her türlü aracın bulunduğu büyük bir garaj. Tam olarak karanlık değildi; şekilleri ve temel çevresini seçebiliyordu -duvarlar, tavanlar, zemin, mobilyalar- ama hiçbir şey doğal merakını tatmin edecek kristal netliğinde değildi.

Ayrıca, her an bir koridoru dönebilir ya da bir kapıyı açabilir ve varlığını asla hayal edemeyeceği yaratıklarla karşılaşabilirmiş gibi yaygın bir korku hissi vardı. Ara sıra bu canavarlara bir anlığına göz atabiliyordu. Bu varlıklar çevresinden daha az netti, neredeyse bulanıktı ama daha az korkutucu değildi. Arkasında ne olabileceğini görmek için herhangi bir kapıyı açamayacak ya da herhangi bir perdeyi kenara çekemeyecek kadar dehşete düşmüştü, ama yine de ortaya çıktılar. Uzun ve keskin dişleri olan yüzler vardı, sis dolu bir odanın en ucunda kocaman siyah kanatlar parlıyordu. Diğer zamanlarda kalın, yılan benzeri formlar ayaklarının altındaki halıda kıvranıyor ve uzaklaşmaya çalışırken tökezliyor, aralarına düşmekten iki kat korkuyordu. Arada sırada kafasının yanından şeyler uçuyor ya da kalçasının yanından geçerken kıl gibi bir şeyin sert fırçasını hissediyordu. Hiçbir şey belirgin bir şekilde kötü değildi ama hiçbir şey de dostça değildi. Bu tuhaf yer gidiyor gibiydi, her oda bir diğerine açılıyor, o da hiçbir yere çıkmıyordu.

Ve böylece gece saatlerine kadar devam etti.

* * *

Cinnamon Ellison irkilerek uyandı. Şafağın zayıf ışığı tül perdelerin arasından sızıyordu ama odaya getirdiği rahatlık sahteydi. Dişlerini sıkmış, sinirleri gerilmişti ve ellerine baktığında, bir şeyler yediğini fark etti.

parmaklarını sıkı yumruklar halinde yuvarladı. Kediler gitmişti, saklanıyorlardı çünkü muhtemelen onun ruh halini sezmişlerdi. Önümüzdeki gün hiç sakin olmayacaktı.

Rüyayı, sayısız değişen sahneyi, rüyada ona eşlik eden pek de yüzleri olmayan varlıkları yeniden düşünmeye çalıştı. Onları hatırlamak için çabalasa da hayal meyal hatırlıyordu ama son zamanlarda sık sık olduğu gibi, aklına tek bir cümle geldi:

Flonster avcıları.

Bunun hemen ardından, o iki sahte FBI ajanının görüntüsü aklına . İkisinin bağlantılı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Asıl soru bunun nasıl olduğuydu.

Ama öğrenmek istediğinden emin değildi.

ON

Owen Fleyer Pazar sabahı şafaktan çok önce kalkmış, gökyüzü karanlıktan soluk griye dönerken mutfak masasında oturuyordu. Önünde bir fincan kahve vardı ama onu sadece alışkanlıktan yapmıştı; soğumuştü ve zaten canı da istemiyordu. Kendini içi boşalmış hissediyordu, sanki biri şu balkabağı oyma aletlerinden birini almış ve içini acı verici bir şekilde kaşık kaşık söküp çıkarmıştı. Geride kalan şey, aldığı her nefeste daha soğuk hissettiren boş, ham bir alandı.

Kızlar şimdi neredeydi? Mağarada bir yerde, soğuktan titriyor ve dehşete mi düşmüşlerdi?

Yoksa bir manyak ya da katil tarafından alınıp daha da korkunç şeylere mi maruz bırakılmışlardı?

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken Owen hâlâ orada oturmuş, çaresizce bekliyordu, ta ki sekiz buçuğu biraz geçce cep telefonu çalana kadar. Owen ekrana baktı ve kalbi göğsünde ani, acı verici bir çarpıntı yaptı. Aynı anda midesinde ülsere benzer bir ağrı belirdi ve ağzı kurudu. Telefonun ekranında Lena Teyze'nin gülümseyen yüzünün bir görüntüsü vardı. Owen'ın annesine o kadar çok benziyordu ki, ilk kez babasının Flarley ve Fallon'un kayıp olduğunu öğrendiğinde ne diyeceğini merak etti. Aptalca bir düşünceydi ve kendini yeniden Lena Teyze ve Ray Amca'ya odakladı. Şimdi tamamen delice görünen bir umudu vardı; aileleri rafting gezisini bitirmeden önce kızların bulunacağını, onlara ve ailenin geri kalanına

"Hafta sonu başımıza gelen bu korkutucu ama nihayetinde zararsız şeyi dinleyin."

Ama bunların hepsi çöpe gitmişti. Cep telefonunun diğer ucunda, Büyük Kanyon'daki Colorado Nehri'nin kıyısında bir yerde, yerel bir şerif teyzesi ve eniştesine on üç yaşındaki iki kızlarının kaybolduğu haberini vermişti. Owen'ın gözetimine bıraktıkları iki kızları.

Telefon tekrar çaldı, şırıl şırıl akan bir dereye benzer bir ses çıkarıyordu. Bu zil sesini teyzesini temsil ettiğini düşündüğü için seçmişti.

-Yumuşak, sıcak, sabit. Kadının bir an sonra korkunç bir selden sonra kıyılarına çarpan bir nehir gibi olacağını hayal etti.

Bilinçli olarak istemese de eli uzandı ve telefonu kulağına götürürken konuşma düğmesine bastı. "Lena Teyze," diye başladı. "I-"

"Aman Tanrım, Owen. Bize kızların gittiğini söylüyorlar! Bu doğru mu? Aman Tanrım," diye tekrarladı. Tonu yüksekti, sesi giderek yükseliyordu. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedi. "Kayboldular-"

Kulağına bağarmaya başlamadan önce sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. "Ne yaptın sen? Aman Tanrım, kızlarımız nerede? Sen -"

Sesi aniden kesildi, Owen'ın Ray Amcası tarafından yarıda kesildi. Yaklaşık üç saniye boyunca adam sakın kalacakmış gibi geldi, sonra sesi feryattan başka bir şeye dönüşmedi. "Ne oldu böyle?"

"Ray Amca, bilmiyorum!" Owen feryat etti. "Ben işteydim ve onlar gittiler. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

"İşten izin alıp onlarla kalman gerekiyordu," dedi amcası. Eğer telefon hattındaki sözcüklerin bir rengi olsaydı, yaşlı adamın öfkeden kıpkırmızı olurdu. "Gelip seninle kalmalarına izin vermemizin tek nedeni buydu, çünkü onlara bakacağını söylemiştin."

"Biliyorum," diye yanıtladı Owen, "ama burada oldukları süre boyunca izin almayı göze alamazdım. Yarın ve Salı günü izin alacaktım."

ve onları bir tur için Flammoth Mağarası'na götür-"

Amcasının sesi yine sözünü kesti. "Tanrım, Owen- mağaradalar mı? Oraya mı gittiler?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Owen. "Kimse bilmiyor."

"Uçak bulur bulmaz orada olacağız," dedi Ray Amca. "Kızlarımı bulacaksın, Owen. Biz oraya varmadan onları bulacaksın."

Hat kesildi ve Owen uzun bir süre öylece durdu, cep telefonu hâlâ kulağındaydı. Sonunda telefonu indirdi ve oturmak için mutfak masasına geri döndü. Telefona ilk cevap verdiğinde ayağa kalktığını fark etmemişti bile, tüm o süre boyunca ayaktaıdı. Korkunç bir şeyin yaklaştığını bildiğinizde ve bunu durduramadığınızda hissettiğiniz, içinizi burkan korku hissiyle içi burkuldu.

Düşünceleri, Lena Teyze ve Ray Amca rafting gezisine çıkarken kızların gelip kendisiyle kalmasını ilk teklif zamana geri döndü. Evet, bu onun fikriydi. Ziyaret altı aydır planlanıyordu ve kızlar ilk başta bu konuda karışık duygular sergilemiş olsalar da, zaman yaklaştıkça daha da heyecanlanmışlardı. Şimdi, odalarından çıkardıkları eşyalar arasında mağara keşfiyle ilgili birkaç kitap olduğunu fark etmişti. Owen'ın odalarındaki kitaplıkları, Flammoth Mağarası sisteminin bir parçası olan mağaraların birçoğunun güzelliğini ve ihtişamını gösteren en az yarım düzine kahve masası kitabıyla doldurmuş olması muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Birdenbire o kadar da büyük bir gizem gibi görünmemeye başladı. Flammoth Mağarası'nda kaybolmuşlardı.

Mutfak masasına oturan Owen başını kollarına yasladı ve ağladı.

ON BİR

Kilise anları.

Clang-

Clang-

Clang-

Dean yuvarlandı ve inleyerek düz otel yastığını başının üzerine çekmeye çalıştı. Bir an için nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyordu. Sonra sırt üstü döndü ve gözlerini açarak Cave Country Inn'in eski patlamış mısırlı tavanına baktı. Doğru, Brownsdale, Kentucky. Kilise anları - sığınakta hiç duymamıştı. Başını sağa çevirdiğinde kardeşinin diğer yatakta oturduğunu gördü.

Sam ona doğru baktı. "şey bu mu?"

"Evet," diye yanıtladı Dean. "Birisi koca kışlı metal bir kaşığı yüz galonluk bir tencereye vuruyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sam. Bir iniltiyle arkasına yaslandı ve kulaklarını kapattı.

Odanın dışında anlar almaya devam ediyordu. Kardeşler tam gürültünün biteceğini düşünürken, görünüşe göre başka bir kiliseden daha fazlası katıldı. Pek çok güney eyaleti gibi Kentucky'de de sayısız ibadet yeri vardı. Aslında yaptıkları araştırmaya göre küçük Brownsdale kasabasındaki kilise sayısı elli sekizdi. Şu anda hepsi bir tür kutsal senfoni için hazırlanıyor gibiydi.

Bir tur daha katılınca Dean pes etti ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Kalkıp biraz kahvaltı etsem iyi olacak," dedi.

Sam de yataktan çıkarken, "Bu konuda pek fazla seçeneğimiz yok," dedi. "Sanırım Linda'nın Hilltop'una geri dönüyoruz."

"Oh, evet!" Dean'in sırtışı parlak ve genişti, sabahın bu kadar erken saatlerinde nadiren görülen bir şeydi bu.

Sam başını salladı. "Lütfen bana o mağara adamı sandviçlerinden bir tane daha istediğini söyleme."

Kardeşinin gülümsemesi hiç .

* * *

Şaka olsun diye restorana gitmeden önce şerifin ofisinin geçtiler ama orada kimsenin olmadığını ve ışıkların da yanmadığını görünce şaşırmadılar. Görünüşe göre bu kasabada Pazar sabahları kimse yasaları çiğnemezdi. Belki de bu doğrudu - caddelerde trafik neredeyse yok gibiydi. Ara sıra küçük bir kilisenin önünden geçiyorlar ve park yerinin neredeyse dolu olduğunu görüyorlardı. Açık olan tek yerler bakkallar ve benzin istasyonlarıydı. Dean birkaç endişeli dakika boyunca restoranın kapalı olmasından korktu ama otoparka döndüğünde kalabalık olduğunu görünce rahatladı. Sıra olacak kadar değil ama Linda'nın buralarda Pazar kahvaltısı için en uygun yer olduğu açıktı.

Sam dışarıdaki makineden Pazar gazetesini aldı ve sol tarafta boş olan tek masaya doğru yöneldiler. Onlar otururken, telaşlı görümlü bir komi masanın üstündeki birkaç kırıntıyı silkeledi ve önlerine peçete ve çatal bıçak takımı bıraktı. "Kahve ister misiniz?" diye sordu. İkisi de başıyla onayladı.

Pazar sabahının bu saatinde burası aileler ya da gençlerden çok yaşlılarla doluydu. Sam ve Dean içeri girdiğinde kimsenin kafasını kaldırıp bakmaması neredeyse bir hayal kırıklığıydı. Garsonun onlara ulaşması biraz zaman aldı ama ulaştığında Sam daha önce yediği standart kahvaltı tabağını sipariş etti. Dean menüden başka bir spesiyal seçti, Sam'in fark etmediği bir şeydi bu.

"Ne sipariş ettiniz?" Sam garson gittiğinde sordu.

Dean'in ağzının kenarı yukarı kalktı ve gözleri parladı. "Boş ver, küçük kardeşim. Buraya geldiğinde göreceksin."

"Yani bu bir gizem olacak, öyle mi?"

Dean omuz silkti. "Arada bir sürpriz yapamazsan hayatın eğlencesi nerede kalır?"

Ama şaşkınlık bunu tam olarak karşılamıyordu. Garson yemeği getirdiğinde, Dean'in önüne koyduğu tabak muazzamdı, biberli sos katmanları altına gömülmüş bir çeşit kızarmış et ve yumurtayla dolup taşıyordu. Yeşil biber ve soğanla kesilmiş patates kızartması tabağın bir tarafını çevrelerken, iki büyük ev yapımı bisküvi diğer kenarda dengede duruyordu. Üstüne üstlük Dean'in kahve fincanının yanına bir tabak da krep koydu. İki kat tereyağı erimiş ve kreplerin kenarlarından aşağı akmıştı.

"Evet, evet, evet," dedi Dean mutlulukla. "Pazar gününe özel kızarmış tavuk biftek ve soslu yumurta."

"İzleyemiyorum," dedi Sam. "Bunun ne kadarının muhtemelen atardamarlarına gittiğinin farkında mısınız?"

Dean kaşlarını kaldırdı ve çatalını eline aldı. "Hayatımızda uğraştığımız saçmalıktan sonra iyi yemek endişelendiğim son şey," dedi. "Aslında bunun beni öldürme olasılığı en düşük şey olduğunu düşünüyorum."

* * *

Dean yine de restorandan çıkıp arabasına binebildi. Sam yolcu koltuğuna kaydı ve sonra kardeşinin memnuniyetle gülümsediğini görmek için baktı.

"Burada yaşayabilirim," dedi mutlulukla.

Bu Sam'i güldürdü. "Doğru. Üç gün kadar ve sonra menüdeki her şeyi bitiriyorsun." Kardeşine yan yan baktı. "Ve menü dışındakileri de. Hadi gidelim."

Dean homurdandı ve arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika sonra şerifin ofisinin karşısındaki bir noktaya yanaştılar. Pencereden içeride birini görebiliyorlardı ama buradan

kim olduğunu söyleyemedi. Yan tarafa park edilmiş olan gümüş renkli devriye arabası departmandan herhangi birine ait olabilirdi.

"Pekala," dedi Sam. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Arabadan inip caddenin karşısına yürüdüler ve kapıyı açtıklarında masanın arkasında Şerif Yardımcısı Sloane'un olduğunu fark eden Sam için için homurdandı. Sam sahte bir neşeyle, "Günaydın," dedi.

"Size de," dedi Sloane. "Siz çocuklar kanıt odasına girme konusunda yine geri mi döndünüz?"

"Evet," dedi Dean. Sesinin tonundan Sloane'la konuşmak zorunda kaldığı için bile mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Sloane masanın karşısındaki iki sandalyeyi işaret etti. "Hepiniz oturun," dedi. "Şerif her zaman olduğu gibi kiliseden sonra burada olacak." Sloane saatine baktı. "Belki yarım saat, daha fazla değil."

Böylece beklediler. Sam duvarlara gelişigüzel asılmış sertifika ve resimlere bakarak zaman geçirirken Dean de yardımcısına açıkça ters ters baktı. Sloane sanki insanların ondan hoşlanmamasına alışkınmış gibi ona hiç aldırış etmedi. Dean arada sırada ayağa kalkacakmış gibi bir hareket yapınca Sam onu takım elbisesinin kolundan tutup geri çekti ve başını salladı. Pislik gibi davranırlarsa bu departmandan hiçbir şey elde edemezlerdi.

Neredeyse kırk dakika sonra ve sabırlarının sonuna geldiklerinde kapı açıldı ve Şerif Thompson içeri girdi. Onları gördüğüne şaşırمامıştı - elbette sokağın park etmiş Impala'yı görmüş olmalıydı. Onlara verdiği gülümseme Sam'inkinin daha önce olduğu kadar sahteydi.

"Şerif Yardımcısı Sloane ikinizin kanıt dolabına girmek istediğinizi haber verdi," dedi.

"Doğru," dedi Sam.

Şerif onlara baktı ama iki kardeş de bir şey söylemeyince vazgeçmiş göründü. Thompson, "Aşağıda Dietz kızlarına ait hiçbir şey yok," dedi. "Ama bir göz atabilirsiniz."

Federal Soruşturma Bürosu ile her zaman işbirliği içinde olmak istiyoruz."

İğneleme neredeyse fark edilmiyordu ama Dean yine de fark etti. Kaşlarını çattı ama karşılık veremedi Sam, "Bu harika. Sen nden git."

şerif başını salladı ve onu masanın etrafından dolanıp odanın köşesindeki metal kapıya kadar takip ettiler. Orada kemerindeki ağır yüklü anahtarlığı çıkardı, sonra bir anahtar seçti ve kilide soktu. Kaba bir sesle, "Beni izleyin," dedi.

İtaat ettiler ve tepelerindeki floresanların aydınlattığı bir koridorda ilerlediler. Çok uzun değildi ama burada ne bir sertifika ne de bir fotoğraf vardı. Bunun yerine koridorun her iki yanında kapılar vardı ve duvarlar Brownsdale Edwardson County'nin haritaları ve posterlerinin yanı sıra bölgenin topografik haritaları ve birkaç tane de mağara sistemiyle kaplıydı. Koridorun sonunda şerifin açmak için farklı bir anahtar seçtiği başka bir metal kapı vardı. İçeri uzandı ve bir ışık düğmesini çevirdi. "Aşağı inerken adımlarınıza dikkat edin," talimat verdi. "Basamaklar biraz dar."

floresan ışıkları, bu sefer biraz daha uzakta. Sola döndüler ve düzgünce etiketlenmiş kutularla ve raflarda saklanamayacak kadar büyük ya da garip şekilli diğer eşyalarla dolu penceresiz bir bodruma indiler. Bunlar ya da plastik veya brandaya sarılmıştı ve yine önlerine düzgünce basılmış tanımlayıcı etiketler iliştirilmişti. Oda binanın eni ve boyu boyunca uzanıyordu. En , sol köşe yerden tavana kadar uzanan metal ızgaralarla blnmştı. şerif yzğnden bir anahtar daha seçerken Sam ve Dean bodrumdaki güvenlik kameralarını taradılar ve tavana düzenli aralıklarla yerleştirilmiş olduklarını gördüler. Yayın muhtemelen üst kattaki n bürodaki bilgisayara gidiyordu.

şerif çok yüksek bir sesle, ", " dedi.

Sam başıyla teşekkür etti. "Bir süre daha kalabiliriz," dedi. "Bize bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin."

şerif, "Sorun değil," diye cevap verdi, "ama aslında var. Prosedür sizinle kalmam gerektiğini söylüyor. zgnm ocuklar. Kişisel bir şey değil."

"Doğru," dedi Dean. "Hiç kişisel değil."

Şerif Thompson sadece açık kapıya yaslandı ve bir bileğini diğerinin üzerine geçirdi, sonra sık sık yaptığı bir şey gibi kollarını gevşekçe kavuşturdu. Rahat duruşu bir yalandı; gözleri keskindi ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ağzının kenarında alaycı bir gülümseme vardı.

Dolap genişti ve Sam ile Dean ortasından geçen koridorda yavaşça ilerlediler. Şerif Thompson'ın dikkatli bakışları dışında olabilecekleri hiçbir yer yoktu. Raflar kutular ve torbalarla doluydu, hepsi de aynı biçimde dikkatle etiketlenmişti: tarih, davanın adı ve soyadı, davanın türü ve içindekilerin bir özeti. Sam ağzını kapalı tutmasına rağmen, üzerinde "kayıp kişi" yazdığını fark etti.

"Arkadaki şey de ne?" Dean aniden sordu. Sam bir başka kayıp vakasının üzerindeki etiketi okuyordu; şimdi dönüp kardeşinin işaret ettiği yere baktı.

Şerif Thompson . "Hurda," dedi düz bir sesle. "Yol kenarından topladığımız ve sahibini tespit edemediğimiz hurdalar. Arka tarafa atıyoruz, bir süre saklıyoruz-"

"Ne kadar uzun bir süre?" Sam araya girdi.

Şerif umurunda değil dercesine bir kaldırdı. "Altı ay, ondan fazla değil. Bunun için yer yok. Eğer sahibi o zamana kadar eşyalarını aramak için geri gelmezse, asla gelmeyeceğini düşünüyoruz."

Şaşırان kardeşler birbirlerine baktılar. İkisi de söylemedi ama bu pek de mantıklı değildi. Yol kenarında bir şey bulmak, bunun her zaman basit bir kayıp ve buluntu vakası olduğu anlamına gelmiyordu. Ya bu ormanda biri öldürüldüyse ve cesedi birkaç yıl boyunca bulunamadıysa? Bu gelişigüzel yığının içindeki her bir parça muhtemelen bir tür kanıttı ama bir şey söylemek şerifle aralarına daha büyük bir duvar örmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Yani hiç kimse bir ya da iki yıl bir şey için geri gelmedi mi?" Dean yine de sordu. "Bilirsin, burada bir şey bırakan bir aile gibi."

son tatillerinde?"

", " diye mırıldandı Sam. "Uçan ayakkabının bağı yine çözüldü." Bir dizinin üzerine çöktü ve bağcıklarla boğuşmaya başladı.

"Hayır." Şerif Dean'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Böyle bir şey bir kez bile olmadı."

Sam ayağa kalktı. "Sanırım burada görecektir pek bir şey yok Ajan Taylor, o yüzden dışarı çıkalım." Kanun adamına baktı. "Umarım aklımıza başka bir şey gelirse geri dönmemizin bir sakıncası yoktur?"

Şerif Thompson kollarını açtı. "Tabii ki hayır. İstedığınız zaman ziyaret edebilirsiniz."

* * *

Arabaya bindiklerinde Dean Sam'e, "Sakın bana eşyaları sadece altı ay saklama saçmalığına inandığınızı söyleme," dedi.

"Bir an için bile," diye yanıtladı Sam, "ama özellikle Dietz kızlarıyla ilişkilendirebileceğim bir şey görmedim. Oradaki her şeyi seksen altı kez aramamız için bir bahane bulacağımı düşündüm."

"Eşleşen sırt çantaları görmedim," dedi Dean. "Onlar ikiz, değil mi? İkizler bunu yapmaz mı?"

"Sanırım," dedi Sam. "Ama bunu aldım." Elinde küçük, yuvarlak bir tılsım tutuyordu. Kırmızı zemin üzerinde sevimli pembe bir kafatası vardı ve dış kenarında parıltılı sahte pembe yapay elmaslar vardı.

"O da ne?" Dean sordu.

"Sanırım bir anahtarlığın parçası. Ayakkabımı bağlarken tele uzandım ve sırt çantamdan çıkardım. Öndeydi, sanki yeni konmuş gibiydi. Belki bu Cinnamon Ellison'a devam etmesi için bir şey verir." Sam onu cebine koydu ve cep telefonunu kaldırdı. "Şu eşya yığınının da birkaç fotoğrafını çektim. Bunu gizlice yaptım, bu yüzden çok kaliteli olmayacaklar ve oradaki ışıklandırma berbat, ama bunlar."

", " dedi Dean. "Şimdi oraya gidelim."

ON İKİ

Beau Pyle, Pleasant Union Birleşik Baptist Kilisesi'nde, koridorun ortasında ve sağ taraftaki sıraların tam ortasında sakin bir şekilde oturuyordu. Kimse onu fark etmedi, kimse ona dikkat etmedi. Elbette, Go Cave Wild mağazasının sahibi olduğunu biliyorlardı, ama hepsi bu.

Ya da her gün kendine öyle diyordu.

Yedi yılı aşkın süredir bu kiliseye devam ediyordu ve anne babası, büyükanne ve büyükbabası ve büyük büyükannesi dışarıdaki küçük mezarlıkta gömülüydü. Ne yazık ki, hemşerilerinin zihninde en üstte kalan şey, ailesinde kendisinden önce gelen büyük insanların anıları değildi. Hayır, bu onurlu yer, kendisinden on yaş küçük, hayat dolu bir genç olan kız arkadaşının kız kardeşiyle kaçan vahşi bir genç tarafından gasp edilmişti.

Tek bir hata, hayatını mahvetmişti.

Omuzlarına bukleler halinde dökülen vahşi siyah saçları ve parıldayan yeşil gözleriyle Brenda Ellison'ın anısı hâlâ aklından çıkmıyordu ama iyi anlamda değil. O zamanlar beyni hormonlar tarafından yönetiliyordu, kontrolden çıkmıştı ve gelecek Cuma gecesinin ötesini göremeyen aptal bir gencin tipik bir örneğiydi. İşin kötüsü, gelecek tam önünde, kendi lanet olası kolunun üzerindeydi: Cinnamon. Küçük kız kardeşinin yanında sönük kaldığını söylemek klişe olurdu ve zaten bu tam olarak doğru da değildi. Brenda, ikisi birlikteyken Tarçın'ın görünmez olmasını sağlamıştı. Tarçın'ın kırılgan, parıldayan ışığını, bir şenlik ateşinin barbekü çukurundaki kömürlerin küçük kırmızı parıltısını bastırması gibi bastırmıştı. Ama parlaklıkla patlayan her şeyde olduğu gibi, Brenda'nın ışığı da

evlendikten sonra alevlendi. Ve Beau'nun kalbinin ve ruhunun derinliklerinde Tarçın'ın tatlı parıltısı kaldı.

Güçlü. İstikrarlı. Hiç bitmeyen.

O ve Brenda birkaç yıl sonra Brownsdale'e geri dönmüşlerdi, başları dik ve meydan okurcasına. Kasaba halkının ne düşündüğü kimin umurundaydı? Ailesinin ne düşündüğü kimin umurundaydı? Elbette onu affetmişlerdi ve zamanla onun ailesi de affetmişti. Ama aşk şehvetten başka bir şey değildi ve şehvet geçici bir duygudur ve bir ömür boyu üzerine kurulacak zayıf bir temeldir. Çatlaklar başlamış, yayılmış ve ev yıkılmıştı.

Şimdi, yaklaşık elli yıl sonra, Beau kilisede oturmuş vaizi dinliyordu. sadece pişmanlık oturuyordu. Kırk yılı aşkın bir süre önce boşandıklarından beri hiç çocuk sahibi olmadığı ve görüşmediği Brenda değil. Ve kesinlikle hayatının tek ve gerçek aşkı olduğunu çok geç fark ettiği Cinnamon da değildi. Yeterince nazikti. Hatta özür bile dilemiş, kalbini onun ayaklarına dökmüş ve korkunç hatasını kabul etmişti. Hiçbir şey fark etmemişti; kızın ona bir daha asla güvenmeyeceğini biliyordu. Ve eğer Brownsdale halkı şu anda hâlâ onlar hakkında konuşuyorsa, tekrar bir araya gelmeleri durumunda dedikodular daha ne kadar büyük olacaktı?

Eski halinden, şehri terk edip kaçan yirmi beş yaşındaki halinden geriye umursamayacağı kadar kıvılcım kalmıştı. Ama Cinnamon'un tarzı bu değildi; buna asla tahammül edemezdi. Ve böylece Pyle ailesinin yanı sıra Ellison ailesinin de soyu sona ermişti. Ellison kızlarının hiçbirisi çocuk doğurmamıştı ve o da Pyle aile ağacında kalan son erkek evlattı.

Kasaba halkı onun hakkında ne düşünüyordu? Tahmin etmek zor değildi. Yaşlı bir aptal, geleceğinin elinden kayıp gitmesine izin vermiş ve şimdi bunun bedelini her gün ödeyen birini görüyorlardı.

Yaşlı bir aptal.

Beau bununla yaşayabilirdi. Kendisi hakkındaki düşünceleri çok daha sertti. Brenda uzun zaman önce taşınmıştı, bu yüzden umurunda değildi; bu insanları bir daha asla görmeyecekti. Kız kardeşini bile ziyaret etmemişti.

Ama Cinnamon.

Diğer kadınların ona attığı bakışları, "Nasıl bu kadar aptal olabildin?" bakışlarını görmeyecek kadar yaşlı ve halsiz değildi. Aradan onca yıl geçmişti ama yaşlı kadınlar hâlâ Tarçın'ın arkasından gülüyor ve konuşuyorlardı. Kedici, şirret yaşlı kadınlar, ama neyseler oyduklar. Ve o, Beau Pyle, onlara konularını vermişti.

Tanrım, ne yapmıştı?

Sonunda vaaz bitti ve Beau İncil'önündeki sıranın üzerindeki tutucuya yerleştirdikten sonra şapkasını aldı. Vaizin elini sıkmak ya da başka biriyle sohbet etmek için etrafta dolaşmadı. Bunu yapan insanlar fark edilirdi ve bu onun olmak isteyeceği son şeydi. Onu görmedi ama Beau Cinnamon'un da orada olduğunu biliyordu. Aileleri her zaman bu kiliseye giderdi - aslında Cinnamon'la okulun ilk yıllarında bu şekilde tanışmışlardı ve kaderlerinde sonu felaketle bitecek bir çocukluk aşkı vardı. En arkada, belki de sondan bir sonraki sırada olacaktı, vaizin ağzından Huzur içinde gidin, iyi günler çıkar çıkmaz oradan sıvışabilecekti. Katılımcıların çoğu kilisenin kapısından dökülmeden önce arabasına binip otoparktan çıkacaktı. Her zaman olduğu gibi, bu düşünce göğsünde bir utanç kabarmasına neden oldu. Çok uzun zaman önceydi ama hâlâ kalbinde taze bir acıydı. Hiç bitmeyecek miydi?

Sabah güneşi kaybolmuştu ve Beau gözlerini kısarak hafif çiseleyen yağmur yerini almıştı. Başka kimsenin bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kaldırıma dikti. Biri ona seslendi, ama ses duymamış gibi yapabileceği kadar uzaktan geliyordu; tekrarlanmadan önce arabasına ulaşmak için adımlarını hızlandırdı. Onunla gerçekten konuşmaları gerekiyorsa, numarası telefon rehberindeydi.

Bugün aynı zamanda o ikiz kızları da düşünüyordu. Asla kaybolmamalıydılar. Yerel halktan değillerdi ama olabilecekleri kadar yakındılar ve şimdi FBI etrafta dolanıyordu. Şerif Thompson bu durumla ilgili ne yapıyordu? Bu asla olmamalıydı, asla. Serseriler, otostopçular, hatta ara sıra metresi ile kaçan ayrı yaşayan kocalar.

Su luydu, evet, ama bu iki  ocuk yüzünden hissettiklerine hiç benzemiyordu. Suçluluk her zaman oradaydı, ama bunun gölgesinde çaresizdi - bu onun taşıması gereken bir y kt , tıpkı babasının, büyükbabasının olduğu gibi, Edwardson Kasabası'na ilk yerle imcilerin geldiği zamana kadar, bölgeye isim bile verilmeden önce aile ağacında devam eden bir y kt . Utanç ve günahla yaşadı çünkü başka çaresi yoktu, kasabayı ve halkını mağaranın derinliklerinde var olan açlıktan korumanın başka yolu yoktu.

Da  beslenmeli.

Bu cümle, ne kadar çılgınca olsa da, yüzlerce yıl önce İngiltere'den getirilen aile  ncil'inin i  kapağında antika bir yazıyla yazılmıştı. Pyles'lerin bu sorumluluk için seçilmelerinin nasıl gerçekleştiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama se ilmi lerdi. Onlar koruyuculardı ve kasaba halkını koruyacaklar, daha büyük bir iyilik için k  k bir azınlığı, sadece yabancıları feda edeceklerdi. Hayır, geri kalanların hayatta kalması için.

Beau bir şekilde başarısız olmuş ve da  onun yerine Flarley ve Fallon'u almıştı.

Ve bu konuda korkunç bir hisse kapılmı tı; eğer bunun nasıl olduğunu bulup tekrarlanmasını engellemezse, dağın i tahı de i ecekti. Artık toplumun istemediği şeylerle tatmin olmayacaktı.

Bulabildi i en taze, en genç ve en yumuşak eti isterdi.

ON ÜÇ

Dünkü güneş yerini açık ve koyu bulutların karışımından oluşan alacalı bir gökyüzüne bırakmıştı. Güneş ışığı güzel olsa da Dean yağmurda kendini daha çok evinde gibi hissediyordu. Hayatı kendi küçük kara bulutlarından ibaretti. Ve her ne kadar saçma görünse de, Bebek bile kuru kaldırım yerine ıslak kaldırımda daha iyi yol alıyor gibiydi. Yolcu koltuğunda oturmuş restorandan getirdiği gazeteyi karıştıran Sam'le konuşmadan Cinnamon Ellison'ın evine doğru yola çıktı.

"Yeni bir şey var mı?" Dean sonunda sordu.

Sam başını salladı. "Hiçbir şey yok. Kayıp kızlardan söz bile edilmedi."

Çanlar susmuştu ve önünden geçtikleri kiliselerin otoparkları artık çoğunlukla boştu. Yolda daha fazla trafik vardı ve bakkal dükkânları dolup taşıyordu. Kasaba nihayet uyanıyor, uykulu küçük güney kasabaları Pazar günleri ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Medyumun evine varmaları uzun sürmedi ama arabayı park ettiklerinde garaj yolunda park etmiş mavi bir Prius yoktu. Bir an için iki kardeş de bir şey söylemedi.

"Şimdi ne olacak?" Sam sordu.

Dean ona orantısız bir sırıtma yaptı. "Burada oturup bekleyebiliriz. Ya da restorana geri dönebiliriz."

Sam inledi. "Bana yine aç olduğunu . Yemeğimizi daha yeni bitirdik."

Dean omuz silkti. "Sonrası için stok yapma fırsatını asla kaçırmam. Ne zaman bir yemeği kaçıracacağımızı bilemezsin. Ayrıca belki de

kahvaltı için dışarı."

Sam kâğıdı katladı ve arka koltuğa fırlattı. İç çekti. "İyi, hadi restorana geri dönelim. Ama sana daha fazla yemek yok. Bu şekilde uyum sağlayamayız."

Dean ona baktı. "Ne demek artık yemek yok?"

"Radarın altında uçuyor olmamız gerekiyordu, unuttun mu?" Sam Dean'in itirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Garsonun kalp krizi soslu spesiyal tabağını bu kadar temizleyebilen birini daha önce hiç görmediğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

Dean, "Onur duydum," dedi.

"Gurur daha iyi şeyler düşünebilirim," dedi Sam nefesinin altından. "Mesela bu hafta kimseyi öldürmemek gibi."

"Koşullara bağlı olarak bu iyi ya da kötü olabilir."

"Nasıl istersen öyle al. Hadi gidelim." Sam koltuğuna geri yerleşti ve kâğıdı katladı.

* * *

"Şimdiden geri mi döndün?"

Dean'e o saçma kahvaltı sandviçini servis eden garson önlerindeki tezgâha iki boş fincan Sam Dean'e bilmiş bir bakış gönderdi. "Kahve ister misiniz?"

"Elbette," dedi Dean. Ona en iyi çocuksu sırıtışını verdi. "Ve gelmeye devam et."

"Kesinlikle, şekerim."

Sam konuşmadan önce bardakları doldurup uzaklaşmasını bekledi. "Şeker mi? Ciddi misin?"

Dean ona, "Taşrada böyle konuşurlar," dedi.

"Ben bunun sadece televizyonda olduğunu sanıyordum."

"Belli ki değil." Dean dirseklerini tezgâha dayadı ve el yazısıyla yazılmış spesiyalleri ve mutfâğa geçişin üzerindeki gazoz menüsünü inceleyerek bir gösteri yaptı. Restoran hızla kilise sonrası kalabalığıyla doluyordu, tüm aileler en iyi Pazar kıyafetlerini giymişlerdi. Çocuklar arkadaşlarıyla konuşmak için bir masadan diğerine koşturuyordu.

Gençler ise umursamaz görünmek için el sallıyorlardı. Ebeveynler çocuklarının başlarının üzerinden diğer masalardaki insanlara merhaba diyor ve havadan sudan konuşuyorlardı.

Ve tabii ki kayıp kızlar. Ne yazık ki, bir saat boyunca aşırı kafein almalarına rağmen, kardeşler yeni bir şey bulamadılar. Cinnamon Ellison ortaya çıkmadı ve belki de Brownsdale kasabası halkı ve onun hakkında düşündükleri hakkında pek de acı olmayan sözleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

"Hadi buradan çıkıp Tarçın'ın evine gidelim," dedi Sam sonunda. "Eğer kiliseye gittiyse, belki de birkaç ayak işi yapmıştır, muhtemelen şimdiye kadar eve varmıştır."

"Ya orada değilse?"

Kardeşi omuz silkti. "Gerekirse bir yolunu buluruz. Bence burada oturup senin spesiyaller panosuna ve garsona hayıflanmanı izlemekten daha iyi şeyler bulabiliriz."

ON DÖRT

Owen ter içinde Fallon'un yatağında yatarken uyandı. Baş döndürücü bir saniye boyunca oraya nasıl geldiğini hatırlayamadı, sonra her şey beynine geri çarptı - kızların kaybolması, teyzesi ve eniştesiyle yaptığı o korkunç, yürek parçalayan konuşma. Önce hıçkırarak hıçkırarak ağladığını, sonra düpedüz feryat ettiğini, yumruklarını mutfak masasına tuzluk ve biberliklerin zıplayıp devrilmesine neden olacak kadar sert vurduğunu hatırlıyordu. Artık hale gelene kadar ağlamıştı, üzüntüsünün son zerresini de sıkıp başını kaldıramayacak hale gelene kadar. Sonra, kim bilir ne kadar süre orada oturduktan sonra, kanepeye uzanmak niyetiyle kendini zorla ayağa kaldırdı.

Ama kızların odası onu kendine çekmişti. Direnmek yerine kapıya gitti ve içeri baktı. Güneş doğmamıştı, bu yüzden perdelerin arasından sızan ışık odaya yumuşak, dingin bir parlaklık veriyordu ve bu da kalbinin yeniden sızlamasına neden oluyordu. Bu ona... sonluluğu hatırlattı, bir cenaze salonundaki yüce sessizlik gibi. Birden gözünün önüne korkunç detaylarla dolu bir görüntü geldi: gün ışığını engellemek için ağır kırmızı kadife perdelerin asılı olduğu bir görüş odası, sıra sıra dizilmiş sandalyelerde oturan sessiz insanların hepsi öne doğru bakıyor, şaşkın bakışları altınla süslenmiş iki süslü beyaz tabuta sabitlenmişti. Her iki yanda üçer , ağır altın kulp vardı ve kapaklar açıldı, içlerindeki kalın, kapitone beyaz sateni gösteriyordu. Sonra görüntü değişti, genişledi ve ikiz tabutların tam önünde duruyor, her birinin içindeki bir düzine zambağın yeşil saplarına ve kırılğan beyaz çiçeklerine bakıyordu.

Gömecek ceset yok.

Çünkü Flarley ve Fallon hâlâ kayıptı.

Owen'ın dizlerinin bağı çözülmüştü. Önce Fallon'un yatağının kenarına oturmuş, sonra yorgunluktan yana kaymıştı. Dekoratif yastıklardan birini başının altına çekmiş ve ayakkabılarının yaygıyı kirletmemesi için ayaklarını ucundan sarkıtmıştı. Geri döndüğünde buna üzüleceği için böyle yaptığını düşünmek istedi ama düşünemedi; bu sadece alışkanlıktı; ayaklarını kapıda sil, ayakkabılarını mobilyaların üzerine koyma. O zaman, bunu yaşayan çoğu insanın ya da en azından birçoğunun kayıp kişinin bulunacağına inanmaktan asla vazgeçmediğini fark etti.

En başından beri bulunacaklarına hiç inanmamıştı.

Ve o tek değildi, değil mi? Şu lanet Şerif Thompson bakıyor muydu ki? Owen öyle düşünmüyordu. Tanrı aşkına, el ilanları dağıtanlar, gazete manşetlerine çıkanlar, arama ekipleri neredeydi? İkizleri soran tek kişi o iki FBI ajanıydı. En azından biraz araştırma yapıyorlardı ve onlar gelmeden önce Brownsdale'in kabataslak tarihini bile araştırmışlardı.

Owen bunun uykuya daldığı zaman olduğunu düşündü ama uyandığında uykuya dalmadan önce aklına gelen son şeyi düşündü: Brownsdale.

Kendini ayağa kaldırdı, otomatik olarak döndü ve yastığı yerine , ardından yorganı düzeltti. Oda hâlâ o tuhaf, rahatsız edici sessizlikle doluydu, sanki bir daha asla işgal edilmeyecekmiş gibi. Teninde ılık ama nahoş bir esinti gibi gezinen tam bir gürültü yokluğu.

Nedenini bilmesine de, Owen ikizlerin odasından dikkatlice çıktı, sanki arkasını dönerse bir şey kaçıracaktı gibi. Kapıyı çekip kapattıktan sonra kendi yatak odasına yöneldi ve bu cehennem gibi güney kasabasına taşınmadan çok önce, yıllardır düzenli olarak kullanmadığı bazı şeyleri aramak için dolabı karıştırmaya başladı. Flammoth Mağarası'ndaki o önemsiz turun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Bulduklarını yatağının üzerine koydu.

Ağır kot pantolon, kış ağırlığı.

Yürüyüş botları, depolamadan dolayı

biraz sert.

Kanvas ceket.

Uzun kollu

gömlek. Kalın

çoraplar.

Tatmin olan Owen arka bahçedeki depoya gitti. Orada iş eldivenleri, sağlam bir beyzbol şapkası ve ağır bir el feneri buldu; üç adet D boyutunda pil alan büyük bir flaglite. Karanlık kulübede test etti, ışık parlak ve güçlüydü; bunu sadece birkaç ay önce almıştı çünkü şiddetli fırtınalar sırasında bazen elektrikler kesiliyordu. Kulübeden çıkarken Owen bir kutu beyaz spreyci boya gördü ve onu da aldı. Başlangıç noktasına nasıl geri döneceğinin bir göstergesi olarak ekmek kırıntılarından çok daha iyiydi. Son derece yasa dışıydı ama umurunda değildi.

İçeride kıyafetlerini değiştirdi ve el fenerini ve boya kutusunu taşımak için eski bir sırt çantası, ayrıca enerji için yeterli miktarda su ve birkaç atıştırmalık bulmadan önce saati kontrol etti. Oraya gidip lanet olası Thompson'ın yapmak istemediği işi yapmak için hâlâ bolca zamanı vardı. Peki neden istemiyordu?

Çünkü bu lanet kasaba lanetliydi, işte bu yüzden. Aptalca doğaüstü bir şekilde değil, oh hayır. İnsanlar yüzünden, saf ve basit. Kötü insanlar. Buranın kalbinden geçen tanımlanamaz bir şey vardı. Owen'ın bu şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama oradaydı - buna ruhunun derinliklerine kadar inanıyordu.

Dindar bir adam değildi. Ailesi düzenli olarak kiliseye giderdi ve onu her hafta ve uygun tatillerde kiliseye götürürlerdi ama Owen hiçbir zaman onların hissettikleri gibi bir bağ hissetmemişti. Bunun yerine, onların arasında oturur ve o anda okuduğu kitap ya da çizgi roman her neyse onun hayalini kurar, iyi bir hikâyeye ise ayrıntıların üzerinden geçer, eksik olduğunu hissederse hayalinde yeniden yazardı. Onlar ayağa kalktığında ayağa kalkıyor, onlar diz çöktüğünde diz çöküyor, zamanı geldiğinde etrafındaki insanlarla tokalaşıyor ve kucaklaşıyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu ama ona ilham da vermiyordu. Kitaplar bunu yaptı, yazılı kelimeler. O bir zamanlar

Çocukken kitap kurduydı, gençken inekti ve şimdi yetişkin olarak kütüphaneciydi.

Ajanlar kütüphaneden ayrıldıktan sonra Owen birkaç dakikasını ayırıp dosyaları kendi başına derinlemesine incelemeye başladı. Kasıtlı olarak bir şey saklamıyordu ama araştırma yaptıkça kaybolma olaylarının tesadüfi olmadığına daha fazla ikna oluyordu. Kasaba halkı - yerel gazeteler ve vaizler aracılığıyla- ve kanunlar her zaman bunun tesadüften başka bir şey olmadığını, tüm bu insanların sadece oradan geçip gittiğini ve bu kadar olduğunu söylemişlerdi.

Doğru.

Bu yüzden ormanda sırt çantaları, kamp alanlarında terk edilmiş küçük çadırlar ve malzemeler, cüzdanlar ve kadın çantaları bulundu

-Para hala iç-uçlu yukarı içinde kamu Çöp kutuları, Kasaba halkı onları bulmuş ve şerifin ofisine getirmiş.

Tesadüf.

Bu insanlara ne olduğunu kimse tahmin edemezdi ama Owen mağaranın bununla bir ilgisi olduğuna, tatmin edilmesi gerektiğine bir an bile inanmamıştı. Bu sadece batıl inançlı yaşlı bir boğaydı ve kamp ateşi hikâyelerine ve kocakarı masallarına kanmayacaktı. Mağaraya gitmiş, daha kısa turlardan birine katılmış ve diğerlerinin başladığını görmüştü. Park bekçileri kimin girip çıktığını çok iyi takip ediyorlardı... ya da etmediklerini. Ve eğer bir "çıkmayan" varsa, emin olun hemen arkasından birilerini gönderiyorlardı.

Ama kuzenlerinin peşinden kimse gönderilmemişti. Şerif Thompson ona farklı bir şey söylemiş olabilirdi ama Owen ona inanabileceğinden emin değildi.

İyi, diye düşündü. Şerif Thompson'ın canı cehenneme. Owen mağaraya kendisi girecekti. Belki mağaraya defalarca girmemişti ve belki bir uzman değildi ama en azından içine gireceği şeye hazırlıklıydı.

Eğer kızları başka kimse aramazsa, bunu kendisi yapacaktı.

ON BEŞ

Sam ve Dean bu kez Tarçın'ın evinin önüne geldiklerinde arabası garaj yolundaydı. Kapıyı açması için zilin birkaç kez çalması gerekti. Kapıyı açtığında gözlerinin altında morluk gibi gölgeler vardı, sanki iyi uyumamış gibiydi. Kenara çekildi ve onlara içeri girmelerini işaret etti. Arkasından kediler koridorda koşarak evin içinde kayboldular. "İçeri gelin."

"İyi misin?" Sam'in ona sorduğu ilk şey buydu. Kendini tutamadı.

"Ben ," diye cevap verdi. "Bazı garip rüyalar gördüm, hepsi bu." Kardeşlerine baktı. "İkinizle bir ilgisi olduğundan oldukça eminim, yine de tam olarak anlayamıyorum."

"İlginç bir şey görüyor musun?" Dean sordu.

"Flaybe. Size içecek bir şeyler getireyim mi? Kahvaltı yaptınız mı?"

"Evet ve evet," diye yanıtladı Dean. "Kahve dışında bir şeyiniz var mı?"

"Limonata ya da çay." Kenara çekildi ve oturma odasına geçmelerini işaret etti. "Limonata ev yapımı."

Başlarını salladılar ve oturup onun dönmesini beklediler. dakika içinde elinde iki uzun bardakla geri geldi. Bardakları dikkatle bardak altlıklarına yerleştirirken, "Zaten tatlandırılmış," dedi ve sallanan sandalyeye yerleşti. "Sanırım bana göstereceğin bir şey var?"

Sam başını salladı ve ceketinin cebine uzandı. Pembe kurukafalı anahtarlığı çıkardı ve kızın önünde sallanmasına izin verdi. "Bunu aldım

kanıt odasında. Kolay olmadı. Şerif Thompson o Kral Tut'un hazinesi gibi izliyor. Arka köşede, şerifin binasının bodrumunun kilitli bir bölümünde büyük bir yığın var. Bir sürü başka şeyle birlikte olan bir sırt çantasından bunu çektim. Etiket yok, kimlik yok, hiçbir şey yok. Thompson eşyaların hiçbirinin izinin bulunamadığını iddia ediyor."

"Yalan söylüyor," dedi Tarçın. Sesi kırılıyordu. "Genellikle biriyle ilişkilendirilebilir."

"Bekle," dedi Sam, "her zaman mı dedin? Bize bunu mu söylüyorsun...?" "Evet," diye yanıtladı Tarçın. "Nesnenin izini birine kadar sürebilirim ortadan kayboldu."

Bir an için iki kardeş de konuşamadı. Dean sonunda, "Vay canına," dedi.

Tarçın ellerini kavuşturdu, parmakları birbirine değiyordu. "Bu noktada bunun bir faydası olmaz. Onlar... gittiler."

Sam öne doğru eğildi. "Gitti derken ne demek istiyorsun? Öldü mü?"

Tarçın'ın bakışları uzaktaki bir şeye odaklandı. "Emin değilim," itiraf etti. "Onlara ait bir şeye dokunmadığım sürece bunu söyleyemem. Ama... evet. Hepsinin öldüğünden oldukça eminim. Buna sezgi diyebilirsiniz."

Sam ona anahtarlığı tekrar uzattı ve uzanabilmesi için öne doğru eğildi. "O zaman al," dedi. "Al bunu. Bize ne gördüğünü söyle."

Kadın ona uzandı, sonra duraksadı, parmakları sanki ona elektrik şoku verecek bir şeye dokunmak üzereymiş gibi havada . Birkaç saniye sonra çenesini düzeltti ve elini küçük pembe kafatasının etrafına sardı.

Sam bir an için, zamanın bir parçası olarak, medyumun gözlerinden gördüğünü sandı. Sonra anahtarlığı bıraktı ve Tarçın onu çekip aldı. Diğer elini anahtarlığın etrafına doladı, sonra ellerini göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Başkası olsa teatral görünebilirdi ama o öyle değildi. Tarçın'ın yüz ifadesi acıya dönüştü, gözleri öyle sıkıca kapandı ki şakaklarındaki damarlar ortaya çıktı. "Oh," dedi küçük bir iniltiyle.

"Ne görüyorsun?" Dean sordu.

"Bu... tarif etmesi zor," dedi usulca. "Çok karanlık ve soğuk. Her şey nemli."

"Anahtarlığın kime ait görüyor musun?" diye sordu Sam.

"Oh, hayır." Tarçın'ın sesi zayıftı. "Aman Tanrım. Hayır!" Sesi bir çığlıkla son buldu. Sandalyesinde iki büküm oldu, sonra sanki bir şeyin uzanabileceği bir yerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi geriye doğru sarsıldı. Tekrar çığlık attı ve görebildikleri hiçbir şeye doğru çırpınmaya başladı. Sam sandalyesinden fırlayıp anahtarlığı kadının kapalı yumruğundan çekip çıkardığında kadının çığlıkları acıya dönüşmüştü.

"Tarçın, geri dön!" diye bağırdı. Anahtarlığın halıya izin verdi ve onu omuzlarından yakaladı. "Geri dön," diye tekrarladı. "Şimdi!" Onu küçük bir sarsıntıya uğrattı, sonra bir sarsıntı daha. Göz kapakları açıldı, ancak uzun ve korkutucu bir an boyunca nerede olduğunu biliyormuş gibi görünmedi.

"Ne?" diye fısıldadı. "Ah..." Onlara baktı ve ikisinin de sormasına fırsat vermeden basitçe, "Çok fazla kan var. Ve çok fazla acı."

Sam dehşete düşmüş görünüyordu. "Kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Medyum başıyla onayladı ve yerdeki anahtarlığı işaret etti. "Bu Rose Foster adında bir kadına ait. Chicago'luymuş, gençken kaçmış ve uyuşturucuya bulaşmış, kuzeyde kış olduğu için bu kasabaya doğru sürükleniyormuş."

"Bu ne zaman oldu?" Dean sordu.

"Aşağı yukarı bir yıl önce," diye yanıtladı Tarçın. "Otuz bir yaşındaydı, uyuşturucu bağımlısıydı. Uyuşturucu parasını kamyoncularla yatarak ödüyordu."

Dean kaşlarını çatı. "İncelediğimiz kayıp kişi kayıtlarının hiçbirinde onun adını gördüğümü hatırlamıyorum"

Tarçın başını salladı. "On altı yıl önce evi terk etti. Ailesi onun bir sorundan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Gittiğine sevinmişler ve kayıp olduğunu hiç bildirmemişler."

"Bu berbat bir şey," dedi Dean.

"Peki ona ne oldu?" Sam beklentiyle Tarçın'a baktı. "Ayrıntıları bilmiyorum," dedi Tarçın ona. "Dediğim gibi, bir sürü acı ve dehşet. Sonra sadece... karanlık." Tekrar baktı

anahtarlık. "Bunun ona ait olduğunu biliyorum, aradığınız kizlardan birine ait bir Şey değil."

Sam arkasına yaslandı, çenesindeki kaslar gerildi. "O zaman geri dönmeliyiz," dedi açıkça. "Kanit odasına geri dönmeli ve tekrar denemeliyiz."

Dean hiç de heyecanlı görünmüyordu. "Thompson ne zaman istersen gel demişti."

Sam ona baktı. "Nedense bunu gerçekten kastettiğini sanmıyorum."

ON ALTI

Kadının iyi olduğundan emin olmak için yirmi dakika daha Tarçın'ın evinin etrafında dolandılar. O kafatası anahtarlığa dokunduğunda gördüğü şey her neyse, ondan bir şeyler alıp götürmüştü. Bir parça enerji, beyin hücreleri, hatta onların iş kolunda kelimenin tam anlamıyla hayatından birkaç yıl kaybedebilirdi. Yine de kendini toparlaması uzun sürmedi ve onlar uzaklaşırken verandaya çıkıp veda etmek için elini kaldırdı.

Sam ve Dean doğruca şerifin ofisine gittiler ama daha iyi bilmeleri gerekirdi. Oraya vardıklarında kapı kilitliydi ve ofis karanlıktı. Camın içine iyi kullanılmış bir tabela bantlanmıştı.

Üzgünüz, kapalıyız.

Acil Durumlar İçin 911'i

Arayın. "Şimdi ne olacak?"

Dean sordu.

Sam kapıyı itti ama tabii ki kapı açılmadı. "Polisin hafta sonu için kapandığını gördüğümü söyleyemem."

"Sanırım Brownsdale'de hayat böyle," dedi Dean. "Sen ne düşünüyorsun?"

Mağaraya gitme zamanı mı?"

Sam saatini kontrol etti. "Flaybe," diye cevap verdi. "Hadi motele geri dönelim ve her şeyi bir araya getirelim, malzemeleri ve iki kez kontrol edelim. Sonra ne kadar zamanımız olduğuna bakarız. Yapmak isteyeceğim son şey hava karardıktan sonra mağarada mahsur kalmak olur."

"Ne fark eder ki? Dışarıda gece de olsa gündüz de olsa mağara karanlık olacak."

"Doğru," diye kabul etti Sam. "Ama Kristal Mağara'nın girişinin nerede olduğundan bile emin değiliz ve bu park çok büyük. Haritaları inceleyerek başlayalım. Bakarız, plan yaparız, sonra da rotayı süreriz. Böylece mağaranın kendisini ele almaya hazır olduğumuzda, etrafta dolaşıp buralarda kimsenin bilmemizi istemediği bir girişi bulmaya çalışarak zaman ."

* * *

Sam ve Dean birkaç gün önce kasabaya ilk geldiklerinde yemyeşil ve güzel görünen kırlar şimdi belli belirsiz tehditkâr görünüyordu. Bulutlar güneş ışığını engelliyor, dalların ve çalıkların arasından sert rüzgâr esiyor, yol kenarındaki gölgeler daha uzun, daha derin ve daha karanlık görünüyordu. Dışarıdaki hava sıcaklığı da düşmüştü. Motele geri döndüler, takım elbiselerini ve Go Cave Wild'dan aldıkları haritaları incelemek için iyi bir saat harcadılar, rotaları floresan turuncu bir işaretleyici ile vurguladılar. Ancak mağaracılık malzemelerini bir araya getirmeye başladıklarında, düzgün bir şekilde hazırlanmanın en az bir saat daha alacağını fark ettiler; sonuçta bu gece girişi bulmaya, ardından sabah erkenden mağaranın kendisini ele almaya karar verdiler.

"Biliyor musun," dedi Sam, kucağında açılmış haritayı karıştırarak, "bu girişlerin hiçbiri kasabaya o kadar da yakın değil."

"Evet." Dean virajlarda ilerlerken yolu izliyordu. Yoğun bulut örtüsü erken bir alacakaranlığı getirmişti, bir geyiğin arabanın önüne atlaması için mükemmel bir zamandı. "Çok uzun bir yürüyüş. Belki de bir araç bulmuşlardır."

"Flaybe." Sam kardeşine baktı ve bir anlığına Dean de ona baktı. "Ama bunu onlara kim verdi?"

* * *

Flammoth Mağarası Ulusal Parkı'nın ana girişini sorunsuz bir şekilde buldular, yol işaretlerini takip ederek açık kapıdan süzıldüler ve parkın akşam altıda kapandığını duyuran büyük tabelaya dikkat ettiler. Park ettiler ve arabadan indiler.

araba, daha sonra mağara girişine giden ana yolu takip etti, yol boyunca uyarıları ve talimatları taradı. Bir süre sonra patikanın her iki yanında, yolu çevredeki çalılıklardan ayıran bir zincirin sıralandığı bir bölüme geldiler. Yaklaşık otuz kırk metre ileride mağaranın girişine giden son ayağı görebiliyorlardı. Yolun her iki yanında birer park korucusu duruyordu; birinin elinde koruyucu plastikle kaplı iPad boyutunda bir bilgisayar vardı ve mağaraya her gireni not ediyordu. Sürekli çiseleyen yağmur ve erken, nahoş bir alacakaranlık olmasına rağmen, park yerindeki araba sayısına bakılırsa parkta hala çok sayıda insan vardı.

Dean, "Demek mağaraya kimin girdiğini takip ediyorlar," diye yorum yaptı. "En azından günün geç saatlerinde."

Sam iki korucuyu inceledi. "Flaybe. Ya da her zaman orada olabilirler. Broşürlerde Flammoth Mağarası'nın yılda iki milyondan fazla ziyaretçi aldığı yazıyor. Mağaranın girişi her gece kapalı ve kilitli."

"İçeri girmek ister misin?"

Sam omuz silkti. "Burada, ana girişte olmaz. Çok fazla insan var, ayrıca bence tam yol gitmeli ve önce Kristal Mağara'nın girişini bulmaya çalışmalıyız. Orayı keşfetmek isteyeceklerine dair bir his var içimde. Kapalı olduğu için etrafta onları ana yollardan çıkmaktan alıkoyacak kimse olmazdı. Kimsenin haberi olmadan içeri girmek ne kadar büyük bir macera olurdu?"

Dean sadece kardeşine baktı. "Ölümcül bir tane."

"Doğru, ama hangi çocuk böyle durumlarda geleceği düşünür, değil mi? Zihin, yaşamayı planladığınız eğlencenin ötesine odaklanmaz."

"Bence eğlenceden başka bir şey bulamadılar."

* * *

Sam ve Dean sonunda KRİSTAL MAĞARA İLERİDE yazan bir tabela gördüklerinde alacakaranlık etraflarında geceye dönüşüyordu ve yolun her iki tarafındaki sık ağaçlar karanlığın lekeleri olmaktan öteye gidemiyordu.

Ama tabela eski ve haraptı ve neredeyse farlarda gözden kaçıyor. Dean arabayı yavaşlattığında kardeşler boyalı ahşap levhayı zar zor okuyabildiler, hava koşullarından o kadar yıpranmıştı ki uzun şeritler her iki taraftan da soyulmuş ve rüzgârda sallanıyordu.

Dean bir kaşını kaldırdı. "Bu umut verici görünüyor."

Arabayı yavaşlatarak birkaç dakika sonra başka bir tabela gördüler. İlkine çok benziyordu ama bu tabelanın üzerinde çaprazlama yapıştırılmış kırmızı bir afiş vardı ve üzerinde kapalı yazıyordu.

"Tam da gençlerin seveceği türden bir şey," dedi Sam. "Sınırların dışında bir macera."

"Yaklaşık bir mil var," dedi Dean. "Sonra sağa dönün." Kapıyı bulmaları uzun sürmedi. Yabani otlara ve yoğun kudzu otuna rağmen paslı kapıyı gördüler. Kalın bir zincir iki bölümün etrafına sıkıca sarılmış ve ağır bir asma kilitle sabitlenmişti. Kapıyı açmayı başarsalar bile, ilerideki araba yolu Impala'nın üzerinden geçemeyeceği kadar büyük çalılar ve kayalarla tıkanmıştı, bu yüzden Dean yavaşça yanından geçip

Yol.

"Gidip edelim," dedi. "İçeri girmeyelim, sadece girişi bulabilecek miyiz bakalım. Keşif."

Sam başıyla onayladı ve yolcu kapısının koluna uzanarak kapının ışığının yanmasını sağlayacak kadar açılmasını sağladı. Ama Dean sürücü tarafını açmadan biri kapının çıktı. Kapı adamın vücuduna çarptı ve Dean kendini pencerenin üstüyle arabanın tavanı arasındaki iki inçlik yukarı bakarken buldu.

Arabanın dışından Şerif Thompson'ın sesi geldi: "Bir yere mi gidiyorsunuz?" Kapıyı tekrar kapatmaya yetecek bir güçle öne çıktı, sonra orada durup camdan Dean'e baktı. Gölgeler ve açılarla dolu zayıf yüzü içerideki ışığın parıltısında zar zor görünüyordu.

Dean'in yüzü karardı ve camı indirdi; diğer eli direksiyondaki deri kaplamanın etrafına dolandı ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıktı. "Bir sorun mu var Şerif?"

"Sakın bana ikinizin oraya girmeyi düşündüğünüzü söylemeyin?" Thompson başını Kristal Mağara'ya giden kapılı yola doğru eğdi, hareket ederken gözlerinde kısa süreli bir parıltı belirdi.

Sam öne doğru eğildi ama önce Dean konuştu. "Biz sadece girişi kontrol , olması gerektiği gibi kapatıldığından emin olmak için."

Şerif Thompson, "Öyle," diye güvence verdi. "Güzel ve sıkı."

"Kendimiz görmek isteriz."

"Korkarım bunu yapmanıza izin veremem." Thompson'ın sesi saçma bir şekilde neşeliydi, sanki çok eğleniyor gibiydi. "Kendi güvenliğiniz için elbette."

Dean dişlerini sıktı ve eli kapının koluna gitti ama Sam ona dirsek attı. "Üzgünüm Şerif, etrafa bakmak için en iyi zaman değil mi?"

Şerif onlara, "Kristal Mağara'yı kurcalamak için hiç de iyi bir zaman değil," dedi. "Kapalı, yıllardır kapalı. Bu kısımda dengesiz ve tehlikeli geçitler var, bir anda insanın kafasına inebilir. Bu yüzden kapalı. Giriş güvenlik altına alındı ve kimsenin girmesine izin verilmiyor." Onlara sert bir bakış attı. "Hiç kimse ve istisna yok."

Dean, "Ama biz Dietz kızlarının kayboluşunu araştırıyoruz," diye söze başladı. "Biz-"

"Bunu biliyorum," diye araya girdi Thompson. "Bunları bana daha önce de söyledin ve ben de seni dinledim. Ben aptal bir adam değilim, ama sizin olayları anlama yeteneğinizden şüphe etmeye başlıyorum."

Dean'in yüzünü sıcaklık kapladı. "Şimdi bir dakika bekle-"

"Hayır, sen bekle." Thompson söz dinlemeyen iki çocukla konuşur gibi parmağını havaya kaldırırken diğer eli kalçasındaki silaha gitti ve onu kılıfına sabitleyen kayışı açtı. "FBI'dan olduğunuzu iddia ettiğinizin farkındayım - ve henüz fırsatım olmasa , bunu doğrulayacağımdan emin olabilirsiniz - ancak mağaranın güvenli olmayan kısımlarını kazmanıza, peşinizden bir arama ekibi göndermek zorunda kaldığımda kalan az sayıdaki kaynağımı kullanmanıza katlanmayacağım. İkinizi de öldürmekten çekinmeyeceğim.

ve başkentteki amirinizi ya da merkez ofisiniz her neresiyse orayı arayın. İkinizin de kayıp olduğunu bildirmektense bunu yapmayı tercih ederim." Dean ve Sam'e bakabilmek için eğildi. "Ya da daha kötüsü mağarada ölü olarak. Anlaşıldı mı?"

Dean'in dişleri o kadar sıkılmıştı ki çenesindeki kaslar gözle görülür bir şekilde seğiriyordu. "Çamur gibi," diye . "Ama hâlâ düşünüyorum-"

Sam eğildi ve kardeşinin sözlerini kısa kesti. "Şerif Thompson, sizi temin ederim ki sadece yardım etmeye çalışıyoruz. Sadece kızları bulmak istiyoruz."

Şerif onlara bir süre daha baktı ve bir an için çenesinin sert çizgisi gevşer gibi . "Eğer gerçekten oraya gitmeye kararlıysanız, karakola gelin ve size bir harita verelim. Sadece aptal harita olmadan oraya gider, özellikle de bunu kendi başınıza yapmaya karar verirsiniz."

Sam yolcu koltuğundan, "Elbette," dedi. "Bunu yapacağız."

Kanun adamı başıyla onayladı. "Hepinize iyi akşamlar. Güvende olduğunuzdan emin olmak için sizi kasabaya kadar takip edeceğim. Bu yol tehlikeli olabilir."

* * *

"Buna inanamıyorum. Orospu çocuğu bizi tehdit ," dedi Dean hayretle. "Bizi tehdit etti."

"Amirimizi arayacağını söylemekten mi bahsediyorsun, yoksa ortadan kaybolabileceğimizi mi?" Sam sordu. Sesi yumuşaktı ama sanki öfkesini zor tutuyormuş gibi sert bir kontrol tonu vardı. "Ya da bize silahını çekecekmiş gibi görüldüğünü mü?"

Dean dikiz aynasına baktı, yüzü kaşlarını çatmıştı. "Yukarıdakilerin hepsi."

Impala'nın arkasında, şerifin arabasının farları sabitti ve Impala'nın tamponunun yaklaşık on adım gerisinde her zaman bir mesafe bırakıyordu. Sadece arkadan gelen biri değildi, Thompson muhtemelen Dean'in sinirini bozmak için farlarını açık tutuyordu. İşe yarıyordu.

Sam koltuğa döndü ve gözlerini kısarak arka cama baktı. Yüzü gün ışığı gibi aydınlanmıştı. Elini alına götürerek sahte bir selam verdi ama arka cam yağmur damlalarıyla benek benek olduğu için muhtemelen arkalarındaki kanun adamı bunu görmemişti. Döndü ve tekrar ön tarafa baktı. "Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Yerel şerifle çatışmaya girmek hiç de iyi bir fikir değil. Daha da kötüsü bizim FBI olmadığımızı öğrenmesi olur. O zaman ne yapacağımızı bilemeyiz."

"," dedi Dean. "Yerel kanunlar genellikle bizimle birlikte çalışır. Brownsdale'de insanları bu kadar farklı kılan şey nedir?"

Sam uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet, "Mağara," diye cevap verdi.

YEDİ

Owen daha önce hiç tek başına bir mağaraya girmemişti ve aslında sadece FBI ajanlarına bahsettiği o kısa park turuna katılmıştı. Bazı filmler izlemişti, standart korku filmleri, ama onu daha çok ilgilendirenler National Geographic özel programları gibi gerçeklere dayalı olanlardı. Brownsdale'e taşındığından beri okuduğu tüm kitaplar gibi bunlar da büyüleyiciydi. Çok şey öğrenmişti ve daha fazla bilgi edinme potansiyeli katlanarak artmaya devam ediyordu.

Şu anda ona pek de iyi gelmiyordu.

Yine de Owen umut ve çaresizlikle -birincisinden biraz, sonuncusundan çokça- yoluna devam etti. Sonunda şeriften, birisinin kızları bu bölgede gördüğünü ve Flarley ile Fallon'un kapıdan tırmanıp patikadan aşağı doğru gittiklerini bildirdiğini öğrenmişti. Muhtemelen FBI ajanlarını araması gerekiyordu ama şerif onlarla konuşacağını söylemişti ve Owen'ın paniği bu yeni bilgiyle o kadar artmıştı ki hemen bir şeyler yapması gerekiyordu. Onların evde olmadığını fark ettiği o ilk günden beri çaresizliği giderek artıyordu. Endişenin fiziksel bir formu olsaydı, eski Steve FlcQueen filminde kontrolden çıkan jelatinimsi kütle Blob gibi olurdu.

Ne kadar zamandır buradaydı? Muhtemelen saatlerdir, ama durup saatinin arka ışığına bakma isteğine karşı koydu. Bunu yapmak ve aslında sadece kırk beş dakika olduğunu görmek cesaret kırıcı . Böyle bir şey olabilir miydi? Kesin olarak bilmiyordu ama öyle olduğunu düşünüyordu. Burada gerçek bir zaman duygusu yoktu, sadece gitme ihtiyacı vardı.

İleri. Klostrofobik değildi ama en azından bu ortamda bazı insanların neden böyle hissettiğini anlayabiliyordu. Pek çok insan bunu Dünya'nın ağırlığının üzerlerine bastırması, onları kütleyle boğması ve kendi önemsizliklerinin basit gerçeği olarak düşünürdü. O öyle düşünmüyordu. Çocukken, Owen sık sık odasındaki her türlü dış ışık kaynağını kapatır ve çarşaflarının içinde kendini kozalayarak, sonsuzluğun hiç bitmeyen, yıldızlarla dolu şeridinde sallanan bir koruma kabuğunun içinde, sadece kendisi olarak yüzdüğü hissini onu ele geçirmesine izin verirdi.

Sonunda kendisine verilen haritada gösterilen odaya ulaştı. Çok güzeldi ama Owen'ın şu anda Dünya'dan etkilenecek zamanı yoktu. Tekrar kontrol etmek için haritayı çıkardı ve her şeyin eşleştiğini ve devam etmenin tek yolunun en soldaki neredeyse gizli tünel olduğunu gördü. Diğerleri çökmüş ve geçilmez olarak işaretlenmişti. Eğer kızlar bu mağarada olsaydı, devam edebilmelerinin tek yolu buydu.

Pil tasarrufu yapmak için el fenerini kapatan Owen hızlıca bir bardak su içtikten sonra açıklıkta diz çöktü. Farıyla önündeki yolu seçti; küçük, engebeli ve kayalarla dolu bir yoldu. Evet, tıpkı bir mağara tüneli gibi. Burası asla yürünemezdi - dört ayak üzerinde başlayabilirdi, ama sadece birkaç metre. Sonra bir solucan gibi sürünmesi gerekecekti.

Tamam o zaman. Owen diz çöktü ve kendini içeri itti.

* * *

Muhtemelen profesyonel bir mağaracınıninkinden çok daha yavaş bir tempoda ilerliyordu - ne de olsa bir kitap kurduydu ve sadece internetteki bir makale onu suçlu hissettirdiğinde egzersiz yapıyordu - tünel alçalmaya başladığında bunu hissetti. Farının yaydığı ışığın ötesinde görececek bir şey yoktu ama daha da yavaşladı. Dikkatinin ödülü, içinde bulunduğu tünel aniden sona erdiğinde uçurumdan yuvarlanmamaktı.

Owen daha yüksek güçlü el fenerini çıkardı ve ışını aşağıya doğrulttu. Yeri görebiliyordu ama mesafeyi tahmin etmek zordu. Atlamak için kesinlikle çok uzaktı; deneyimli biri

ama bu kişi kendisi değildi. Her ihtimale karşı, yanında yeterli uzunlukta bir naylon ip ve birkaç Camalot getirmişti; bunlar, çatlaklara sokulabilen ve ipleri güvenli bir şekilde yerinde tutmak için kullanılan yaylı aletlerdi. Tünelin bittiği yeri çevreleyen kayaları dikkatle inceledikten sonra, içine kam yerleştirmek için mükemmel bir çatlak buldu. İpi geçirip sabitledi, sonra yukarı çekip her iki metrede bir yumruk büyüklüğünde düğümler attı; hayatında hiç denemediği bir şey olan iple inmeyi başarsa bile, el ve ayak dayanakları olmadan kendini yukarı çekebileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Bir de düşünmesi gereken kızlar vardı; onları bulduğunda muhtemelen susuz ve zayıf düşmüş olacaktardı. Halat, çabucak ayağa kalkıp yardım ağırabilmesini sağlayacaktı.

Derin bir nefes alan Owen, ilk düğüme gelene kadar ayaklarını bir arada tutarak kendini kenardan aşağıya bıraktı. İpe iyice tutunduğunda ayaklarını bıraktı ve botları sağlam zemine inene kadar önce ellerini, sonra ayaklarını ileri geri hareket ettirerek bir sonrakini aradı. Başını kaldırıp baktığında, farının ipi takip ettiğini ve tepesindeki tünel girişini seçtiğini görünce, yaklaşık on beş metre aşağıya indiğini tahmin etti. Kırık kemik yoktu, sıyrık bile yoktu - egzersiz yapan bir inek için hiç de fena değildi.

Etrafını kontrol ettiğinde, Owen çok büyük olmayan bir odada olduğunu fark etti, Flammoth Mağarası'nın görkemli odalarına, hatta bu son tünelden önce bulunduğu odaya hiç benzemiyordu. Tavan her neredeyse, hem kafa lambasının hem de el fenerinin menzili dışındaydı ama etrafındaki tüm duvarları rahatlıkla görebiliyordu. Hayal kırıklığına uğradığı bir an için haritanın yanlış olduğundan, yani arayışının erken sona erdiğinden ve geri dönmek zorunda kalacağından korktu, sonra duvarın bir kısmıyla zeminin birleştiği yerde küçük bir delik gördü. Daha yakından incelediğinde rahat bir nefes aldı. Tam olması gereken yerdeydi. şimdiye kadar boyaya bile ihtiyaç duymamıştı durumda, mevcut tek rotayı izlemiş ve herhangi bir yön seçimi yapmak zorunda kalmamıştı. Bu da tek bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyordu.

Owen içeri girmeden önce durdu ve el fenerini tekrar duvarlarda gezdirdi, sonra ışık asılı bıraktığı ipin üzerinden geçince durakladı. Kızların buraya nasıl indiğini merak etti. Kendisine önceki odadaki diğer tünellerin hepsinin çöktüğü ve geçilebilir olan tek tünelin burası olduğu söylenmişti ve o da bunu söz olarak kabul etmişti. Yine de ilk kez şüphe duymaya başlamıştı. Belki de emin olmak için geri dönüp bunları kontrol etmeliydi. Öte yandan, bunu yaparsa ve hiçbir yere gitmediklerini görürse, ne kadar zaman kaybetmiş olacaktı?

Owen birkaç dakika boyunca kararsızlık içinde kaldı. On üç yaşındakilerin güçlü ve gevşek bacaklı olduklarını düşündü. Kendisi bile, her ne kadar şimdi pek iyi durumda olmasa da, o büyük boy bir Gumby bebeği gibiydi, tamamen esnek ve lastik kemikliydi. Kaykay yaparken, koruyucu giysileri olsun ya da olmasın, kaç kez kafa atıp bir yerlere çarpmış ve birkaç çürükten daha ciddi bir şey olmadan kurtulmuştu? flarley ve Fallon muhtemelen aşağıya inmişlerdi; Owen'a ne kadar aptalca gelse de, kızlar için bu muhtemelen Kristal Mağara'daki büyük maceralarının heyecan verici bir parçasıydı.

Evet, anı albümü için bir tane. İçini çekti
ve açıklığa doğru süründü.

* * *

Çok geçmeden tünel genişlemeye başladı. Etrafını kontrol eden Owen'ın elleri ve dizleri üzerine kalkması uzun sürmedi, sonunda karnını ve kalçalarını nemli, ısırarak kayalardan kurtardı. Kısa bir süre sonra ayağa kalkıp sertleşmiş, kramp girmiş kaslarını esnetebildi. El fenerini çıkarıp açtı ve güçlü ışığını kafa lambasının ışığına ekledi.

Başka bir odadaydı. Bu çok büyük ve güzeldi, el feneri ışığını üzerlerinde oynadığında parıltıyan renklerle doluydu; kırmızılar ve sarılar, devasa kayaların ve sütunların gri tonlarına katmanlı ve sıçradı. Owen'ın neredeyse hiç fark etmediği flore güzelliği; bunun yerine, yığılmış kaya oluşumları ve kayalar arasında dolaştı

Kendisinden daha büyük olan, kuzenlerinin ondan önce burada olduğunu gösterebilecek herhangi bir şey arıyordu. Bir tarafta bir tür doğal merdiven vardı ve yarısına kadar tırmandıktan sonra geri döndü. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı, bir insanın bu mağarada daha önce bulunduğu dair hiçbir işaret yoktu ve hayal kırıklığı o kadar derindi ki bacaklarındaki gücü kaybetti ve dizlerinin üzerine çöktü. Onları bulacağından ve ailelerine geri götürebileceğinden o kadar emindi ki. Bu inancın faydasız olduğunu düşünmek onu neredeyse nefes alamaz hale getirmişti. O-

Üstünde bir yerde bir şey hareket etti.

Owen sarsılarak ayağa kalktı ve el fenerini çalgınca salladı, sonra kendini durmaya zorladı. Sakin ol, dedi kendi kendine. Mağaranın bu kadar derininde muhtemelen sadece bir yarasadır. El fenerini kayaların üzerinde gezdirirken dikkatle dinledi ama etrafından sürekli damlayan su seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ya kızlardan biriye? Ya yaralanmışlarsa, ya hipotermiye yenik düşmüşlerse, ya yiyecekleri bitmişse? Bu düşünce düşünülemez kadar yakındı - ölmüş olabilecekleri - ve bu onu tam bir paniğe itti.

"flarley!" bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. Soğuk ve nemli havayı ciğerlerine çekebildiği kadar çekti, sonra tekrar bağırdı. "Fallon!"

Sesi mağaranın sessizliğinde o kadar yüksek ve yersiz çıkmıştı ki kulakları çınlamıştı ama umurunda değildi. Adlarını tekrar tekrar bağırmaya devam etti, taş kayaların birkaç metre yukarısına koştu, sonra tekrar denedi. Odayı o kadar çok gürültüyle doldurdu ki, ses dalgaları kayalara çarparak çoğaldı ve kaçmak için çok geç olana kadar diğer, daha sinsi sesleri tamamen örttü.

Sonra Owen'ın çığlıkları tamamen farklı bir hal aldı.

SEKİZ

Michael Thompson iki FBI ajanının bulunduğu arabayı takip etti. Bu yolu kariyeri boyunca binlerce kez kullanmıştı -aslında bugün de birkaç kez kullanmıştı- ve gümüş renkli sedan, yağmurla kayganlaşan 70. Yol'un karanlık virajlarını kolaylıkla almıştı.

İlk başta zihni bomboştu. Düşünceleri yoktu, sadece ön camdan görünen manzara ve sileceklerin sabit sesi. Sakinleştirici bir mantra gibiydi bu ses, iki ajanın eski Kristal Mağara girişini kurcalıyor olmalarına ne kadar sinirlendiğini hafifletiyordu, Brownsdale'de olmalarına duyduğu öfkeden bahsetmeye gerek yoktu.

Thompson kasıtlı olarak tamponlarını ve uzun farlarını açık tuttu. o kadar da önemsiz bir şey değildi , belki biraz- onlara bir ders vermeye çalışıyordu; onlar onun için ne kadar baş belasıysa o da onlar için o kadar baş belası olabilirdi. Yoksa bir davayı araştırırken yerel halkın direnişine alışkınlar mıydı? Hiç sanmıyordu. Muhtemelen hiç kimse onları sorgulamamış, yasal olduklarından emin olmak için geçmişlerini kontrol etmemişti. Thompson onları frene basmaya zorladığında kısa saçlı olanın yüzünde her zaman zorlukla gizlenmiş bir öfke ifadesi olurdu. Şerif Yardımcısı Sloane ona, ikisi ortaya çıkıp kanıt odasına girmeye çalıştıklarında aldığı tepkiyi anlatmıştı. Hak etme duygusundan bahsediyordu. Thompson, bu büyük şehir polisleri herhalde hep böyle davranmışlardır, diye düşündü, sanki Amerika'nın belkemiğini oluşturan küçük kasabalar onlara bir şey borçluymuş gibi. Bu tavırla iyi şanslar.

Önündeki arabanın yolcu tarafında bir hareket gördü ama tam olarak ne yaptıklarını anlamak için çok fazla yağmur vardı. Muhtemelen dikiz ve yan aynalara vuran çok parlak ışıklardan gözlerini korumak için bir ellerini kaldırıyorlardı ya da belki de onu tersliyorlardı. Thompson umursamadı. Bırakın rahatsız olsunlar. İki adamı kütüphaneden çıkarken gördüğünden beri bu şekilde davranıyordu.

Owen Fleyer.

Kütüphaneciyi düşünmek Thompson'ın irkilmesine neden oldu. Yabancılar geldiğinde işte böyle olur, diye düşündü. Üstünü çizin - kasabaya taşınmakla kalmamış, kasabanın bir parçası olduklarını düşünmüşlerdi. Brownsdale'i oluşturan insanlar, yüzlerce yıldır Edwardson County ve çevresindeki bölgede yaşayan ailelerden geliyordu, bu bölgenin ilk yerleşildiği zamanlara kadar. Buna kendi ailesi Thompsonlar da dahildi. Kasabanın dört bir yanındaki kilise mezarlıklarında, mezar taşlarının 1700'lü yıllara, ilçe ya da kasaba kurulmadan ya da çevredeki tarım arazileri hükümet tarafından siyasi güç ve vergilendirme aracı olarak bölünmeden çok önceye dayandığını herkes okuyabilirdi.

Thompson bir başka karanlık virajda ajanların arabasını takip , beyni Owen ve kuzenleri sorunu üzerinde çalışırken otomatik pilotta araba kullanıyordu. Çocuğun bu konuda çenesini kapatmayacağı açıktı ve Thompson da ondan bunu beklemiyordu; sevdiği insanlar kaybolduğunda kimse bunu yapmazdı. Ayrıca, daha kötüsü de olabilirdi - bu sabah kızların ailelerinin durumdan haberdar edildiği ve en kısa zamanda Brownsdale'de olacakları bildirilmişti. Bugün gelememişlerdi ama bir sonraki maaşını yarın sabah ilk iş olarak onların gelmesine bağlamıştı. Cevaplaması gereken bir sürü soru olacaktı ve hikâyesini doğru bir şekilde anlatsa iyi olacaktı. Tek bir hata her şeyi mahvedebilirdi. Her şey.

flore virajlar, daha fazla karanlık, arabanın tekerleklerinin yol yüzeyindeki suda çıkardığı ses. Kendisine sorulabileceğini hayal ettiği her soruyu düşünmeye çalıştı.

Thompson, en son ne zaman görüldüklerinden başlayıp, kızların ne giydiklerine ve ne zaman kayıp ihbarında bulunulduğuna kadar soracakları milyonlarca soru düşünebilirdi. Ama en büyüğü, tüm annelerin annesi.

Kızlarımı bulmak için ne yapıyorsun?

Ne, gerçekten mi?

Tüm cevaplarını planlamıştı ve destek olarak sayfalarca karalanmış notlar, yardımcılarıyla yaptığı telefon görüşmelerinin kayıtları, hatta bilgisayarında bir hesap çizelgesi olan sarı hukuk defteri vardı. Sözde arama ekipleri, kimler vardı, ne zaman aramışlardı, ne yapmışlardı, hepsi en ince kadar. Tek gereken ebeveynlerin -adları neydi? Ray ve Lena Dietz, hepsi bu. Ken Sloane dışında hiçbir yardımcısıyla konuşmadıklarından emin olmalıydı. Diğerlerinin, eğer talimat verirse ona destek olacaklarından hiç şüphesi olmasa da, Thompson onların çok gergin ve korkmuş olduklarını hissediyordu; biri hata yapacak ve her şey olup bitecekti: Brownsdale'i yüzlerce yıldır güvende tutuyordu, son birkaç yılı o aptal Beau Pyle'in çabalarına rağmen geçmişti. Thompson, Pyle ne zaman bir şey yapmaya ya da bir şeyi düzeltmeye çalışsa, her şeyi daha da berbat ettiğine yemin edebilirdi.

Tanrı aşkına, adam yaşlıydı, çok yaşlıydı bu için türden

sorumluluk. Sorun şu ki bunu kimsesi yoktu, oğlu ya da bir yerlerde bir yeğeni bile yoktu. Tanrı'nın cezasıydı bu, yıllar önce Fliss Ellison'a yaptığı pisliğin intikamıydı. Her halükarda, Thompson ailesinin o zaman devreye girmesi gerekiyordu ve Beau Belediye Binası'ndaki kasada kurucunun belgelerini kontrol etme zahmetine girseydi bunu bilirdi. Ya da belki de biliyordu ama bu konuda at gözlüklerini uzun zaman önce takmıştı. Beau ile hiç , ta Thompson'ın şerif departmanına ilk katıldığı beri. Beau Pyle Thompson'ın soğuk ve kalpsiz, hatta belki de gaddar olduğunu düşünüyordu. Ama bu doğru değildi, de hiç. Thompson anlamıyla bir Brownsdale çocuğuydu ve ne olursa olsun bu kasabaya sadıktı. Yine de fark etmezdi. Pyle asla

Sorumluluklarını Thompson ailesine isteyerek devretti ve kabul edelim ki bunu üstlenecek kadar cesur başka kimse yoktu.

Bu yüzden Thompson kendi başına hareket etmiş, mağaranın tatmin edici ve kontrol altında tutulduğundan emin olmak için devreye girmişti. Beau ile konuşmuyor, hatta ona ne yapacağını bile söylemiyordu. Dizginleri al ve sür.

Thompson içini çekti, bakışları önündeki Impala'nın arkasından hiç ayrılmıyordu. Arka lambaları olmasaydı, araba görünmez olurdu. Beau Pyle, FBI, yarın gelecek olan Dietz ikizlerinin ailesi... Bunların hiçbiri için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. Ama hepsine lanet olsun, onları daha önce hiç görmemişti.

O kızların Owen'ın akrabaları olduğunu nereden bilebilirdi ki?

NINETEEN

Cinnamon Ellison, B Sokağı'ndaki küçük evinin mutfağında mutlu bir şekilde çalışıyordu. Büyüleyici evi dışarıdan küçük görünüyordu, ancak oda aydınlık ve ferahtı, beyaz ve neşeli sarı renklerle dekore edilmişti. Taşralı köklerine sadık olan Tarçın yemek yapmayı severdi. Bu konuda iyiydi de, ancak bunu kendine saklıyordu. Kasabadaki insanların onun hakkında nasıl konuştuklarını biliyordu; ona deli kız kurusu, kendini medyum sanan yaşlı kadın diyorlardı. Elbette, huzurevindeki sızdıran oksijen tüpü ve yarım düzine daha fazla olaydan sonra olanlar hariç. Winchester kardeşlere hepsinden bahsetmeye zahmet etmemişti. Beyninde dolaşıp duran canavar avcısı etiketini nasıl açıkladıklarına hâlâ inanamıyordu ama gerçek isimlerini öğrenmişti.

Eskiden Cinnamon Ellison, kendisinden on yaş küçük kız kardeşi Brenda gibi sıradan bir genç kızdı. Ellili ve altmışlı yıllar Brownsdale gibi küçük bir kasabada büyümek için harika zamanlardı. Aileleri, kiliseler ve kasabadaki diğer insanlarla birlikte, kasabanın bu şekilde kalması için çok çalışmışlardı: küçük, kasaba halkı için dostça, turistlerden daha fazlası olmaya çalışan insanlara açıkça misafirperver olmayan yabancılar. Her şeyde olduğu gibi, bu plan da Cinnamon gibi bazı gençlerde işe yaradı; Brenda gibi diğerlerinde ise pek işe yaramadı. Televizyon her şeyi istila etmişti ve Cinnamon... yetenekleri olduğunu keşfederken, Brenda biraz vahşi ve çok hızlı büyüyor, esrarı keşfediyordu - o zamanlar 183. Yol'un yaklaşık bir mil uzağında bir parça yetiştiren birkaç iyi yaşlı çocuk vardı ve

Beau Pyle'ı keşfetmesi ve ondan daha da çok hoşlandığını fark etmesi.

Tek sorun Beau Pyle'ın Cinnamon'ın erkek arkadaşı olmasıydı.

Kafasında filizlenmeye başlayan imgelemler ve sezgisel sıçramalar karşısında kafası karışan ve dehşete düşen Cinnamon, küçük kız kardeşine karşı koymaya çalıştı. Ama koyu renk saçlı, egzotik görünümlü ve tutkulu Brenda ona sadece gülmüş ve "Eğer senin için yaratıldıysa, seninle kalır" demişti. Brenda her şeyi ve her şeyi deneyimlemek istiyordu, kendi ilan ettiği özgürlüğünde hiçbir sınır yoktu. Annelerinin yeşil gözleri ona miras kalmıştı, Tarçın ise baharatlı ismine rağmen büyükanneleri gibi solgun ve mavi gözlüydü. Brenda arabanın radyosundan yükselen rock'n roll şarkıları eşliğinde zarif bir çingene gibi dans ederken, Cinnamon dans pistinde ölü bulunmazdı.

Kısacası Beau Pyle, Cinnamon'ı bir taş gibi düşürmüştü. Cinnamon gibi o da kendisinden on yaş büyüktü ve on altı yaşındaki Brenda ile bir Cumartesi gecesi Bowling Green'de evlendiler. Cinnamon'un annesi Brenda'dan telefon aldığı anda uzun uzun ve yüksek sesle feryat ederken -ki gerçekten de tebrik alacağını düşünmüştü- Cinnamon bir hafta boyunca odasında kalıp yastığına sessizce ağladı. Yıllarca, özellikle de Beau ve Brenda iki yıl sonra Brownsdale'e geri taşındıklarında, kalbine yerleşmek isteyen acıyla savaştı ve hiç değilse artan psişik yetenekleri dikkatini dağıtmaya devam etti.

Ancak hiçbir şey hissettiği mahcubiyeti, birinin arkasından fısıldadığını her duyduğunda "Bu Ellison'ın kızı" dediklerini bilmenin verdiği utancı telafi edemezdi. Küçük kız kardeşi erkek arkadaşıyla kaçtı." Uzaklara taşınmalıydı, taşınırdı ama Brownsdale onun bildiği tek yerdi. Kasabayı, çevresindeki Flammoth Mağarası Ulusal Parkı'nı, doğanın tarihin derinliklerindeki çağrısını . Ve kasabadaki insanlar onu tam olarak desteklemese de, temel varlıkları onu rahatlatıyordu. Ellison ailesinin geçmişi on sekiz yüzlü yıllara kadar uzanıyordu, Beau'nunki kadar olmasa da yeterliydi. Ne yazık ki hiç evlenmemişti ve hiç çocuğu olmamıştı.

Beau'yu evlendikten on yıl sonra terk eden ve bir araba satıcısıyla Louisville'e taşınan Brenda vardı. O ve Cinnamon her yıl Noel kartlarını değiş tokuş ediyorlardı ama denemelerine rağmen Brenda hiç hamile kalamadığını sylyordu.

Ellison hattı onlarla birlikte sona erecekti.

Ve Beau... Ah, Beau. Görünüşe bazıları aceleyle verdikleri kararlardan ömür boyu pişmanlık duymaya mahkumdu. O, birden fazla kez

-tamam, düzinelerce- Cinnamon'a Brenda'yı ona tercih etmekle büyük bir hata yaptığını söyledi. Başka bir kadınla asla çıkmayacağına yemin etmişti ve inanılmaz bir şekilde bunda ciddi idi. Onu sevdiğini ve eğer ona bir şans verirse bunu kanıtlayacağını söylemişti.

sinek kardeşin artıkları.

Yıllar nce Beau ilk geri döndüğünde gururunun zihninde cümle buydu ve Winchester çocuklarına da söylediği buydu. Evet, Beau Pyle'ı hâlâ seviyor olsa da, onu her zaman sevmiş olsa da, asla geri alamamasının nedeni buydu.

Brenda gibi olabilmeyi, içinde mutlu olduğu sürece insanların ne düşündüğünü umursamamayı diledi. Brenda neyse oydu, ama Cinnamon asla öyle olamazdı. Brenda gibi dışa dönük insanlar hayatın içinde ilginin kanatlarında uğar, onunla byrd; ama Cinnamon gibi ie dönük insanlar spot ışıklarının altında olmamayı tercih ederdi, çünkü bu şekilde daha mutluydular. Brenda'nın sadece almakla ablasının erkek arkadaşıyla evlenerek yaptığı şey, Cinnamon'ın kafasına kalıcı bir spot ışığı koymakla eşdeğerdi. Kendi derisi içinde sonsuza dek utanç duyd, kasabada nereye giderse gitsin sonsuza dek sinsi bir ilgi odağı oldu. Kendisi olmaktan asla mutlu olamayacaktı, çünkü o kişi artık yoktu. şimdi ve sonsuza dek Tarçın, Brenda'nın onu yarattığı kişiydi. Gerçek benliği gitmişti ve Brenda'nın bu konuda gösterdiği küstahça umursamazlık Cinnamon'u bugün bile ileden çıkartıyordu. Onu ileden çıkartıyordu.

Tarçın gözlerini kırptıştırdı ve elini alnına götürdü. O vardı Kendini oldukça kötü bir duruma sokmuştu, değil mi? şakakları stres baş ağrısıyla zonkluyordu, bu sadece

bir Şeye çok sinirlenirdi... ve evet, bu genellikle Beau Pyle olurdu.

"Kes Şunu," dedi kendi kendine, en sert ğretmen sesini kullanarak. Cinnamon iki yıl önce emekli olmadan önce ortaokulda İngilizce ğretmenliğı yapıyordu. Brownsdale'deki insanlar ona biraz yan gözle bakıyor olabilirlerdi ama çocuklarıyla çılgınca konuşmayacağı konusunda ona güveniyor gibiydiler. Kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. "İleri git, geriye değıl." Okuduğı bir kitaptan en sevdiği alıntılardan biriydi bu. GeçmiŐe takılıp kalmanın bir anlamı olmadığını söylemenin başka bir yoluydu ama daha az kliŐeydi.

Nefes alıp verdikçe başındaki çarpıntı azaldı ve kendini sakinleŐtirmeye odaklandı. Burası onun evi, onun hayatıydı. GeçmiŐe rağımen kendisi için yaptığı, ailesinden miras kalan ve en çok sevdiği Şeylerle dŐediğı ev. Mutfak evin kalbiydi, beyaz ve sarı kareli perdelerin erevelediğı batıya bakan pencereler batan güneşin son parlak ışınlarnı içeri alırken ışıkla doluyordu. Akşam yemeğı hazırlama vakti gelmişti, lezzetli ama çok da sağıksız olmayan, Şehirdeki herhangi bir restoranda bulabileceğinizden çok daha iyi bir Şey.

Karides, Tarçın karar verdi. Süslü bir Şey. Dondurucudan yarım kilo donmuş karides çıkardı ve bir süzgece boŐalttı, ardından çözülmesi için yığının üzerinden soğık su . Sonra bir başka süzgeci arka bahçeye taşıdı ve küçük acele etmeden birkaç fınan altın üzüm domatesi ile cömert bir avuç ananas adaçayı topladı. İçeri döndüğünde kalan malzemeleri aldı, kilerden bir kutu makarna seçti ve kaynatmak için ocağı bir tencere tuzlu su koydu.

Su ısınırken büyük bir kesme tahtası çıkardı ve masanın üzerine koydu. Her Şeyi bir araya getirerek doğıramaya baŐlamak için oturdu. nce, o-

Siyahlık.

Neredeydi? Hiçbir Şey göremiyordu, yüzünün önündeki kendi elini bile. Oradaydı, evet- parmakları, kendi elini drtyordu.

Yüzü, burnu, çenesi. Ölmüş müydü? Bilinci yerinde değil miydi? Hayır, bu olamazdı, yoksa... ne? Kim olduğunu, kendini?

Tarçın kollarını temkinli bir şekilde önce öne, sonra yanlara uzattı... hiçbir şey yoktu. Baş dönmesi ona sertçe çarptı ve kendini dikkatlice dizlerinin üzerine çökmeye bıraktı. Ya eğilir ve hiçbir şey hissetmezse, sonsuza kadar aşağı inmeye devam ederse? Bir tür ebedi arafta yüzüyor falan mıydı?

Ama hayır, altında toprak vardı, tanecikli ve küçük taşlarla, daha büyük kayalarla doluydu. O da üşüyordu, etrafını saran soğuk hava kollarında ve göğsünde tüyleri diken diken ediyordu. En azından toprak onu rahatlatıyor, cehenneme ya da ona eşdeğer bir yere düşmekte olduğu fikrini şimdilik uzak tutuyordu.

Tarçın başını bir yana eğip dinledi. Ama kendi düzenli nefes alış veriş dışında hiçbir ses yoktu. Paniklemiş ya da korkmuş hissetmiyordu, sadece merak ediyordu, bu yüzden birkaç dakika sonra dört ayak üzerine düştü ve dikkatlice emeklemeye başladı, her ileri hareketten önce önünde sağlam bir zemin olduğundan emin olmak için ellerini kullandı.

Tünel, eğer içinde bulunduğu şey buysa, sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Vazgeçmekten başka ne seçeneği olduğunu bilmeden etti ama tamamen durmadan önce yavaşladı.

"Bu çok saçma," dedi yüksek sesle... ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Kelimeleri zihninde duyuyordu ama sanki hiçbir gerçekliği yoktu, sanki yine büyük, siyah bir boşlukta bir kaidenin üzerinde oturuyordu. Tam bunun bir rüya olduğuna karar verecekti ki, genç ama çocuksu olmayan sesler karanlığın içinden geçip kulağına ulaştı. Fısıltılar ve kıkırdamalar - ilerideki karanlıkta bir yerlerde birkaç kız duyuyordu.

Kızlar mı?

Tarçın birdenbire olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Dizleri ve avuç içleri acıdan makaslanırken, daha önce olduğu kadar temkinli bir şekilde değil, yere tırmanıyordu.

"Alo?" diye bağırdı. "Lütfen dur! ?"

Ama görünmeyen kızlar sadece gülüyor ve konuşuyorlardı, sözleri mutlu ama anlaşılamayacak kadar uzaktı. Cinnamon'un bunun

Dietz ikizleri - başka kim olabilirdi ki? - ve diz kapaklarını kaplayan ince deriye saplanan keskin taşları, avuç içlerinde açılan acı verici yaraları görmezden gelerek daha hızlı süründü.

"Alo?" diye tekrar bağırdı ve sonra yer .

Tarçın etrafındaki hiçbir şeye çarpmadan çırpındı, sonra yuvarlandı, görünmez duvarlardan sekti ama her çarpışta acı hissetmedi. Dizlerindeki ve avuçlarındaki sızı da gitmiş, üzerinde süründüğü yüzeyle birlikte yok olmuştu. Döndüğünü biliyordu çünkü başının döndüğünü hissedebiliyordu, sanki gözleri bağlıydı ve her zaman sonrasında kusmak istemesine neden olan o denge bozucu karnaval gezintilerinden birindeydi.

Işıklar, sonra, etrafındaki boşlukta orada burada yanıp sönüyor, dönüşü durduğunda bir ağacın savrulan dallarının üzerindeki soluk yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. Yaklaşık on saniye boyunca - ya da bir yıl mıydı? - tek yapmak istediği süzülme, ağırlıksız ve huzurlu bir şekilde hiçliğin içinde sürüklenmekti. Ölmüş müydü? Cennet, cehennem ya da ikisi arasındaki hiçlik bir şey miydi? Ne acı, ne gözyaşı, ne de korku hissetti. Her şey yolundaydı ve sonsuza dek böyle hissedebilirdi...

Ama sonra tekrar dönmeye başladı.

Ölmek, bayılmak, durması için herhangi bir şey yapmak isteyene kadar dönüp durdu, daha da sertleşti. Onunla birlikte düşme hissi geldi, o kadar aşağıda bilinmeyen bir şeye düşüyordu ki, hiçbir kavramı yoktu.

Birdenbire üzerindeki yıldızlar söndü ve siyahlık parça parça aydınlanmaya başladı, kenarlarda dans eden ateş ışığının oluşturduğu gölgelere benzeyen bir şeye dönüştü. Yere -eğer gerçekten de yer ise- ciğerlerini parçalayan bir gümbürtüyle çarptı. Gözleri kısılmıştı ama şimdi açılıverdiler. İlk başta çarpmanın etkisiyle o kadar sarsılmıştı ki nefes alamıyor, vücudundaki her kemiğin kırıldığından emin oluyordu. Ama yine de acı hissetmiyordu.

Şimdi altındaki zemini, aynı kum ve küçük çakıl taşlarından oluşan yüzeyi hissedebiliyordu. Kendini oturur pozisyona çekti ve etrafına baktı. Burada, bu mağarada ya da her neyse orada bir ateş vardı.

içine düşmüştü, uzak duvarın yanında. Etrafında, onunla ateş arasında siluetten başka bir şey gibi görünmeyen şekiller vardı. Kısa, kalın, bazıları kamburdu ve insana hiç benzemiyorlardı. Bu şeyler her neyse, onun burada olduğunu bilmiyorlardı. Hiç ses çıkarmamıştı ya da en azından kendi çıkardıkları seslerin üzerinde duyulacak kadar ses çıkarmamıştı. Neydi o korkunç sesler? Homurdanma, çatırdama... çığneme. Buradan gitmesi gerekiyordu. Onu görmeden önce o yaratıklardan, o canavarlardan uzaklaşmalıydı. Ama nasıl? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Mağaranın içinde bir yerde olmalıydı, tek açıklaması buydu. Elleriyle yoklayarak, neredeyse nefesini tutarak geriye doğru ilerledi. Sonra eli diğerlerinden daha büyük, daha pürüzsüz bir kayanın üzerine indi. Hayır, garip şekilli, uzun bir şeydi. İçgüdüsel olarak arkasına baktı ve otuz metre kadar uzaktaki ateşin zar zor yaydığı ışıpta parmaklarının bir tür hayvan kemiğinin üzerine düştüğünü fark etti.

Hayır, hayvan değil. Bir insan kemiği. Yanında daha fazlası vardı, çok daha fazlası, etrafındaki zemine dağılmış ve duvarlara yığılmıştı. O kadar çoktu ki. Ve kendisine rağmen, fark edilmemek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, küçük, şaşkın bir çığlık attı. Öncekinin aksine, söyleyecek söz bulamadığında, bu çığlık şok edici bir şekilde yüksek çıkmıştı.

Bu kadarı yeterliydi. Başını tekrar ateşin başındaki figürlere çevirdiğinde onların da kendisine doğru döndüklerini ve oldukları yerde donup kaldıklarını fark etti.

Sonra ona ilerlemeye başladılar.

Onu saran korku tek kelimeyle felç ediciydi. Geriye doğru devrildi, hareket edemedi, nefes alamadı, koşamadı. Bilinmeyen şeyler, ateşe karşı siyah kesikler, üzerinde durana kadar sessizce ilerlerken sadece çaresizce orada yatabilirdi.

* * *

Cinnamon Ellison bir çığlık atarak kendine geldi. , o sırada oturduğu sandalyede oturuyordu... ne? mı? Elinde hâlâ bıçağı tutuyordu.

Sebzelerin üzerinde kullandı ve şimdi de masanın üzerine bıraktı. Parmakları sanki saatlerdir onu tutuyormuş gibi soğuk ve kaskatı kesilmişti. Elini alnında gezdirdiğinde soğuk terlerle kaplı olduğunu gördü. Kalbi hızla çarpıyordu ve kendini toparlamaya çalışarak nefes almaya çalıştı. Mutfak sıcak metal kokuyordu ve yüzünü ocağa çevirdiğinde makarna için koyduğu suyun tamamen kaynamış olduğunu fark etti.

Sobaya gitmek için ayağa kalktı ve dizlerinin bağı çözülmek üzereyken tökezledi. Duvardaki saate baktığında saatlerdir ocakta fark etti. Yemek yapmaya başladığında saatin kaç olduğunu hatırlamıyordu ama tenceredeki su bitmişti ve kesme tahtasındaki pırasaların kenarları kurumuştu.

Fark etmezdi zaten. İştahını kaybetmişti.

Tarçın ocağı kapatıp tencereyi soğumaya bıraktı, sonra akşam yemeği için gerekli malzemeleri bir kenara koydu, yemeği ertesi akşam yapabileceğini düşündü. Sonra neredeyse hiç yapmadığı bir şeyi yaptı: misafiri olduğu nadir durumlar için büfede sakladığı şişeden kendine bir kadeh porto şarabı doldurdu. Kadehi aldı ve ön odadaki sallanan koltuğa oturdu. Birkaç dakika sonra kalktı ve berjer koltuğa geçti çünkü sallanan koltuk ona imgeleminde yaşadığı sallanma hissini çok fazla hatırlatıyordu. Dışarı çıkmak isterdi ama sivrisinekler onu perişan ederdi. Kedilerin dışarı çıkıp ayak bileklerine dolanması ve varlıklarıyla onu rahatlatması rahatlatıcıydı.

Evin içinde sıkışıp kalmış bir halde boşluğa bakıyor ve kafasında gördüğü şeyleri ve bunların neden ortaya anlamaya çalışıyordu. Bunu tahmin etmek çok zor değildi - elbette kızlar yüzünden. İmgeleminde, ileride bir yerlerde duyduğu seslerin onlara ait olduğunu varsaymıştı, ancak ikisini de gerçekten hiç görmemişti. Gördüğü şey tarif edilemezdi, kabusların ve cehennem gibi çocuk masallarının malzemesiydi. Ama bunun Dietz ikizlerinin kayboluşuyla gerçekten bir ilgisi var mıydı?

Tanrı olsun, öyle olduğuna inanmak zorundaydı.

YİRMİ

Sam inatla, "O restorana geri dönmeyeceğim," dedi. "Bu sabah kahvaltı için hafif bir şeyler istiyorum. Aslında sadece kahve istiyorum." "Flan sadece kahveyle yaşayamaz," diye karşılık verdi Dean. "En azından çörek ye." Alışlagelmiş tişörtünü giymiş ve mavi beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Gömleğini çekiştirirken gitmek için can atıyor gibiydi.

kenarları rahatça yıpranmış kahverengi bir ceketin üzerinde. "Bir muffin, hepsi bu."

Dean ona baktı. "Hazır değil misin?"

"Öyle mi görünüyorum?" Sam duştan çıktığı için hâlâ nemli olan saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bir kot pantolon çekti. "Bu sabah sana kim doz adrenalin verdi?"

Dean ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Sorun nedir? İyi uyuyamadın mı?"

Sam'in yüz ifadesi kuşkuluydu. "Fle, uyumak mı? Yediğin onca boktan - geceleri ne tür bedensel sesler çıkardığın hakkında bir fikrin var mı?"

Dean sırtıttı. "Vücut sindirmek için ne yapıyorsa onu yapar kardeşim. Suçu bu kasabadaki harika yemeklere at. Belki de gibi daha çok yemelisin. Harika hissediyorum." Ayak parmaklarının üzerinde sabırsızca zıpladı.

Sam kahverengi beyaz kareli gömleğini çekti. Gözlerinin altındaki deri şişmişti. "Bu hayatta değil... ya da başka bir hayatta. Damarlarımın temiz olmasını isterim."

"Öyle mi? Bakın kim uyuyor ve harika hissediyor-" Başparmağını kendine doğru salladı. "-ve kim yassılaşmış bir yol ölüsü gibi hissediyor."

Sam'in ağzı açık kaldı. "Ne?"

Dean omuz silkti. "Sen de öyle görünüyorsun."

"Küçük bir kardeş sevgisi gibisi yok," diye homurdandı Sam. "Ben gördüğümü söylerim."

"Filtre kelimesi bir şey ifade ediyor mu?" Sam ayakkabılarını çekiştirdikten sonra ayağa kalktı.

Dean tekrar sırttı ve motelin kapısını bir açtı. "Sadece arabalar için geçerli olduğunda."

* * *

Pazartesi sabahı Brownsdale hafta sonu sabahlarına göre biraz daha uyanıktı. Flain Caddesi boyunca uzanan binalar eskiydi ve üst katlardaki uzun, ince pencereler, içerideki odaların muhtemelen küçük ve on iki ayak tavanlı olduğu anlamına geliyordu. Dükkânların önündeki çapraz park yerlerinin hepsi, bu hafif erken saatte bile doluydu. Birkaç araba cadde boyunca ilerliyor, muhtemelen bir sonraki boş yeri arıyordu. Dean yanından geçtikleri eski moda bir sinemayı işaret etti. Tabelada ilan edilen film Mağara'ydı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi Dean. "Harika bir film, ürkütücüydü ama en az on yıllık."

"Sanırım bu bir tema." Sam onlar geçerken tiyatroya baktı. Binanın önünden dışarı taşan kayan yazıların altında kırmızı beyaz çizgili bir tente vardı. İki yapı birlikte kaldırımı koruyor, böylece insanlar yağmurdan korunuyordu. "Flaybe turistlere oynuyor."

Dean kaldırımı taradı ama sadece birkaç yaya vardı; herkes içeride bir yerlerde gibi görünüyordu. "Peki ya burada yaşayan insanlar?"

Sam omuz silkti. "Muhtemelen Bowling Green'e gidiyorlardır, burayla kıyaslandığında devasa bir şehir. Alışveriş merkezleri ve sinema salonları var."

"Brownsdale'de iyi bir restoran var."

"Ve oraya gitmiyoruz," dedi Sam. "Sadece şerifin ofisine doğru gideceğiz. Bir yerde durup kahve ve çörek alırız."

"Pudra şekeri."

"Her neyse." Sam bakışlarını pencerenin dışındaki manzaraya odakladı. Şehir merkezindeki küçük alan çoktan yok olmuştu, kelimenin tam anlamıyla altmış saniye içinde geçilmişti; şimdi işyerleri aralıklı olarak küçük evlerin arasına serpiştirilmişti. Küçük mavi evin bir tarafında flarathon benzin istasyonu, diğer ise yavaş yavaş yıkılmakta olan eski bir ahırın bulunduğu bir arsa vardı.

Konuşmadan yollarına devam ettiler ve Dean'in bir minimart görmesi uzun sürmedi. "İşte," dedi. "Toz çörekler, işte geliyoruz."

"Burada

bekleyeceğim."

"Kahve?"

"Ve bir muffin. Sağlıklı bir şeyler."

Sam kardeşinin dükkâna girişini izlerken kaşlarını çattı ama yüzündeki ekşi kaybolmadı. Dean iyi bir ve içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında olabileceği en iyi ağabeydi. İçinde karanlık var mıydı? Elbette, ama Sam kendi içinde de karanlık olduğunu biliyordu. Herkesin içinde karanlık vardı ama bazıları bunu kontrol etmekte daha iyiydi. Bu yolculukta şimdiye kadar de İlk Bıçak'ın gücünün kaynağı olan Kabil'in Flark'ından bahsetmemişti. Dean bu konuyu açmayacaksa Sam de açmayacaktı. Kabil flark'ı Dean'e aktarmıştı ve iki kardeş de ondan nasıl kurtulacaklarını bulamamıştı, bu yüzden konuşmanın bir yararı yoktu. Bu bir hayalete tabanca boşaltmak gibiydi, çok gürültü çıkarırdınız ama sonuçta hayalet hâlâ hayaletti ve tek şey mermilerinizi boşa harcamaktı.

Sam parmaklarını dizine vurarak bekledi. Dean'i pencereden görebiliyordu ama hiçbir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Bir kolunda bir, hayır, iki küçük kutu çörek vardı, üstünde de büyük boy, plastik ambalajlı bir şey dengede . Diğer elinde ise birden fazla fincan kahve için kullanılan karton taşıyıcılardan biri vardı ama kasaya gitmek yerine... neye gibi görünüyordu? Balıkçılık dergileri rafına mı?

Sam kardeşinin soluna, kasanın yanına baktığını gördü. Orada genç bir kız vardı, öne doğru eğilmiş kasiyerle konuşuyor, konuşmasını sol elinin küçük hareketleriyle noktalıyordu. Bir süre sonra Dean kasaya doğru ilerledi ve Sam onun kıza en büyük ve en güzel gülümsemesini gösterdiğini gördü.

Uh oh, diye düşündü Sam.

* * *

"Günaydın hanımlar," dedi Dean. Ona gülümsemek yerine öylece baktılar. Güneyli misafirperverliğine, samimiyetine ve tüm o mutlu veciz sözlere ne olmuştu? Belki dişlerinde bir şey vardı - hayır, iyice fırçalamıştı ve ondan sonra hiçbir şey yememişti. Tekrar denedi. "Güzel bir gün olacak gibi görünüyor."

İkisi de onlu yaşlarının sonlarında olan kızlar önce birbirlerine, sonra da ona baktılar. "Elbette," dedi sonunda tezgâhın arkasındaki. Sonra da ekledi: "Size de günaydın." Sanki sonunda onun bir müşteri olduğunu ve onu görmezden gelmemesi gerektiğini hatırlamış gibiydi. Rötuşa ihtiyacı varmış gibi görünen sarı saçları vardı ve kırmızı gömleğinin üzerinde isim etiketi yoktu - çok kötü. Bir insanın adını kullanmak her zaman onu sizinle konuşmaya daha mecbur hissettirirdi. Adamın kollarındaki eşyalara baktı. "Bu mı?"

Dean iki paket toz çöreği ve Sam için bulabildiği en sağlıklı şey olan limonlu meyveli çöreği tezgâha bıraktı, sonra kahve kabını yanlarına koydu. "Evet." Gülümsemesini sürdürdü ve kahverengi saçlarının kenarları göz kalemiyle uyumlu parlak bir maviyle süslenmiş olan diğer genç kıza baktı. "Başka birinin kaybolduğunu mu söyledin?"

Mavi saçlı kız kaşlarını çattı ve birkaç adım geri çekildi. "Buralardan değilsin," diye anons etti, sanki bir seyirci varmış gibi. Dean cevap veremedi kapıya doğru koştu ve iterek açtı, omzunun üzerinden hızlıca "Sonra görüşürüz flargie," dedi.

Dean arkasına baktığında flargie -adının bu olduğunu varsayıyordu- gözlerini kısmış ve Dean'i izliyordu.

aniden en yakın koridorun ortasında takla atmaya başlayabilirdi. Dean gözlerini kırptırdı ve masum görünmeye çalıştı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim," dedi muhtemelen Flargie. İlk çörek kutusunu yaklaştırdı ve taradı. "Buradan geçiyorsun."

Bu bir soruydu, soru değil. Dean beş saniye içinde kendini bilinmeyen bir şeyle suçlanmış, yargılanmış ve suçlu bulunmuş gibi hissetti. Yine de ona sabit bir şekilde baktı. "Bunun bir önemi var mı? Ben sadece ikinizin konuşmasına kulak misafiri olduğum bir şey hakkında yorum yapıyordum."

Flargie diğer kutuyu tararken, "Sanırım bu kasabanın işi," dedi. Daha sonra muffini tarayıcıya koydu ve Dean onun parmaklarının plastik üzerinde kasıldığını gördüğünden emindi, sonra iki kahvenin ücretini girdi. "On iki dolar elli üç sent tutuyor." Plastik bir torba getirip içindekileri koyarken gözlerini kasıtlı olarak kaçırdı.

Dean aynı hem cüzdanını hem de FBI rozetini çıkardı. "Tekrar soruyorum: Başka birinin kaybolduğunu söylediğinizi mi duydum?"

flargie durdu ve bir süre kimlik kartına baktıktan sonra çantayı ona doğru itti. Yüzü ifadesiz kaldı. "Bu soruyu şerifin ofisine götürmeniz gerekiyor, bayım. Fly'ın babası orada çalışıyor, Şerif Yardımcısı Sloane. Onunla konuşabilirsiniz."

Dean tuğla duvar diye düşündü. Şimdi bu ışıltılı kişiliğini nereden aldığını biliyorum. Rozetini bir kenara bıraktı, sonra eşyalarının parasını ödedi. Çantasını ve kahve tutacağını alıp gitmek için döndüğünde ona tekrar gülümsedi. "İyi günler, flargie." Kadın cevap vermeyince şaşırmadı.

"Orada ne yapıyordun?" Dean direksiyonun arkasına geçip ona çantayı ve kahveyi uzatırken Sam sordu.

"Yerel dedikodulara göz atıyordum," dedi Dean. "Ne yazık ki ben şehir dışından gelen biri olarak sohbeta katılma cüretini durma noktasına geldi."

"Öyle mi?"

"Kasiyer ve diğer kız kasabada kaybolan biri hakkında konuşuyorlardı."

"İkizler."

"Hayır." Dean arabayı çalıştırdı ve geri geri gitti. "Açıkça başka biri olduğunu söylediler."

Sam kaşlarını çatı. "Bu hiç iyi değil."

"Kesinlikle düzeni bozuyor," dedi Dean. Arabayı yavaşça yola çekti. "Şerifin ofisine gidelim ve kanıt dolabına girmemize izin vermesini sağlayıp sağlayamayacağımıza bakalım, bu işi halledelim. Zaten Flargie de oraya gitmemi söylemişti." Sam'in sorgulayan bakışları üzerine Dean ekledi, "Kasiyer. Babasının Şerif Yardımcısı Sloane olduğu ortaya çıktı."

"Tamam." Sam çantayı karıştırdı ve içine baktı. "Bu da ne böyle?"

"Limonlu ve meyveli bir kek," diye yanıtladı Dean. "Ellerindekilerin arasında en güzel görünen buydu."

"Parçalanmış."

"Benden hoşlanmadığını biliyordum."

* * *

Dean arabasıyla kütüphanenin önünden geçerken Sam çok tatlı bir çörekle uğraşıyordu. Binaya bir göz attı ve sonra dik oturdu. "Yavaş ol."

Dean otomatik olarak frene bastı. "Ne ?"

Sam arkasını döndü ve arka camdan dışarı baktı. "Arkanı dön ve geri git. Doğru olmayan bir şeyler var."

Dean itiraz etmedi, sadece bir sonraki kavşakta arabayı geniş bir U dönüşüne soktu. "Nereye gidiyorum ben?"

"Kütüphane," diye yanıtladı Sam. Eliyle işaret etti. "Bak, kapının üzerinde bir çeşit işaret var. Park yerine çek."

Dean arabayı tamamen durdurmadan önce Sam kapıyı açtı ve sonra aceleyle girişe doğru ilerledi. Camın dışına bir parça defter kâğıdı bantlanmıştı. Yazı tipi şerif departmanının tabelasındakiyle aynıydı ama bu muhtemelen sadece bir tesadüftü.

Saat 14:00'e kadar .

Lütfen tekrar gelin.

Birkaç dakika kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra Impala'ya geri döndü. Ne yazdığını Dean'e aktardığında kardeşi sadece omuz silkti.

"Önemli bir şey değil. Owen teyzesi ve amcasının bugün şehre söylememiş miydi? Muhtemelen onlarla birlikte. Hatta aileyle şerif departmanında tanışırsak hiç şaşırmam."

Ama Dean arabayı şerifin ofisinin karşısındaki geleneksel yerlerine çektiğinde, binanın yanındaki özel otoparkta sadece iki resmi gümüş sedan araba vardı. Onlardan birkaç sıra aşağıda bir araba daha vardı ama o da arka camında kiralama şirketi etiketi olan gümüş rengi Ford Escort'tu.

"Owen ne ?" Dean sordu.

Sam başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Ona hiç sormadım, hiç görmedim. Sanırım kütüphaneyi ziyaret ettiğimiz gün arka tarafa park etmişti."

Dean'in yüzü karardı ama kardeşiyle birlikte dışarı çıkıp caddenin karşısına doğru yürürken hiçbir şey söylemedi. İçerinin ışıkları yanıyordu ve ağır gri bulutlarla dolu gökyüzünün yarattığı kasvet içinde burası neredeyse davetkâr görünüyordu. Kapıyı açıp içeri adım attıklarında bu düşünce pencereden uçup gitti. Resepsiyonda kimse yoktu ama duvardan boğuk ama net bir şekilde yükselen sesler duyabiliyorlardı. Birkaç erkek ve bir kadın sesine benziyordu, ikisi açıkça kızgındı ve biri daha düşük bir tonda, açıkça yatıştırıcıydı.

Sam ve Dean beklediler. Yaklaşık beş dakika sonra iç kapı açıldı ve Şerif Yardımcısı Sloane dışarı çıktı, sonra onları görünce sarsıldı.

"Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" sordu, samimi olmaya bile çalışmadan. "Şu anda biraz meşgulüz."

"Bunu duyabiliyorum," dedi Sam. "Korkarım yine kanıt odasına girmemiz gerekiyor."

Sloane abartılı bir iç çekiş yaptı. "Geri gelemez misiniz? Biz-"

"Hayır," diye araya girdi Sam. "Bu FBI'ın işi ve bekleyemez."

Şerif yardımcısı elinin tersiyle alnını sildi, sanki arka duvarın arkasında olup bitenler onu terletecek kadar germiş gibiydi. "Oturun. Sizi alabilecek tek kişi Şerif Thompson ve şu anda meşgul. Ona burada olduğunuzu haber vereceğim ve işi biter bitmez burada olacak." Onlara kızgın bir bakış fırlattı. "Biraz zaman alabilir."

"Bekleyeceğiz," dedi Dean. Sandalyeye doğru hiçbir hareket yapmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sloane masanın arkasındaki sandalyeye çöktü ve kardeşleri görmezden gelerek bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı.

Sam oturdu ve kollarını kavuşturarak kardeşinin şerif yardımcısını izlemesini seyretti. Dean'in bakışları bir çitanın esintili bir Afrika düzlüğünde yavru bir elandın hareketlerini izlemesi gibi kanun adamına sabitlenmişti. Sloane'un Dean'in değişmeyen bakışları altında kıpırdanmaya başlaması hoşuna gitmişti ve şerif yardımcısı sonunda iç çektiğinde sıırtmamak için kendini zor tuttu.

"Bak," dedi Sloane sonunda. "Bana bir mola ver ve otur, olur mu? Yemin ederim şerif en kısa zamanda sizinle birlikte olacak."

"Burada olduğumuzu ona haber vereceğini söylemiştin," dedi Dean sert bir sesle. "Haber vermedin."

"Doğru." Sloane kendini sandalyeden dışarı itti. "Hemen döneceğim." Bir anahtar çıkardı ve kapıdan içeri girdi. Bir an sonra duvardan gelen seslerin şiddeti azaldı. Sloane'un geri gelmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Şerif ona beş dakika vermemizi söyledi."

Dean başıyla onayladı ve sandalyeye oturup kamburunu çıkardı. Sloane'un şansı yaver gitmişti; bilgisayar monitörü ile masanın üzerindeki bir yığın defter ve klasör arasında büyük Winchester kardeşin görüşü kesilmişti. Sam yine de arada bir kendisine yardımcısını görebiliyordu.

Sözüne sadık kalarak beş dakika sonra kapı açıldı ve Şerif Thompson içeri girmelerini işaret etti. Koridorda onu takip ettiler. Bu kez soldaki kapılardan biri açıktı; onlar geçerken, kardeşler içerideki odaya bir an için göz attılar

küçük oval bir konferans odası masasıydı. Masanın bir tarafında iki kişi oturuyordu, bir erkek ve bir kadın. Kadın yüzünü ellerinin arasında tutuyordu ve adam sırtını ovarken omuzları titriyordu.

"Flr. ve Flrs. Dietz?" diye sordu Sam sessizce.

"Evet." Şerif ayrıntı vermedi, sadece onları en uçtaki aynı kapıdan geçirdi ve merdivenlerden bodruma indirdi. "Ne aradığınızı bilmiyorum ama burada sizinle çok fazla zaman geçiremem. Eminim bunu anlamışsınızdır." Adam başıyla üst katı işaret etti. "Edwardson İlçe politikası, resmi personel olsun ya da olmasın, dışarıdan gelen herkesi bu dolabın içindeyken bizzat benim denetlemem gerektiğini söylüyor. Bu yüzden sizden kibarca buradaki işinizi mümkün olduğunca çabuk bitirmenizi rica ediyorum."

"Elbette," dedi Sam. Kafesli alanı işaret etti. "Bu sefer oraya da bakmamız gerekecek."

Thompson kaşlarını çatarak çelik kapının kilidini açtı. "Balık tutmak için sürekli buraya gelmenize ayıracak vaktim yok. Eğer özel bir şey arıyorsanız-"

"Hepimiz aynı taraftayız, Şerif," dedi Sam düzgün bir sesle. Diğer adam cevap vermedi, onlar bölümlere ayrılmış alanın koridorunda ilerlerken kapının içinde durdu. Dean peşindeyken Sam doğruca çeşitli sırt çantalarının ve tuhaf eşyaların yığılı olduğu yere yöneldi. Bu kez ayakkabı bağcıkları ya da başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine girmede, sadece çömeldi ve göz hizasındaki eşyaları karıştırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra şerif değişti. "Eee?" sordu, sesindeki sabırsızlık açıktı. "Dietz çifti yukarıda beni bekliyor ve size daha önce de söyledim, o kızlara ait hiçbir şey bulamadık. Bu eski eşyalara neden bakmak istediğinize dair hiçbir fikrim yok."

Sam cevap vermek için ağzını açtı, sonra bakışları, üzerine gelişigüzel dikilmiş en az elli yama varmış gibi görünen, bazıları birkaç yıpranmış dikişle zar zor tutunan eski yeşil bir sırt çantasına döndü. "Neredeyse hazırız," dedi kayıtsızca.

Bu o olmalı, diye düşündü Sam. Uzaylılardan Far Out (Uzakta) kelimelerinin üzerinde barış işareti yapanlara, tek boynuzlu atlardan parlak, çılgınca dikilmiş meyve dilimlerine kadar çeşitli yamalarla süslenmiş donuk ordu yeşilini hatırlıyor olmalıydı. Ama... bir köşenin kenarındaki kir miydi? Kan mı? Ya da ikisi birden mi?

Sam tekrar Thompson'a baktı. "Yanımıza birkaç şey almak istiyoruz," diye söze başladı. "Biz-"

"Böyle bir şey söz konusu olamaz," diye araya girdi şerif. Normalde soğuk olan bakışları donuklaştı. " azından şu anda. Bunun için bir evrak işi gerekiyor ve şu anda bunları yapacak vaktim yok. Unuttuysan söyleyeyim, bu departman iki kayıp kızı aramakla meşgul ve aileleri de üst katta." Zayıf adam ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Cuma günü tekrar gelmeyi düşünürseniz, eminim o zaman bu işi halledebilirim."

Dean'in kaşları havaya kalktı. "Cuma gününe kadar o kızları bulacağından emin olduğumu mu söylüyorsun? Bunu sana söyleten ne?"

"Ben hiç öyle bir şey söylemedim." Thompson'ın sinirlenmeye başladığı belliydi. "Lafı ağzıma tıkmaya kalkma." Yan tarafa doğru adım attı, bu da onların kendisinden önce muhafazadan çıkmalarına hazır olduğunun açık bir göstergesiydi. "Demek istediğim, Cuma gününe kadar kritik olmayan şeylerle ilgilenmek için daha iyi bir konumda olmamız gerektiği. Yol kenarında bulunan şeylere bakmak istemeniz gibi."

Dean'in kaşları daha da yukarı kalkabilseydi, kalkardı. "FBI'ın kaybolan kızlarla ilgili soruşturmadaki rolünü kritik bulmadığınız için gerçekten üzgünüm."

Şerif Thompson gözlerini kırptırdı, sonra . Yüz ifadesi normalde olduğundan daha sertleşmişti. "İşte yine başladın." Sözleri sanki dişlerini gıcırdatarak söylüyormuş gibiydi. "Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun. Bundan gerçekten nefret ediyorum." Nefes aldı, sakın kalmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. "Elbette katılımınız önemli. Ama buradaki şeyler

- "etiketsiz eşya yığınına işaret etti- "sadece döküntü, geride bırakılan şeyler. Büyük bir zaman kaybından başka bir şey değiller."

Bunu daha önce de düşünmüşlerdi ama Sam şimdi soruyu dile getirmekten kendini alamıyordu. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu şeyler...

altı ay sonra imha edilecektir."

"Bu doğru." Thompson'ın gözleri çelik gibiydi.

"Yani birisi parkta, ne bileyim, birkaç yıllık bir ceset bulsa, bunun sizin bu binada sahip olabileceğiniz herhangi bir şeyle bağlantılı olup olmadığını kimse bilemeyecek mi?"

Sam bunun bir hata olacağını biliyordu ve şerifin tavrındaki değişim anlıktı. "İma ettiğiniz şey hoşuma gitmedi, Ajan." Son kelimeye yaptığı vurgu düpedüz ısırtıcıydı. "Daha önce de söylediğim gibi, ilgilenmem gereken şeyler var ve siz kayıp eşya yığını karıştırmanın önemli olduğunu düşünüseniz de, benim şu anda üzerinde durduğum konu histerinin eşiğindeki ebeveynlerle ilgilenmek." Şerif Thompson sağ koluyla kapıyı iterek açtı, kapının muhafazaya çarpmasına neden olacak kadar sertti. "Siz ikinizin yola çıkma vakti geldi."

Dean kardeşine baktı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Adamın üzerine atlamazlarsa buradan gitmiş olacaktı. Ve muhtemelen geri gelmelerine izin verilmeyecekti.

Sam ayağa kalktı ve ellerindeki kiri fırçalayarak bir gösteri yaptı. "Doğru," dedi. "Tamamen anladık."

O ve Dean, kapıyı kilitleyen ve anahtarı rekor sayılabilecek bir sürede cebe indiren şerifin önüne geçtiler. "Sanırım yolu biliyorsunuz." Merdivenleri çıktıklarında yaşlı adam arkalarındaki ışıkları kapattı, sonra da koridordaki adımlarını gölgeledi. Dietz çifti hâlâ konferans odasıındaydı. Adam kolunu karısının omzuna atmış, onunla usulca konuşuyordu. Kardeşler kapının eşiğinde duracakları sırada, şerif aniden orada, onları ikizlerin ebeveynlerinden koruyan bir insan kalkanı olarak belirdi.

"Hayır," dedi sert bir şekilde.

Dean, "Federal bir soruşturmayı engelliyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Belki öyle, ama bence tek yapacağınız konuyu karıştırmak ve bu iyi insanlar için durumu daha da kötüleştirmek. Eğer hoşunuza gitmiyorsa, amiriniz bölge savcısını arasın. Ben ona hesap veririm."

İkisinin de buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu, bu yüzden sırtı bir beton sütun kadar sert olan şerifin yanından geçmeye devam ettiler. Kanun adamı onları dışarı kadar takip etti ve ön ofise geldiklerinde kapıyı son bir gürültüyle arkalarından kapattı. Şerif Yardımcısı Sloane onlara zar zor baktı ama Dean gözlerinde kötü bir kahkaha olduğuna yemin edebilirdi. Dışarı çıktıklarında ve kapı arkalarından kapandığında hiçbir şey söylemedi.

Dean cebinden arabanın anahtarlarını çıkarırken, "Bu işe yaramazdı," dedi.

"Ben öyle demezdim," diye cevap verdi Sam. Dean ona sorgulayan bir bakış fırlattı ama Sam bakışlarını dikerek Impala'ya doğru yürümeye devam etti. Sonunda ikisi de arabaya binip kapıları kapattıklarında Sam kardeşine baktı ve sırttı. Elini kaldırdı ve Dean Sam'in cebine sokulduğu yerden buruşmuş bir yamanın ilk iki parmağından sarktığını gördü. Keskin pembe tırnakları olan bir kızın elini gösteren küçük ama aptalca bir şeydi, her iki yanında iki gül vardı ve altta mor yazıyla Bana Sinek Pençelerini Kullanmam İçin Bir Neden Verme sloganı yazıyordu. Genel şekli bir kalpti ve sağ üst tarafında yıpranmış iplikler vardı. "Bunu sırt çantalarından birinden çıkardım," dedi Sam ona. "Ya dün orada değildi ya da o anahtarlığa odaklandığımda gözümünden kaçtı."

"Burası dünyanın en iyi aydınlatılmış yeri değil." Dean yamayın inceledi ama ona dokunmadı. "Belki de en sevdiğimiz şerif geri dönmemizi beklemiyordu," diye önerdi.

"Tam isabet." Sam yamayın dikkatle aralarındaki koltuğun üzerine yerleştirdi. "Sırt çantasının altında kir, hatta belki de kan gördüğümü sandım."

Dean arabayı çalıştırırken, "İyi değil," dedi.

"Hayır," diye onayladı Sam. "Hiç de değil."

"Sence aileleriyle konuşmanın bir yolunu bulabilir miyiz?"

Sam başını çevirip pencereden dışarı baktı, bakışları tekrar şerifin ofisinin penceresine gitti. "Eğer nerede kaldıklarını bulabilirsek."

"Yerel olmalı. Owen'ın evi mi?"

Sam başını salladı ve sonra başını iki yana salladı. "Aynen öyle."

Dean motoru çalıştırmak yerine parmaklarını dalgınca direksiyona vurdu. "Owen neden şerif ve Flr. ve Flrs. ile birlikte o konferans odasında değildi? Dietz'le?"

Sam ona şaşkınlıkla baktı, sonra kaşlarını çattı. "Bu iyi bir soru."

Dean'in yüzü dikkatle ifadesizleştirildi. "Eğer Owen orada değilse ve işte de değilse, o zaman hangi cehennemde?"

"Ev mi? Bize adresini verdi, sanırım kaydetmiştim." Sam bir süre telefonunu kurcaladıktan sonra, "Bulдум. GPS'e takacağım ve... işte gidiyoruz."

Dean park yerinden çıktı ve Sam'in verdiği yönergeleri izleyerek Owen'ın evine doğru ilerledi. On beş dakika sonra beyaz dış cephe kaplaması ve az bakım gerektiren metal çatısı olan tek katlı bir evin garaj yoluna girdiler. Küçük kapalı verandada dağınıklık yoktu; bahçe de aynıydı, yeşil ve düzgün biçilmişti, kenarları son yağın yağmurdan dolayı suyla ıslanmıştı. Araba garajı boştu.

Dean, "Görünüşe göre şansımız yok," dedi.

Sam kapıyı iterek açtı. "Ben etrafa bir göz atacağım." "Tamam."

Dean Impala'yı park edip motoru durdurdu, sonra da dışarı çıktı ve onu takip etti.

Sam ve Dean garajdan geçip evin arka tarafına doğru yürüdüler, garajın bitip yükseltilmiş arka verandanın başladığı çamurlu kısma hafifçe bastılar. Ön sundurma gibi arka sundurma da boştu; ne çim sandalyeler ne de bitkiler vardı, hatta geniş bir beton veranda olmasına rağmen portatif bir ızgara bile yoktu.

"Sanırım burada fazla vakit geçirmiyor," dedi Dean. Verandadan çıktı ve kullanılmayan verandadaki çatlaklardan birinde büyümeye çalışan bir otu itti.

"Kesinlikle bir inek." Sam arka bahçeye baktı ama ön bahçe gibi burada da görülecek pek bir şey yoktu. Sadece düz yeşil çimenlik, çit yok, birkaç ağaç ve düzenli bir şekilde toplanmış ağaç dalları yığını. Arka kapıyı denedi ve kapı itilerek açıldığında pek de şaşırmadı. Brownsdale'de binden az insan yaşıyordu ve Owen

Bu evin kapısı muhtemelen inşa edildiğinden beri hiç kilitlenmemişti.

İçeri adım attığında mutfağın kenarındaydı. "Alo?" diye seslendi. "Evde kimse var mı?" Olmadığını biliyordu ama birinin evine davetsiz giriyorsanız nezaketi elden bırakmamanız gerekirdi. "Hey, Owen, ben..." Sam hatırlamak için bir an duraklamak zorunda kaldı. "Brian ve Roger, FBI'dan."

Cevap yok.

Dean iki taraftaki komşuların etrafta olup olmadığını kontrol etmek için bahçeye baktı; kimseyi göremedi ve evler zaten oldukça uzaktaydı, bu yüzden kardeşinin arkasından içeri girdi ve kapıyı arkasından iterek kapattı.

Beyaz teneke tavanlı ve karo zeminli, iyi büyüklükte bir odadaydılar, oldukça süslü şeylerdi ve on dokuz ellilerden sonra inşa edilmiş bir ev için alışılmadıktı. Sol taraflarında mutfak vardı: standart düzende ama çok temizdi; Owen'ın kütüphanedeki ofisinde olduğu kadar evinde de düzenli ve tertipli olduğu belliydi. Çift lavabonun kenarında bir bulaşık havlusu düzenli bir şekilde katlanmıştı. Pencerenin altında üç sandalyeli küçük bir mutfak masası vardı ama üzerindeki tek şey tuzluk ve biberlikti. Dean daha yakından baktığında biberliğin sadece yarısının dolu olduğunu ama dolu etrafında sanki devrilmiş gibi beyaz bir serpinti olduğunu gördü. Sağ tarafta görünüşe göre bir yemek odası vardı ama içinde pencereye bakan sabit bir egzersiz bisikletinden başka bir şey yoktu; gidonun üzerinde kulaklıklar asılıydı ama hiçbir şeye takılı değillerdi. Bisiklette bir kitap tutucu vardı ve Dean bunun muhtemelen Owen'ın telefonundaki müzikten ya da f1P3 oynatıcıdan daha çok kullanıldığını düşündü. Sam ekipmana bakmak için yürüdü ve fikrini değiştirdi; sele ve gidon Owen'ın en az bir aydır kullanmadığını düşünmesine neden olacak kadar tozla kaplıydı.

Dean, "Görünüşe göre egzersiz yapmak Owen'ın yapılacaklar listesinde üst sıralarda değil," dedi.

arkasından. Kapıya doğru ve aynı teneke tavana ama güzel cilalanmış ahşap zeminlere sahip oturma odasını taradı. Ön kapıda oval bir kesme cam bulunmaktadır. Üzerinde bir

Önlerindeki sehpa renkli örgülü bir halının ortasına yerleştirilmişti; bir duvar kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Küçük düz ekran televizyon sehpanın üzerinde en küçük duvara yaslanmıştı ama belli ki ana odak noktası o değildi. "Güzel bir yer."

Sam başını salladı. Sonra, sırf yapması gerektiğini düşündüğü için tekrar seslendi. "Alo? Owen?"

Hâlâ cevap yok. Koridorda sola doğru ilerlediler ve iki küçük oda buldular. Biri belli ki Owen'ın ofisiydi, hayatındaki diğer her şey gibi düzenli ve tertipliydi; diğeri ise kütüphanecinin iki kuzeni için hazırladığı odaydı. Şirindi ama aşırı kızsı değildi, perdeleri ve yatak örtüleri birbiriyle uyumluydu. Flarley ve Fallon Dietz' burada kaldığını anlamaya yetecek kadar dağınıklık vardı; açık birkaç kitap, köşeye atılmış birkaç küçük peluş hayvan, bir yatakla duvar arasındaki sepete yığılmış giysiler. Bir sürü yastık ve tabii ki daha fazla kitap ve duvarlara yerleştirilmiş raflarda ilginç biblolar. Bunların ortasında masa olarak kullanıldığı anlaşılan kumaş kaplı bir masa vardı. Yataklardan birinin örtüsü bir köşesinden biraz buruştu, sanki biri yapıldıktan sonra üzerine uzanmış ama tam olarak düzeltmemiş gibiydi.

Sam odanın içine adım attı, sonra raflara doğru ilerledi ve kitapları taradı. Bakışları Flammoth Mağarası'yla ilgili büyük bir sehpa kitabında, ardından iki raf bir diğerinde durdu. Mağara hakkında yarım düzine kitap vardı, buranın en önemli cazibe merkezi olduğu için şaşırtıcı değildi. Kitapların hepsi hâlâ raflardaydı ama bu bir şey ifade etmiyordu çünkü ikizler onlara bakıp sonra kaldırmış olabilirdi.

Birkaç dakika sonra Sam ve Dean kızların odasından ve geldikleri yoldan geri dönerek evin diğer ucundaki büyük bir yatak odasına gittiler. Oda yapının ön tarafındaki üçlü pencere tarafından iyi aydınlatılmıştı ve içindeki platform yatak erkeksi siyah bir yorganla özenle hazırlanmıştı. Bir şifonyer, bir çekmeceli dolap, daha fazla kitap rafı. Dean şifonyerin üstünü kontrol etti ve herkesin görebileceği birkaç şey gördü

Bir erkeğin yatak odasında olması gerekenler -bir şişe ucuz kolonya, lastik bileklikli bir spor saat, küçük bir erkek valesi. Sam dolaba bakarken Dean valeyi çevirip açtı ve standart eşyaları buldu: başka bir saat, birkaç çift kol düğmesi, tırnak makası, ahşap bir çakı, biraz bozuk para. Dean aşağı bakana kadar odadaki hiçbir şey sıra dışı görünmüyordu.

"Acaba hangi ayakkabıyı ?" dedi, bir ayağıyla tekmelenmiş gibi görünen bir çift spor ayakkabıyı dürterek. Sam dolaptan çıkmış ve yatağın diğer tarafına doğru ilerlemişti. "Buraya bak." Yerdeki bir yığın giysiyi işaret etti. "Bu

Owen'a benzemiyor," dedi. "Belki de acelesi vardı."

"Ne yapmak için? Şerifin ofisinin karşısında gördüğümüz Ford'un teyzesi ve amcasının kiralık arabası olduğunu tahmin ediyorum, yani onları havaalanından o almadı. Arizona'da haberi alır almaz onu ararlardı, yani onların gelişine hazırlanmak için bolca zamanı vardı."

Dean kaşlarını çattı. "Sence kaçtı mı?"

Sam başını salladı ve yoldan çıkabilmeleri için mutfağa kadar eşlik etti. "Hayır. Eğer bunu yapacak olsaydı, kayboldukları gün çekip giderdi. Onun yerine kayıp olduklarını bildirdi. Ve onlara bir şey yaptığına bir an bile inanmıyorum."

"Sonra ne olacak?"

Arabaya doğru yürüdüler ve Sam çatıdan Dean'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sanırım onları bulmaya çalışmak için mağaraya gitti."

YİRMİ BİR

Sam ve Dean mağaraya önce Tarçın'ın evine uğramaya karar verdiler, Sam'in kanıt dolabından çaldığı yamaya bakmak isteyip istemeyeceğini görmek için. Oraya vardıklarında yağmur belli belirsiz bir çiselemeden tamamen sağanağa dönüşmüş ve sıcaklık on beş derece birden düşmüştü. Gökyüzü, kuduz bir hayvan tarafından parçalanmış kirli bir yorgana benziyordu, gölgeli gri topraklarla doluydu; şimşekleri göremiyorlardı ama gök gürültüsü düzensiz aralıklarla, görmezden gelinmesi zor bir gök gürültüsü gibi patlıyordu. Öğleden sonraki fırtına havayı alacakaranlık gibi gösteriyordu ama medyumun evinin pencereleri aydınlanmıştı, Impala'nın yağmurdan paramparça olmuş ön camında parıldıyordu.

Dean arabayı olabildiğince yaklaştırdı ama Tarçın'ın arabası garaj yolundaydı; ön verandaya kadar hâlâ yirmi küsur metrelik bir mesafeleri vardı.

Dean ön camdan gözlerini kısarak baktı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki verandayı net olarak göremiyorlardı. "Bu ıslandığımız ilk sefer olmayacak."

Sam nefesini tutarak hazırlandı. "Ve bu son olmayacak."

Kapının koluna uzandı ama Dean'in penceresine aniden vurulması ikisinin de sıçramasına neden oldu. Dean'in yüzü cama doğru döndüğünde, dışarıda, büyük siyah bir şemsiyenin altında duran, suda boğulmuş birini gördü.

Kişi tekrar cama vurdu. "Haydi!" Tarçın'ın sesini Impala'nın tavanına vuran yağmurun gürültüsünden zar zor duyabiliyorlardı. "Burada sıırıslıkam oluyorum!"

Dean kapıyı açtı ve Tarçın onun yanından uzanıp Sam'e ikinci bir şemsiye fırlattı. Dean dışarı çıktı ve onunla birlikte verandaya doğru yengeç yürüyüşüyle yürüdü; normalde biraz yağmuru umursamazdı ama bu daha çok Tanrı'nın Nuh'un gemisini denize dökmek için musluğu açması gibiydi. Sam hemen , verandanın ıslak betonunda neredeyse kayıyordu.

"Şemsiyeleri kapatın ve verandaya bırakın," diye bağırdı yaşlı kadın. Gök gürültüsü sonraki sözlerini neredeyse bastırıyordu. "Ve Tanrı aşkına, ayaklarınızı silmeyi unutmayın."

Sam ve Dean onun talimatlarına uydular ve Tarçın kapıyı arkalarından itip kapattıktan sonra içeride durdular. Kapının yanında meşe bir portmanto vardı ve Cinnamon pirinç kancalardan birinden bir havlu çekip Dean'e uzattı. "Paylaşmanız ," dedi ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını askılığın dibindeki terliklere geçirirken. "Uzun zamandır bu kadar kötü bir fırtına görmemiştim. Kötü bir alamet gibi."

Dean ceketinin kollarını üstünkörü sildi, sonra havluyu kardeşine fırlattı, o da aynısını yaptı. Cinnamon mutfağa doğru yöneldiğinde Dean havluyu boş bir kancaya taktı ve Sam'le birlikte onu takip ettiler. "Neyin uğursuzluğu?" Sam sordu.

Omuz silkti ve ocaktan metal bir çaydanlık alıp musluktan su doldurdu. "Hiçbir şey, sanırım. Belki de sadece kaybolan zavallı insanlar içindir." Çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve altındaki düğmeyi çevirdi, ocak nihayet yanana kadar orada tuttu. "Yani, bu tufanda nasıl bir şey bulabilirsin ki, değil mi?" Onlara bakmak için döndü. "Oturur musunuz lütfen? Etrafta dolaşan insanlara katlanamıyorum. Beni endişelendiriyorlar."

Kardeşler birbirlerine baktılar ama tartışmadılar, her biri ahşap mutfak sandalyelerinden birine çöktü. Kadın mutfağı karıştırdı, fincanları çıkardı ve bir şey isteyip istemediklerini sorma zahmetine girmeden her birinin önüne birer tane koydu. Su ısınırken dolaplardan birinden küçük bir sepet çıkardı ve masanın üzerine koydu. İçinde çeşitli çay poşetleri vardı ve birkaç saniye sonra üzerinde bir yığın kurabiye olan bir tabak ekledi.

"Ev yapımı," dedi. "Yulaf ezmeli kuru üzümlü."

Dean sırtıttı ve tabağa yöneldi. Çaydanlık ısıklık çalmaya başladığında çoktan iki tanesini mutlu bir şekilde mideye indirmişti ve üçüncüsü üzerinde çalışıyordu.

Tarçın çaydanlığı ocaktan aldı ve masaya geldi. "Bir çay seç," emretti. "Hayır kabul edilebilir bir seçenek değil. Dışarıda berbat bir gün var ve sıcak çay kemiklerinizi ısıtacaktır."

Tartışarak kazanılacak bir şey yoktu, bu yüzden kardeşlerin her biri bir paket sade çay aldı, açtı ve Tarçın'ın kaynar suyu dökebilmesi için fincanlarının kenarından sarkıttı. İşini bitirdiğinde çaydanlığı ocağın soğuk gözüne koydu ve masaya dönerek karşılarındaki sandalyeye yerleşip çay poşetini aşağı yukarı daldırdı. Sonunda, "Sanırım bana gösterecek bir şeyiniz olduğu için geldiniz," dedi.

Birbirlerine baktılar, sonra Sam boğazını temizledi ve cebinden yamay çıkardı. "Evet," dedi. "Bu." Masanın üzerinde ona doğru uzattı ama Sam dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Gözlerini kısmıştı. "Bunun doğru kişiye ait olduğunu sana düşündüren nedir?" Kısa bir an için Tarçın'ın gözleri sanki ani bir acı hissetmiş gibi kapandı. "Yanlış bir insan olduğundan değil," diye ekledi. "Demek istediğim-"

"Anlıyoruz," dedi Sam. "Herkes önemlidir."

Başını salladı. Fincanındaki yavaşça kızaran sıvıya bakarken yüz ifadesi asıktı.

Dean bir süre sonra, "Bu senin için zor olmalı," dedi. "Bazen hayatlarının en kötü zamanında başka bir insanın kafasının içini görmek..." Sesi kesildi.

Tarçın içine çekti. "Öyle," diye kabul etti. "İnsanlar zihin okumanın, bir başkasının ne düşündüğünü bilmenin harika olacağını düşünüyor ama iyiyle birlikte kötüyü de alacağını unutuyorlar. Çoğu zaman işin kolay kısmı bu, görmezden geliyorum, itiyorum; tabii daha kötü şeylerle birleşmediği sürece. Zor kısmı ise her ruhun içindeki karanlıktır. Suçluluk, öfke, kıskançlık. Bunu bilmek,

hissetmek, zayıflatıcıdır. İçinizdeki hayati bir şeyi alıp götürüyor. Ve bu son kısmına değinmiyor bile."

Sam medyumunu inceledi. "Ölüm mü? Onun ötesini görebiliyor musun?"

"Tanrım, umarım öyle değildir," dedi açıkça. "Çünkü şimdiye kadar tek şey kötüydü."

Sam'in bakışları Dean'inkilerle buluştu. Kardeşi bir şey söylemek ister gibiydi ama Sam'in uyarıcı bakışı onu susturdu; onun yerine üçüncü kurabiye kalanını ağzına tıktı.

Tarçın içini çekti ve bu, kardeşlerin onun her şeyden ne kadar yorulmuş olabileceğini fark etmelerini sağladı, ancak bunun tanımını hâlâ tartışmalıydı. Kaç yıldır bu kasabadaki kayıpları sorguluyor ya da en azından onları durdurmak için bir şeyler yapması gerekip gerekmediğini, hatta yapıp yapamayacağını merak ediyordu? Öte yandan, belki de tek hissettiği çaresizlikti, sözde gerçek dünyada kimsenin inanmadığı bir yeteneğe sahipti. Geçmişte yardım etmek için ne yapmış olursa olsun, ikisi de Şerif Thompson'ın onun yardım teklifini memnuniyetle karşılayacağını hayal edemiyordu; ona güler, sonra da kaybolmasını ve şerifin ofisinin işlerine karışmamasını söylerdi. Bu işin güzel kısmı olurdu. Ondan sonra da, hiç şüphesiz en nazik ses tonuyla, soruşturmalarını engellemeyi bırakmasını söylerdi.

Tarçın dudaklarını birbirine bastırdı, bu hareket onun her zamankinden daha yorgun görünmesine neden oldu. Yine puantiyeler giymişti, bu kez kot pantolonunun üzerine parlak yeşil zeminli bir bluz giymişti. Aynı mor ve beyaz noktalı eşarp boynuna sarılmıştı ve mor ile yeşilin kombinasyonu iyi bir kombinasyon değildi; yüzündeki soluk teni solgun ve yarı saydamlık noktasına kadar ince gösteriyordu. Çenesi boyunca uzanan narin damarlar, kırmızı, yeşil ve mordan oluşan çürük görünümlü silik çizgiler halinde yukarı doğru süzülüyordu.

"Biraz rahatlayalım," dedi Sam. Yamayı masanın üzerinden aldı ve tekrar cebine soktu. "Çayın ve kurabiyelerin tadını çıkarın." Tabaktan bir tane kopardı ve bir ısırık aldı. "Bunlar cidden çok lezzetli," dedi ona. Dean'e baktı. "Ona sorun. O unlu mamuller konusunda uzmandır." Dean karşılık olarak dördüncüsünü kaptı ve onunla kadeh kaldırdı.

"Teşekkürler. Onları bu sabah yaptım. Siz ikinizin gelmesini beklerken beni oyalayacak bir şey olsun diye." Tarçın bir kurabiye seçti ve küçük bir ısırık aldı. Hafifçe gülümsedi ve üzerindeki gerginliğin bir kısmı gitmiş gibiydi. "Çok güzeller, değil mi? Annemin tarifiyle uçuyorlar."

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturup çaylarını içtiler ve kurabiye tabağıyla uğraştılar. Dean kalan iki kurabiyeden birine uzandığında Sam ayak bileğini masanın altına tekmelemeseydi Dean kolayca tüm yığını silip süpürebilirdi. Bunun yerine Dean elini geri çekti ve parmaklarını kot pantolonuna sildi.

Tarçın ona baktı. "Peçete ister misiniz?" Adam ona sıırttı ve başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Ağzının etrafında kırıntılar var."

Dean otomatik olarak elinin tersiyle ağzını sildi. "Artık değil."

"Ona aldırmayın," dedi Sam. "O kurtlar tarafından büyütüldü."

Tarçın kıkırdayarak ayağa kalktı ve fincanları topladı. Sam'inkine dokunduğunda parmağı kenarına değdi ve gözlerini kırıştırdı. Bir an için eli titredi.

"Sen iyi misin?" Sam sordu.

Yaşlı kadın kendini toparladı ve fincanları lavaboya taşıdı. "Ben iyiyim Sam," dedi. "Sorduğun için teşekkürler."

Sam sandalyesinde doğruldu ve dönerek ona baktı. Tarçın lavabonun başında durmuş, kullanılmış çay poşetlerini bir kenara koyduktan sonra fincanları dikkatle duruluyordu. "Tarçın..."

Ona ya da Dean'e dönüp bakmadan elini kaldırdı. "Zahmet etme," dedi. "Sadece gerçekte kim olduğunuzu anladım. Bana canavar avcısı olduğunuzu söylediniz ve ben de size inandım ama gerisi çorap söküğü gibi geldi." Başını çevirdi ve gözleri Dean'inkilerle buluştu. "Sam ve Dean Winchester. Kardeşler. Canavar avcıları, hem de ünlü olanlar. Bu oldukça şaşırtıcı."

Sam saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Senin yapabildiklerin kadar şaşırtıcı değil," diye belirtti. "Çoğunlukla kendi başımıza çözmek zorundayız."

Yapabilirsin... ne? Birine dokunabilir misin? Ya da onlara bir şeye? Ve sonra her şeyi biliyorsun."

"Oh, yakın bile değil," diye cevap verdi. Cılız bir kahkaha attı. "Evet, ismini öğrenirim, genellikle kim olduklarını -ya da senin durumunda kim olduklarını- bulabilirim. Belki biraz geçmişleri vardır." Başını iki yana salladı. "Eğer bir televizyon programında olsaydım, adı Psychic Lite olurdu. Ama her zaman kötü kısımları, insanların başına gelen korkunç şeyleri öğrenmeyi başarıyorum." Tezgâhtan bir bulaşık havlusu aldı ve ellerini kuruladı. "Neden iyi anılar edinemiyorum? Hani bir kadının evlendiği ya da bir adamın yeni doğan oğlunu kucağına aldığı anlar gibi?"

"Bu berbat bir şey," dedi Dean.

Sam hiçbir şey söylemedi. Sam'in bu tür anıları, genellikle gördüğü korkunç şeylere bir denge getireceği için mi, yoksa kendisi bunları hiç yaşamadığı için mi görmek istediğini merak etmekten kendini alamadı. Her iki durumda da onun için üzülyordu.

"Pekâlâ," dedi Tarçın sonunda. Onlara kendisini takip etmelerini işaret etti ve kardeşler ayağa kalktı. "Gidelim ve şu işi bitirelim."

Onu ön odaya kadar takip ettiler, hepsi de daha önce oturdukları yerlere oturdular; bu bir kalıp haline gelmeye başlamıştı. "Hadi içelim," dedi teslimiyetle.

Sam yamayı tekrar cebinden çıkardı, açtı ve medyuma uzattı. Kenarlarının nasıl yıprandığını görebilmesi için uzattı ama hala parlaktı, hala bugünün çocukları arasında çok yaygın olan türden bir tavırla doluydu.

"Şey," dedi Cinnamon. "Bu oldukça sıra dışı. Nereden geldi bu?"

"Kanıt dolabındaki bir sırt çantası," dedi Sam ona. "Bu sabah oradaydık."

"Evet," diye araya girdi Dean. "Ve Şerif Thompson her zaman olduğu gibi cana yakındı."

"Hiç şüphesiz." Yamayı düşündü ama Sam'in elinden almak için hiçbir harekette bulunmadı. "O zaman sanırım haberleri duydun?"

Kardeşler birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi Sam. "Hiçbir şey yok -"

"Bekle," diye araya girdi Dean. "Bu sabah minimartta durduk ve birkaç kızın başka birinin kaybolması hakkında konuştuğunu duydum. Sordum ama FBI'dan olduğumu söylediğimde bile bu konuda konuşmadılar." Dean'in ağzının bir köşesi çöktü. "Kasiyerin adı Flargie'ydi. Babasının Şerif Yardımcısı Sloane olduğunu ve gidip ona sorabileceğimi söyledi."

Cinnamon başıyla onayladı. "Bu kız da en az babası kadar arkadaş canlısı." "Evet, bunu fark ettim. Babasına bir şey söylemesinin mümkün olmadığını biliyordum."

Dean öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Peki kim kayboldu?"

Tarçın onlara baktı, sonra cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Owen Fleyer."

Sam şok içinde doğrulduğunda Dean de aynı anda sarsıldı. "Ne? Ne zaman?" "Kimse gerçekten bilmiyor, bu gece işe gelmemesi dışında."

Sabah. Belediyedeki bir idari asistan bu sabah öğleden sonraya kadar kütüphanede oturmak isteyen biri olup olmadığını öğrenmek için etrafları arıyordu. Genç bir kütüphaneci var ama eğitimine devam ettiği için yarı zamanlı çalışıyor; bu sabah Bowling Green'de derse girdi."

"Bu kütüphane kapısındaki tabelayı açıklıyor," dedi Sam.

Dean'in alını çatıldı. "Bu aynı zamanda neden teyzesi ve birlikte şerifin ofisinde olmadığını da açıklıyor, hatırladın mı?"

"Evet."

"Dün gece bir imgelem gördüm," dedi Tarçın. Sesi o kadar yumuşaktı ki kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Kesin olarak bilmiyorum ama Owen'la ilgili olabilir."

Sam ve Dean birkaç saniye onu inceledikten sonra Sam, "Dur tahmin edeyim. İyi değildi."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Dean kardeşine baktı. "O..."

"Söyleyemem," diye yanıtladı Tarçın. "Başka birinin bakış açısından." Yutkundu. "Sonu iyi bitmedi."

Sam yüzünü buruşturdu. "Bize ne hatırladığınızı söyleyebilir misiniz?"

Beyaz saçlı kadın sanki baş ağrısına masaj yapıyormuş gibi parmaklarını alnına sertçe sürttü. "Her şey siyahtı ama mağarada olmam gerektiğini biliyordum. Etrafta sürünüyordum, hiçbir şey göremiyordum ama sonra gülüşmeler duydum. Bilirsiniz, çocukların yaptığı gibi, seslendim ama kimse cevap vermedi. Sonra düştüm." Elleri titremeye başladı ve onları durdurmak için parmaklarını birbirine kenetledi. "Gerçekten korkunç ayrıntılara girmenin anlamı yok, ama kemiklerle - insan kemikleri- ve bunlarla çevrilmesiyle son buldu..." Sesi titremeye başladı.

"Evet?" Sam sordu. Bunun onun için anlatması zor bir şey olduğunu biliyordu ama bilmeleri gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı. "Hayvanlar ya da yaratıklar ya da... bir şey. Tam olarak bilmiyorum. Onları sadece son saniyede, ben çekilmeden hemen önce görebildim ama... çiğniyorlardı, yiyorlardı-"

"Tamam," diye araya girdi Dean. "Sanırım olayı anladık."

Sam onu inceledi. "Kızları gerçekten gördün mü? Ya da başka birini?" "Hayır. Sadece o şeyleri."

Sam arkasına yaslanıp onun toparlanmasına izin verdi, bir yandan da onlara anlattıklarını düşünüyordu. Mağarada insanlık dışı bir şey vardı... iblisler mi? Yoksa yarasa yaratıkları gibi yeryüzüne daha bağlı bir şey mi?

Tarçın sandalyesinde dik oturmak için gözle görülür bir çaba gösterdi, sonra boğazını temizledi. "Onlarla konuştun mu? Kızların aileleriyle?" Gözleri parlıyordu.

Sam başını salladı. "Asla olmaz. Thompson onlara yaklaşmamıza izin vermez."

"Ama Owen orada değildi." Dean, "Hayır," diye cevap verdi.

"Şu anda yıkılmış olmalı," dedi Cinnamon. "O kızlara tapardı."

Sam'in parmakları dalgın dalgın yama üzerinde çalışıyor, kırıksıklıkları düzeltiyordu. "Owen'ı oldukça iyi tanıyor gibisin."

Tarçın arkasına yaslandı. "Yeterince iyi sanırım. Okumayı ama kitapçıdan kitap alan eski kafalı insanlardan biriyim."

satın almak yerine kütüphaneye gidiyorum ve e-okuyucum da yok. belki bütçe meselesi, belki de çocukluğuma dayanıyor. O zamanlar kütüphaneler ödevlerinizi yapmak için gittiğiniz, muhtemelen asla ülkeler hakkında bilgi edindiğiniz harika yerlerdi." Uzandı ve başının yan tarafına dokundu. "Hayal gücünüzü kullanın. Owen tüm bunları geri getirmeye çalışıyordu. Brownsdale küçük olmasına rağmen, pek çok program için fikirleri vardı - çocukların yeniden okumaya ilgi duymasını sağlayacak, onlara dışarıdaki dünyanın ulaşılamaz bir şey olmadığını öğretecek şeyler." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım şimdi bunların hepsi çöpe gidecek. Söylemeye utanıyorum ama bu ilçede pek fazla sosyal yardım yok."

Sam ona sabit bir şekilde baktı. "Sanki Owen'ın asla geri dönmeyeceğine çoktan karar vermişsin gibi, sürekli öyleydi."

"Ya da öldüğünü," diye ekledi Dean.

Tarçın başını öne eğdi, sonra sanki onlarla paylaşamayacağı kadar kişisel bir duyguyu silmeye çalışıyormuş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Bu benim kararım değil," dedi sessizce. "Her ne çoktan oldu. Yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Peki ne oldu...?" Sam soruyu yarım bıraktı.

"Bilmiyorum." Tarçın'ın sesi yenilmiş gibiydi. "Sanırım öğrenebilirim ama öğrenmek istediğimden emin değilim. Bu tür şeyler... Brownsdale'de kötü bir şekilde sonuçlanıyor. Çok kötü." Durakladı. "En azından kendi işime bakarsam, ona ait olabilecek her şeyden uzak durmaya dikkat edersem, o zaman kendime onun sadece... gittiğini söyleyebilirim. Belki Bowling Green'e ya da Louisville'e gitti. Bu çürümüş küçük kasabanın onun gibi yürekli birinin hayatını geçirmek isteyeceği bir yer olmadığına karar verdi."

"Kasabadaki diğer herkes gibi." Sam ona baktı ve o da irkildi.

Dean sandalyesinde arkasına yaslandı. Kardeşi başka bir şey eklemeyince, "Peki bunu yaptığında ne olacak?" diye sordu.

Medyumun kafası karışmış görünüyordu. "Ne yapmak?"

Büyük Winchester kardeş ona dikkatle baktı. "Onun bir şeyine dokun. O kütüphaneciye. Oraya bir daha gitmeyecek misin?"

"Şey, ben-"

"Senin gücün ne kadar kuvvetli ki?" Sam aniden sordu.

"Benim hiçbir gücüm yok," diye itiraz etti. "Bu çok saçma."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Güç, beceri, her neyse. Burada anlamın bir önemi yok. Sana bir anahtarlık verdik ve sen bize anahtarlığın sahibi olan kadının kim olduğunu ve bir yıl önce öldüğünü söyleyebildin." Sam'in bakışları sert ve acımasızdı. "gittiğinizde arabayı kullanan son kişinin Owen Fleyer olduğunu görürseniz ne olacak? O zaman ne olacak?"

Tarçın başını salladı, sağa sola keskin bir sarsıntıyla. "Bu işler böyle yürümez," dedi. "Dokunduğum her şey sadece ona sahip olan kişiye ait olmak zorunda. Her zaman imgelemler görerek ortalıkta dolaşamam!" Sesi yükseliyordu. "Bu işler böyle yürümez," diye tekrarladı.

"Tamam, biraz Sam," dedi Dean. Sesinde yatıştırıcı bir ton vardı ve ayağa kalkıp onun sandalyesine doğru yürüdü. "Onu çılgına çevirmeyelim."

"Dokunma bana!"

"Vay canına," dedi Dean ve geri adım attı. "Kötü uçuyor."

"Bak, özür dilerim," dedi Sam. Dean'in bileğini tuttu ve kardeşi tekrar oturana kadar onu çekiştirdi.

Tarçın elleriyle yüzünü kapattı. "Boş ," dedi boğuk bir sesle. "Ver lanet bandı da bitsin." Ellerini , ağlamamak için kendini zor tutarken gözleri ve burnu kızarmıştı. "İyi olmayacak ama sanırım hayır diyemem, değil mi?"

Kardeşler birbirlerine baktılar, sonra Dean tekrar ona odaklandı. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlayamayız."

"Ama bunu yapmazsam kendimle yaşamak zorunda kalacağım," dedi. "Bana inanmayabilirsin ama çoğu zaman bunu yapmak kolay bir şey değil." Yaşlı kadın derin bir nefes aldı, sonra havasını yavaş ve kontrollü bir şekilde dışarı verdi. "Ben hazırım," dedi ve elini uzattı.

Sam kaşlarını çatı ve elindeki yamaya baktı, sonra tekrar ona döndü. "Emin misin?"

Tarçın sabırsızca eliyle onu işaret etti. "Hadi artık."

Sam neredeyse isteksizce elini uzattı ve onun yamayı almasına izin verdi. Bir an için hiçbir şey olmadı. Sanki bir tür metal güç kalkanı kurmayı başarmış gibiydi, parlak renkli ipliklere aşılannmış anılardan kendini korumak için bir bariyer.

Sonra yüzü buruştu.

Sert bir şekilde titremeye başladı, salıncak gözle görülür bir şekilde titriyordu. Parmakları kasıldı ve yamayı kavrayarak avuçlarının içinde bir tomar haline getirdi. Hiçbir uyarı olmaksızın başı geriye doğru kaydı ve gözleri, kardeşlerinin görebildiği tek şey yüzünün soluk teninde yüzen beyazlar olana kadar yukarı yuvarlandı. Teni, saçları, gözleri, hepsi beyazdı ve onu işkence görmüş bir hayalet gibi gösteriyordu.

Refleks Dean'in öne doğru eğilip ona uzanmasına neden oldu ama Sam onu durdurdu. "Kötü fikir dostum. Gördüğü şeyi durdurabilirsin... ya da onun içine çekilebilirsin."

Dean tekrar yerine oturdu ama hâlâ ileri atılmaya hazır görünüyordu. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Sadece , bir dakika ver."

Tarçın'ın ağzı kapalıydı, dudakları birbirine o kadar sıkıca bastırılmıştı ki derisi kadar solgundu. Sanki bu kez çığlık atmamak için mücadele ediyordu, kafasında hangi çılgın ve korkunç senaryo oynuyorsa onun içinde kalmaya bir şekilde kararlıydı. Sonra nefes nefese kalmaya başladı, daha da sertleşti ve alnından ter boşandı; birkaç saniye daha geçti ve ayakları sanki hayatı için koşuyormuş gibi ahşap zemine vurmaya başladı. Ellerinden biri hâlâ yamayı tutuyordu ve sallanan sandalyenin kollarını kavradı. Ayakları, bir bulanıklık haline gelene kadar daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde önünü dövdü ve nefesi düzensiz, soluk soluğa bir nota aldı.

Dean buna daha fazla dayanamadı. "Tarçın," dedi ve Sam müdahale edemedi onu bir bileğinden yakaladı. "Tarçın, uyan!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra ona odaklandı. Sonra beklediği son şeyi yaptı: dişlerini gösterdi ve ona doğru hamle yaptı, öne doğru fırladı ve omzuna, geriye doğru sendelemesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi, dengesini korumak için kollarını savurdu. "Hey!" diye bağırdı. Onu tekrar yakalamaya çalıştı ama dengesi bozulmuştu; yana yattı ve yere düşmeye başladı. Tarçın onun yanından hızla geçip ön kapıya yönelirken, Dean bir dakika önce oturduğu sandalyenin yanında sırt üstü yere kapaklandı.

Tarçın ön kapıyı tırmaladı ama çekip açamadan Sam arkasındaydı; kollarını Tarçın'ın beline doladı ve onu yerden kaldırdı, sonra dönüp oturma odasına yöneldi, onu hiçbir şeyi kırmayacağı bir yere götürmeye çalıştı. Devasa bir örümcek gibi çırpınıyor, kolları ve bacakları her yöne gidiyordu. Sam daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken çığlık atmaya başladı.

Ses Dean'in irkilmesine neden olacak kadar yüksekti ama Sam onu cesaret edemedi. Kafasını omzunun üzerinden vurmaya çalışarak geriye doğru yumruk atmaya başladı. Iskaladığı da söylenemezdi.

"Çek şu lanet yamayı elinden!" diye bağırdı Dean'e.

Dean ileri atıldı ama medyum elinden geleni yapıyordu, vuruyor, pençeliyor, iki ayağıyla da tekme atıyor ve bu sırada hiçbir insana benzemeyen iğrenç bir çığlık atıyordu. Dean kızın darbelerinden kaçmaya çalışırken yanağında çift yara izi gördü ama sonunda kızın elini tutmayı başardı. Yamayı ölümcül bir şekilde tutuyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, parmaklarını kırmadığı sürece onu kurtaramayacaktı. "Onu !" bağırdı hayal kırıklığı içinde. Tam Tarçın'ın başı öne doğru fırlayıp alını Sam'in çenesine çarptığı sırada Sam'e doğru baktı.

Dean geriye doğru savruldu ve ikinci kez kış üstü yere düştü, bu sefer oturma odasının kapısının ortasındaydı. Duvarlar başının etrafında dönüyordu ve beyni çılgınca bir an için ona bir dönme dolapta olduğunu söyledi, sonra elleri yere çarptı ve başını salladı. Çenesi halde ağrıyordu.

"Hey, iyi misin?"

Dean çenesini ovuşturdu ve başını kaldırıp baktı. Sam kollarıyla hâlâ Tarçın'ı belinden sıkıca tutmuş, orada duruyordu. Ama bu kez kolları gevşemişti ve küçük kadının ayakları Sam'in ayakkabılarının üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Başı öne eğikti ve kolları iki yanında sallanıyordu; Dean'in çenesine kafa atması onu bayıltmıştı.

"Ah," diye mırıldandı Dean. "Bana vurdun mu?" Kendini ayağa kaldırdı.

Sam . "Keşke. Sırf sana cam çene yaptığını itiraf etmek zorunda kalmayasın diye." Başını sallanan sandalyeye doğru eğdi. ", gelmeden önce onu oraya geri götürmeme yardım et."

Dean Tarçın'ın ayak bileklerinden tuttu ve onu sallanan koltuğa taşıyıp ellerinden geldiğince nazikçe oturtular. Dean baygın kadına temkinli bir şekilde baktı. "Sence onu mıyız?"

Bu sefer Sam gerçekten güldü. "Oh, bu rekorlar kitabına girecek bir olay. Yüz yetmiş beş kiloluk uzman bir avcı, doksan beş kiloluk bir kadın tarafından soğukkanlılıkla alt ediliyor."

Dean ona ters ters baktı ve sonra yüzünün yan tarafının zımparalanmış gibi acıdığını fark etti. Yanağına dokunduğunda parmakları kanlı çıktı.

"Kahretsin," dedi Sam. "Seni gerçekten iyi yakalamış."

Tarçın'ın sesi Dean cevap veremeden sözünü kesti. "Birkaç kötü sıyrık," dedi sakın bir sesle. "Koridorun sonundaki banyoda lavabonun altında hidrojen peroksit var. Bunları iyice temizlemek isteyeceksin. Çenende de bir çürük var gibi görünüyor."

Dean onun sesiyle içgüdüsel olarak irkildi, sonra Tarçın'ın salıncakta hareketsiz oturduğunu ve ikisine de baktığını fark etti. "hoş geldin," dedi Dean. "Bizi gerçekten çok ."

Kadın ellerine baktı ve kaşlarını çatarak parmaklarını gerdi. Bakışlarını takip ettiklerinde yamanın kadının bayıldığı sırada düşmüş fark ettiler; koridorun zemininde buruşuk bir yığın duruyordu. Sam gidip onu almaya başladı ama medyumun sesi onu durdurdu. "Hayır, onu dışarı at. O şeye bir daha asla dokunmak istemiyorum."

Sam ona şöyle bir baktı, sonra kucağına . "Tamam."

Sandalyede kendini düzeltti ve küçük bir inilti çıkardı. "Fluhammad Ali ile üç raunt dövüşmüş gibi hissediyorum."

Dean ona sinirli bir bakış attı. "Bir sen değilsin." Bir an için gerçekten sıırttı. "Bunun için üzgünüm." "Sana bir şey getireyim mi?" Dean sordu. "Su?"

Başını iki yana salladı. "Boş ver. Size sadece gördüklerimi anlatsam, sonra da siz ikiniz yolunuza gitseniz nasıl olur? İkinizin de harika çocuklar olduğunuza eminim ama gerçekten eğlenceli olduğunu söyleyemem."

Dean kabul etme isteğine direnerek başını salladı. Çenesi konuşmak istemeyecek kadar ağrıyordu.

Bir an için parmaklarına baktı. "Tırnaklarımın altında kan var," dedi belli belirsiz. Gözlerini Dean'inkilere kaldırdı. "Çok özür dilerim."

Omuz silkti. "Hayatta kalacağım."

Tarçın iki elinin parmaklarını yumruk yaptı, sonra derin bir nefes aldı. "Tamam, sana kızlara ne olduğunu anlatacağım, en azından elimden gelenin en iyisini, ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Ben de düşünmüştüm," dedi Sam. "Öldüler mi?"

Medyum başını salladı, gözleri donuktu. Konuşmaya çalıştı, sonra derin bir nefes daha almak zorunda kaldı. "Korkunçtu," diye başardı sonunda. "Kanlı ve korkunç."

Dean kaşlarını çatı. "Nasıl?"

Tarçın dudağını ısırdı. "İşte bu, tam olarak bilmiyorum. Karanlıkta şekiller, formlar gördüm. Küçük ateşlere benzeyen şeylerden çıkan dumanlar, belki de kamptan."

"Mağaranın içinde mi?" Sam sordu.

Başını salladı. "Evet... en azından ben öyle düşünüyorum. Hiç ağaç görmedim. Sonra tekrar, çok karanlıktı." Bir an için gözlerini kapattı. "Ama evet, mağaranın içinde. Öyle olmalı." Gözleri tekrar açıldı. "Duvarları, soğuk taşı, avuçlarımdaki nem hissini hatırlıyorum." Yumruklarını açtı ve sanki o hissi yeniden yaşıyormuş gibi her iki elinin başparmaklarını avuçlarına sürttü. "Çok soğuktu. Çok korkutucu."

Dean, " et," diye teşvik etti.

Kadın kuru dudaklarını yaladı. "Yani onlar bir şeyden kaçıyorlardı. Ne olduğunu göremediler ama sesler duydular. Korkunç sesler."

"Bunları da mı duydun?" Sam sordu. "Zihninde mi?"

Başını salladı. "Anlamalısın," Dean'e baktı, sesi neredeyse yalvarır gibiydi, "onları sadece duymadım. Oradaydım, onlarla birlikte mağaradaydım. O kadar korkmuştum ki neredeyse nefes alamıyordum." Sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini hızla kırıştırdı. "Yama Fallon'ındı," dedi. "Ailesi oraya en son gittiğinde Nashville'deki küçük, çılgın bir satış mağazasından almıştı. Sanırım üç yıl önce. Tam olarak kestirmek zor."

"Peki ya Flarley?" Dean sordu.

"O da oradaydı. İkisi de. Olabildiğince hızlı , bir şeyden... kaçmaya çalışıyorlardı." Tarçın kaşlarını çatı, gözleri evine ilk geldiklerinde gördükleri o uzak bakışa büründü. Bakışları netleşti. "Onları arkadan neyin yakaladığını tam olarak göremedim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Sam, kızlar saldırganları görmedikleri için değil, başlarına gelecekleri bildiği için.

"Onlar..." Sertçe yutkundu ve bir an için gibi göründü. Sesini düz tutmaya zorlarken derin bir nefes daha aldı. "Karanlıkta bir şeyler tarafından geriye doğru çekiliyorlardı... büyük, güçlü şeyler. O kadar çoktular ki birbirlerine çarparak çünkü o kadar karanlıktı ki neredeyse hiçbir şey göremiyordunuz. Kızları her yönden çekiyorlardı, sanki bir tür kısır çekişmenin nesnesi gibiydiler. Sonunda, kelimenin tam anlamıyla parçalandılar. Sanki kız kardeşim Flarley ile birlikte çığlık atan bendim. Her şey kararana kadar Fallon'un çektiği acıyı, hepsini hissettim." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Sanırım bu yüzden biraz delirdim. Seni incitmek istememiştim. Bunu yaptığımın farkında bile değildim."

" yok," dedi Dean ve ciddiydi. "Kontrol edemediğin şeyler tarafından ele geçirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Umarım sonunda yara izi kalmaz."

Dean omuz silkti. "Bu ilk kez olmayacak." Bir an sessiz kaldı. "Kızların öldüğünden emin misin?"

Tarçın başını salladı ve elini alnında gezdirdi, sanki aniden başı ağrıyormuş gibi parmaklarını oynattı. "Gördüğüm ama kanıtlayamadığım her şeyden emin olduğum kadar eminim. Düşündüğünüzde bu çok fazla."

"Tarçın," dedi Sam, sandalyesinin kenarına oturana kadar ilerleyerek. "Mağaranın neresinde olduklarını söyleyebilir misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Mağarayı hiç bilmiyorum. Ama..." Başını çevirdi ve bakışları odanın karşısındaki bir şeyde durdu. Hâlâ dengesiz şekilde ayağa kalktı ve kar küresinin pirinç kaidesinin üzerinde durduğu yan sehpaye doğru ilerledi. Ona doğru uzandığında Sam gerilmesine engel olamadı. Ama Tarçın kürenin arkasında duran daha küçük bir şeyi aldı ve Sam ile Dean'in görmesi için havaya kaldırdı. Bu başka bir küreydi, camdan değil katı kristalden yapılmıştı; pürüzsüz yüzeyi tam olarak yarı saydam değildi, süt beyazı damarlarla doluydu. Tarçın'ın avucuna dayandığında parmaklarını yarıya kadar kıvrılabileceği kadar küçüktü. "Evet," nefes aldı.

"Ne?" Sam sordu.

Tarçın sallanan sandalyeye geri döndü ve oturup elindeki taş a baktı. "Bunu bana on yaşındayken annem vermişti," dedi onlara. "Bir şeyler görmeye... başlamıştım ve bana bunun Kristal Oniks Mağarası'ndan, şimdi sadece Kristal Mağarası dedikleri yerden geldiğini söyledi." Küreyi avucunun içinde çevirdi, parmakları soğuk taşın üzerinde gezindi. "Sanırım buna kristal küre diyebilirsiniz ama ben onu hiçbir zaman geleneksel anlamda kullanmadım. Yine de ara sıra onunla oynar ve bir şeyler görürdüm... Bilmiyorum. Sezgi, sanırım, neredeyse hiçbir zaman mantıklı olmayan ekstra içgörü." Başını kaldırdı ve Sam'in bakışlarıyla karşılaştı. "Yine de arada bir, bir yapbozun son parçasının düşmesi gibi olurdu. Şimdi olduğu gibi."

Adam kararlı bir şekilde ona baktı. "Ve?"

"Mağara sisteminin bunun kısmındaydılar," dedi. "Kristal Mağara - olan."

"Bunu zaten tahmin ediyorduk," dedi Dean. "Ama oraya nasıl gittiler? Kasabadan çok uzakta bir yer. Nerede olduğunu nereden biliyorlardı ki?"

Tarçın kaşlarını çattı ve gözlerini kapadı, kızların hayatları dehşet ve trajediyle sona ermeden önceki anılarını hatırlamaya çalıştı. "Ben... söyleyemem," dedi sonunda. "Beyin anıları önem sırasına göre bir tür dosyalama sistemine koyar. Önemli bir olay, kendisinden önce ya da sonra gelen şeyleri bir anda silip atabilir."

"Ve önemli olan iyi ya da kötü anlamına gelebilir," dedi Sam. "Evet."

"Yamadan o şeyden herhangi bir şey alabiliyor musun?" Dean sordu.

Tarçın gözlerini kapattı. Birkaç dakika boyunca orada oturdu, tek hareketi parmak uçlarının kristal kürenin yüzeyinde oynamasıydı. Kardeşler sessiz kalarak onun konsantre olmasına izin verdiler; Dean onun o lanet olası yamaya verdiği tepkinin aynısını küreye vermediğine şükrediyordu.

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, sonunda konuştuğunda sesi cılız da olsa onları irkiltti. "Biri onları oraya götürdü. Güvendikleri biri."

Her iki kardeş de kaşlarını çattı. "Owen mı?"

Sam sordu. Cinnamon başını salladı. "Hayır, başka biri."

"Bu çok tuhaf," dedi Dean. "Kasabada başka kimi tanıyorlardı? Sadece birkaç gündür burada olduklarını sanıyordum."

"Bilmiyorum." Tarçın'ın alnı kırışmış, gözle görülür bir şekilde hatırlamaya çalışıyordu. "Tek görebildiğim, arabaya binmeyi kabul etmek için iki kere düşünmedikleri. Kadın mı erkek mi olduğunu bile göremiyorum, sadece tam girişte bırakılmışlar, kapalı olması gereken girişte." Gözlerini açtı. "Özür dilerim. Onlar mağaraya girdikten sonra olanlar diğer her şeyi silip süpürüyor."

"En azından o şeylerle karşılaşmadan önce mağarada ne kadar söyleyebilir misiniz?"

Tekrar başını salladı. "Hayır, sanırım bir süre oldu. Mutlu olduklarını hatırlıyorum. Kızlar gibi konuşuyorlardı. Keşfediyorlardı ve iyi vakit geçiriyorlardı." Medyum sanki kendi beyninin içini görmeye çalışıyormuş tavana baktı. "Sanırım mağaranın içinde bir yere, küçük bir tünele falan girmiş olabilirler."

Kardeşler birbirlerine baktılar. "Belki de bu her şeyi açıklıyor," dedi Sam. "O mağaranın içinde her ne varsa dışarı çıkamayacak kadar büyük."

"Peki ya ortadan kaybolan diğer insanlar?" Dean sordu. "On üç yaşındaki birkaç kızdan çok daha büyük olan pek çok yetişkin."

"Doğru." Sam hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Burası bir mağara," diye hatırlattı Tarçın onlara. "Muhtemelen düzinelerce giriş ve çıkış yolu vardır, belki de yüzlerce, bilinen ve bilinmeyen."

"Bu da doğru," dedi Sam.

Tarçın ayağa kalktı ve kristal küreyi yan masadaki yerine geri koydu, sonra onlara baktı. "Ne yapacağınızı biliyorum," dedi. "Ve bu iyi bir fikir değil. Aslında, berbat bir fikir ve sadece ölmenize neden olacak."

Sam onun gözlerine baktı ve başka tarafa bakmadı. "Yani geleceğimizi gördün mü?"

Medyum başını salladı. "Hayır, istemiyorum da. Yapmak zorunda da değilim. Kararlılığınızı takdir ediyorum ama eğer ikiniz o mağaraya girerseniz, sonunuz diğerleri gibi olur."

"Emin misin?" Dean'in sesinde fikrini değiştirmeyeceği o inatçı ton vardı.

"Hayır, değilim. Ve bunu öğrenmek için ikinize de dokunmayacağım. Yeterince şey yaşadım." Yavaşça sallanan sandalyeye doğru ilerledi, otururken kendini sabitlemek için kollarından birini kullandı. "Artık genç bir kadın değilim ve diğer insanların zihinlerini kurcalamaya devam edecek dayanma gücüm olduğunu sanmıyorum. Bu çok yorucu, çok acı verici." Sallanmaya başlamıştı ama şimdi durdu ve onlara baktı. "Bakın, dizlerimin üzerine çöküp size yalvarmanın fikrinizi değiştireceğini , bunu yapardım. Lütfen içeri girmeyin

Kristal Mağara. Hiçbir işe . Kaybolmaları durdurmayacak ve listeye eklenen iki kişi daha olacaksınız."

Sam başını salladı. "Üzgünüm Cinnamon. Bunun bırakamayız. O mağarada her ne varsa durdurulmalı. Bu-"

"Kötü," diye bitirdi onun yerine. "Bunu biliyorum. Ama buna bir son verebileceğinizi sanmıyorum."

"Yapmak zorundayız," dedi Sam.

Aynı anda Dean de "Yapacağız." dedi.

Sam önce kardeşine, sonra da Tarçın'a baktı. "Ne dediyse o."

Sesinde hiç şüphe yoktu.

YİRMİ İKİ

Cinnamon Ellison ön odasının penceresinden Winchester kardeşlerin garaj yolundan geri geri çıkışını izledi. Yağmur hâlâ şiddetliydi ama ikisi de şemsiyeyle arabaya kadar eşlik etme ya da şemsiyeyi ödünç alıp sonra geri verme tekliflerini reddetmişti. Yanan mağara sisteminin koşullarına göğüs germek onları korkutmuyorsa, birazcık yağmurun bile fark edilmediğini hayal etti. Tüm o su, siyah Impala'larını - marka ve modelini gençlik günlerinden hatırlıyordu - bir tür şık, sinsî askeri araç gibi parıltıyordu, Winchester'ların sözde her zaman karşılaştığı canavarlar gibi şeylerle başa çıkmak için uzun ve gizli inşa edilmiş bir şey. Keşke bu doğru olsaydı, diye düşündü. Keşke o iki genç adam o arabayı bir şekilde dağın kalbine sürebilseler ve dağın merkezinde büyüyen karanlığı fethetmek için kullanabilselerdi.

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi ve pencereden uzaklaştı. Evin içi soğuktu, ya da belki de bu sadece kendi bedeninin, ona yaşattığı psişik travmaya tepkiydi. Koridorda duran Tarçın, sabahki fırtınanın getirdiği rutubeti kovmak için termostatu birkaç derece yükseltti. Dışarısı sıcak ve nemli olabilirken, kendisinininki gibi eski evlerin yağmur yağdığında hep serinlemesi tuhaftı. Belki de bu soğukluk insanlığın bazı yan özelliklerinin bir sonucuydu, bazı insanların empati yoksunluğunun fiziksel dünyadaki bir göstergesiydi.

Diğer medyumları tanıyordu -internetin bu kadar yaygın bir zamanda nasıl tanınmasın- ama çok azı bu yeteneklere sahip olmanın ne kadar yorucu olabileceğini gerçekten anlamış görünüyordu. Bu, elbette, onu şüpheyne düşürdü

Facebook'ta edindiği çevrimiçi "arkadaşların" çoğunun doğruluğu. Neredeyse hepsi kulaktan kulağa, hakkında çıkan söylentiler ya da yaptığı bir şeyi bilen birinin yönlendirmesiyle gelmişti. Bu sayfaların Hakkında bölümlerinde, insanların kayıp sevdikleriyle yeniden bağlantı kurabileceği iddialarından, doğru tarot kartı okumalarına ve gelecek tahminlerine kadar pek çok reklam ve kendini yüceltme gördü. Ona bunların hepsi, en başta yayınlanmış olmaları nedeniyle sorgulanabilirdi. Böyle bir beyanda bulunmamış, yetenekleri hakkında hiçbir şey söylememiş ya da nadiren sorulduğu üzere sınırlamaları hakkında hiçbir şey söylememişti. Profilinde sadece emekli olduğu yazıyordu ve hepsi bu kadardı. Facebook hesabını reklam yapmak ya da yeteneklerinden para kazanmak için açmamıştı; bu konuda tek kuruş bile almamıştı. Sadece her günün uzun saatlerini katlanılabilir bir şeye dönüştürdüğü ve yalnızlığını azalttığı için vardı. Aslında, neredeyse hiç paylaşım yapmıyor, sadece diğer insanların hayatlarında olup bitenleri okuyor, şikayetlerini dinliyor - ki bunlar çoğu zaman akla gelebilecek en saçma, en önemsiz şeylerle ilgiliydi - kocalarının, eşlerinin, çocuklarının ve evcil hayvanlarının resimlerine bakıyor ve bu kadar dolu bir hayata sahip oldukları için kendi aptal şanslarının farkına nasıl varamadıklarını düşünüyordu.

Çok sessiz evin içinde yanan kaloriferin sesi irkiltti Cinnamon suratını astığı ve kendine acıdığı için kendi kendine bir tokat attı; ikisinin de bir yararı olmayacaktı. Kendini daha iyi hissetmek istiyorsa, onu aşağı çeken durumla ilgili bir şeyler yapmalı, en azından gerçekleşeceğinden çok emin olduğu bir sonucu değiştirmeye çalışmalıydı.

Evdeki havanın ısınması ve kedilerin onu takip etmesiyle yatak odasına gidip kıyafetlerini değiştirdi; temiz bir kot pantolon ve kırmızı, kalçasının ortasına kadar inen daha kalın bir tunik kazak seçti. Ayaklarını kuru tutacak giydi, ardından mor noktalı atkısını boynuna doladı. Eşleşmese de olurdu, en sevdiyi ve boynunu sıcak tutuyordu. Bunu yaptıktan sonra banyoya gitti ve yüzündeki kurumuş teri yıkadı. Cildini kuruladıktan sonra aynadaki görüntüsünü inceledi. Onun yaşında bir kadın için fena bir yüz değil, diye tahmin etti. Yüksek, çizgili bir alın, bir sürü kırışıklık ve

Gözlerinin etrafında kaz ayakları, dolgun ağzının iki yanında gülümseme çizgileri. Karakterli bir yüz, ellili yaşlarının başında beyazlamaya başlayan ve elli beşinde tamamlanan saçlar. Ancak mavi, keskin ve parlak gözleri dünyadaki iyi şeyleri yeterince görmemişti. Onlar sadece Brownsdale'i görmüştü ve kasabada yeterince iyi insan yaşamasına rağmen, kötü olanların günahları iyilerden çok daha ağır basıyordu.

Tanrım, Brownsdale'i çok sevmesine rağmen buradan gitmiş olmayı ne kadar isterdi. Sadece on yıllar önce değil, tam yarım asır önce. Utanç duygusunun doruğunda olduğu zamanlarda, bir otobüse binip doğuya, batıya ya da herhangi bir yere gitmiş olsaydı nereye giderdi, kim olurdu?

Tarçın yansımasına bakarken aptalca bir soru, diye düşündü, çünkü asla cevaplanamazdı. Geçmiş, antik bir mermer heykel gibi taşa kazınmıştı. Taş parçalanabilirdi ama geçmişi asla değiştiremezdi.

Ama gelecek...

Tarçın saçlarını taradı ve yüzünden uzak tutmak için küçük, gevşek bir düğümle başının arkasında topladı. Dudaklarına bir miktar parlaticı sürdükten sonra çantasını ve anahtarlarını aldı. Şemsiyesi iyi bir barınak değildi ama onu Prius'a götürüp içeri soktu ve sırlıklam olmasını engelledi. Arabanın içi buharlı ve sıcaktı, bu yüzden motoru çalıştırdı ve buğu çözücünün temizlenene kadar ön cama soğuk hava izin verdi.

Mağarayı iyi bilen tek bir kişi vardı, o da belki de kaderin Winchester'ların başına getireceklerinde bir fark yaratabilirdi.

Bu yapmak istediği son şeydi ama Tarçın çenesini tuttu, arabayı vites taktı ve yağmura doğru yola çıktı.

* * *

Go Cave Wild'a olan yolculuk, bakkala ya da benzin almaya gitmek kadar olaysızdı; Tarçın yolda vahşi ve büyük bir şey olmasını bekleseydi, bir şimşek çakması

ya da ormandan fırlayıp ön camına konan bir kurt adam -ki Winchester kardeşler bunun imkânsız olmadığına onu inandırmışlardı- hayal kırıklığına uğramıştı. Yağmur yağıyordu, hem de çok fazla ve uzaktan gelen gök gürültüsünden başka bir şey yoktu. Durmaksızın yağan yağmur kasaba halkının çoğunu içeri sürüklemişti ve ana caddede alışveriş yapan az sayıdaki insan da Batı'nın Kötü Cadısı'nın eriyip gitmesinden korkuyormuş gibi kaçıyordu. Cumartesi ve Pazar günleri çalışmayı telafi etmek için Pazartesi ve Salı günlerini sahte bir hafta sonu olarak kullanan birkaç işyeri dışında mağazaların çoğu açıktı.

Beau'nun dükkânı eski sinemanın belki on dükkân aşağısındaydı. Bir zamanlar siyah beyaz çizgili bir tente vardı ama Beau yaklaşık on yıl önce onu kaldırmış, her şeyi o kadar karanlık yaptığını ve kaldırımdan geçen insanların dükkana dikkat etmediğini söylemişti. Aynı zamanda eski iç mekanı da yeniden yapmış, ekstra ışıklar ve çok sayıda neonla içerideki ve dışarıdaki loşluğu ortadan kaldırmıştı. Hâlâ onun sözlerini hatırlıyordu: "Mağaracılık malzemeleri satıyorum diye burası bir mağaranın içi gibi görünmek zorunda değil." Şimdi bile, arabasıyla vitrin arasında bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken, Go Cave Wild sokaktaki en aydınlık ve en davetkâr yerdı.

Tarçın, dükkândan dört yuva aşağıda bir yer bulmuştu. Şemsiyesiyle bile sıırıslıklam olmaya razı olarak eşarbını boynuna daha sıkı doladı ve sürücü kapısını şemsiyeyi dışarı itip açacak kadar açtı. Yağmur, şaşırtıcı derecede gürültülü ve vahşi bir şekilde plastiği dövüyordu, ama yapabildiği en küçük boşluktan dışarı çıktı, kapıyı itti ve kaldırımdan aşağı koştu.

O daha kapı koluna uzanamadan kapı açıldı. Beau kolunu uzatmış öylece duruyordu, sanki onu görmeye geleceğini biliyormuş gibi kız içeri eğilirken kolunu yerinde tutuyordu. Tabii ki bu imkânsızdı.

Tabii ki.

"İşte," dedi. "Şunu senin için alayım."

Tarçın ona şemsiyeyi verdi ve kapıyı tekrar açıp hızlıca sallamasını izledi. Bunu yaptıktan sonra şemsiyeyi tekrar içeri çekti ve girişin sağındaki duvara yasladı. Sadece birkaç saniye içinde ucunda bir su birikintisi oluştu ama o aldırmadı.

"," dedi nazikçe. "Arka taraf daha sıcak, kapıdan uzakta."

Hiçbir şey söylemeden onu takip etti, hâlâ güçlü ve dik sırtlı oluşuna dikkat etti. Egzersiz, diye düşündü. Adamın neredeyse her Salı ve Çarşamba yürüyüşe çıktığını biliyordu, bu günler dükkânda işlerin en yavaş olduğu günlerdi ve tezgâhta kendisi de bir yürüyüşçü olan genç bir adam çalışıyordu. Bunun her hafta mağarada olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu - bunun için biraz fazla bronzlaşmış görünüyordu - ama yine de düzenli park turlarından çok daha ilginç bir şey istiyorsanız başvurulacak kişi olma ününe sahipti.

Dükkânın orasında burasında sandalyeler vardı, neredeyse büyük şehirlerdeki kitapçı-kahveci kombinasyonlarına benziyordu. Onu yürüyüş ve mağara metinleriyle dolu bir kitaplığın yanında, yıpranmış ama rahat görünen iki ekose koltuğun yıpranmış bir yuvarlak masanın etrafına dizildiği bir yere götürdü. "Lütfen," dedi. "Oturun. Yeni yapılmış bir cezve kahvem var"

"Hayır, teşekkürler," dedi Tarçın kendini sandalyelerden birine bırakırken. Çoğunlukla çay içmesine rağmen arada sırada bir fincan kahve de severdi; ancak şu anda sinirleri cildinin karıncalanmasına ve parmaklarının titremesine neden olacak kadar gergindi. Ne kadar gergin olduğunu görmemesi için parmaklarını ceplerine sokuyordu. Bu sabahki zihinsel gezinti onu iyice germişti ve her zaman olduğu gibi Beau Pyle'in yanında olmak bile midesinde yarı ıstıraplı, yarı keyifli bir kelebek sürüsü oluşturuyordu. Beau Pyle ona soru sorarcasına baktığında, "Şimdiden su toplamış gibi hissediyorum," demeyi başardı.

Beau tekrar tezgâha doğru baktı. "yoksa...?"

"Tabii ki hayır." Adamın gidip kendine kahve doldurmasını, sonra da yanan Mağara Ulusal Parkı fincanını geri diğer sandalyeye oturmasını izledi.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve Cinnamon en son ne zaman bu şekilde, yüz yüze ve etrafta başka insanlar olmadan görüşüklerini hatırlayamadığını fark etti. Elbette, arada sırada aynı odada bulundukları kasaba etkinlikleri oluyordu ama her zaman birbirlerinden kaçınırlardı. Onun her Pazar kiliseye gittiğini, tam olarak nerede oturduğunu biliyordu; ayrıca bunu, onunla konuşmak zorunda kalmadan oradan çıkma şansına sahip olduğundan emin olmak için yaptığını da biliyordu.

"Bu bir sürpriz," dedi Beau sonunda. "Seni dükkânda görmeyi hiç beklemiyordum."

Cevap vermedi çünkü veremiyordu; bilmesini istediği şeyi söylemek için doğru kelimeleri arıyor ama bulamıyordu. Burada olması, karşı karşıya olmaları yeterince çılgıncaydı - yıllar önce onunla bir daha asla konuşmayacağına yemin etmişti - ama bunca yıl sonra ve küçük kız kardeşiyle kaçtıktan sonra onun üzerinde hala aynı etkiye sahip olması onu gerçekten şaşırtıyordu.

"Evet," dedi sonunda. Ses tonu kısıktı ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

Beklentiyle ona baktı ve ekledi: "İstediğin bir şey olmalı Tarçın. Yoksa burada olmazdın."

Bu kadar mantıklı, bu kadar sakin ve akli başında olduğu için ona lanet olsun. Düşüncelerini zar zor düzenleyebiliyordu. Ceplerinin içinde, sertleşmiş parmaklarının gevşemesine izin verdi, sonra bilerek tırnaklarını kumaşın içinden uyluklarının üst kısımlarına batırdı. Acı korkunç değildi ama ona odaklanabileceği bir şey vermek için yeterliydi.

"Bir sorunum var," dedi. "Yardıminızı istediğim bir konu var."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi gerçek olduğu kadar komikti de. "Fle?"

"Evime iki adam gönderdin," devam etti. "Onlara psişik olduğumu söylediniz."

Başını salladı. "Evet. FBI'dandılar."

Cinnamon başını salladı. "Hayır, değillerdi."

Yüz ifadesi öfkeye dönüştü. "Ama bana kimlik gösterdiler." Sonra yüzünün rengi soldu. "Sana zarar verdiler mi? Asla istemedim-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Ve gerçek FBI ajanları olmasalar da, onlar..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak başını eğdi. "İyi çocuklar," diye bitirdi. "İsimleri Sam ve Dean Winchester." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama şöyle bir şey var," dedi ona. "O kızları arıyorlar. Ve onları bulmak için Kristal Mağara'ya gidiyorlar."

Beau başını salladı. "Doğru. Ekipman istediler, ben de onlara her şeyi anlattım, doğru malzemelere ve birkaç iyi haritaya sahip olduklarından emin oldum. Onlara rehberlik etmeyi teklif ettim ama kabul etmediler."

"O mağarada ölecekler, Beau. Tıpkı kızlar gibi."

Adam şok içinde ona baktı. "Aman Tanrım, Cinnamon. Ne diyorsun sen? Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Tarçın bakışlarının kucığına düşmesine izin verdi. Elini tekrar cebine sokmuştu ve şimdi parmaklarının kazağının kumaşı altında hareket ettiğini görebiliyordu, tırnakları yine kendi bacaklarına bastırıyordu. "Evet. Gördüm."

Kafası karışmış görünüyordu. "Gördün-"

"Kafamın içinde," dedi sabırsızlıkla. "Hadi Beau. Programa uy. Onlara psişik olduğuma gerçekten inanmadığını söyledim ama bu yalan, değil mi? Sen inanıyorsun. Her zaman inandın."

Beau'nun ağzı açıldı ve bir saniye öylece kaldı, sonra neredeyse duyulabilir bir sesle kapandı. "Evet." uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu, sonra Beau, "Brenda'yla biliyordun, değil mi?" dedi.

"Evet."

Sesli ve sinirli bir şekilde nefesini bıraktı. "O zaman Tanrı aşkına, neden bizi durdurmadın?"

Tarçın omuz silkti. Bu dikkatsiz bir hareketti ama hissettiği duygular hiç de öyle değildi. "Hiçbir şey yapamazdım. Sen kararını vermiştin."

Bu son cümle havada asılı kalmıştı, ağır ve imalı. Cinnamon bunun tam olarak ne anlama emin değildi: gitmeye karar vermişti - vermişti - ya da onun yerine Brenda'yı istemeye karar vermişti - o da vermişti.

"Özür dilerim," dedi Beau. Sesi kısıktı ve ağlamamak için her şeyini ortaya koyuyor gibiydi. "Sana daha önce de söyledim. Her şeyi berbat ettim Cinnamon. Hayatımın en kötü hatasını yaptım."

"Evet," dedi sessizce. "Sen yaptın." Sola, dükkânın önüne doğru baktı, sonra nefes aldı. "Ama bu uzun zaman önceydi. Şu anda o iki genç adama yardım etmen gerekiyor."

Başını salladı. Sandalyesinde ona doğru eğildi ve parmaklarını o kadar sıkıca birleştirmişti ki eklemleri beyaz, uçları kırmızıydı. "Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsun?" Sonra iyice yıpranmış yüzü gerildi. "Bekle, o iki kıza ne olduğunu bildiğini mi söyledin?"

"Evet. Sana söylediğim gibi, onlar..." Ona anlatmaya başladı ama sonra kelimeleri ağzından çıkaramadığını fark etti. Kelimeler o kadar korkunçtu ki boğazına takılıp orada asılı kaldılar. Bir keresinde bir restoranda bir tür alerjik reaksiyon geçirmiş ve kendini kırk saniye boyunca ağzındaki yemeği yutamaz ya da ne kadar denerse denesin nefes alamaz halde bulmuştu. Şimdi konuşmaya çalışmak da böyleydi. Zorlayarak tekrar denedi. "Onlar ölmüş. Mağarada bir şey var..." Söyleyemedi, sadece söyleyemedi. "Onları aldım," diye ağzından kaçırdı sonunda. Alnı yeniden terle kaplandı ve göğsünde panik yükseldi, kızların son anlarını yeniden yaşayacağına dair mükemmel ve tamamen yoğun bir korku. Şimdi ve belki de onları her düşündüğünde.

Yüce Tanrım.

Görüşünün kenarından siyahlık girmeye başladı ve havayı içine çekti, sonra Beau'nun sesi onu şimdiki zamana geri çekti. Aralarında böyle muazzam bir şey olmasaydı, ona sarılabilirdi. "Aldı," diye tekrarlardı. "Bununla ne demek istiyorsun? Kaybolduklarını mı?"

Tarçın başını salladı, hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Hayır." Sesi fısıltıya dönüşmüştü ama daha yüksek bir ses çıkaracak gücü yoktu. "Ondan daha kötü Beau. Çok daha kötü."

Kaşlarını çattı ve ellerine baktı ama bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra ağzından çıkan tek şey "Oh," oldu.

Kadın adama baktı ama adam başını kaldırmadı. "Bu sabah başka bir yere gittin mi? Kahvaltı için dışarı mı çıktın?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Neden?"

Cinnamon, "Anladığımı kadarıyla bütün kasaba konuşuyor," diye söze başladı.

"Her zaman öyle değil mi?" diye homurdandı.

Ona söylemek üzere olduğu şey bu kadar korkunç olmasaydı gülümseyebilirdi. "Owen," dedi. "O da gitti."

Beau kafasını kaldırdı. "Ne?"

"İşe gitmedi ve bildirmek için kimseyi aramadı. Teyzesi ve amcası bu sabah uçakla geldiler ve şerifin ofisindeydiler ama o onlarla birlikte değildi."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Tarçın çenesini kaldırdı. "Mağarada, Beau. Kızları bulmak için eski Kristal Mağara girişinden içeri girdi."

Beau nefesinin altında küfretti. "İnsanların nesi var böyle? Öyle yarı yolda bırakıp gidemezsin. Mağara çok büyük, çok acımasız. Hiçbir yer işaretinin olmadığı dört yüz millik bir yeraltı yolu."

"Ben de tam olarak bu yüzden buradayım." Cinnamon'un sesi acildi. "O kızlar mağaraya girdiler ve şimdi ölümler. Owen peşlerinden gitti, bundan eminim ve eğer onları durdurmazsan, o iki adam da oraya girecek. Beau, buna bir son vermelisin."

Adam ona göz kırptı. "Sen neden ?"

Elini sabırsızca ona doğru salladı. "Oh, şunu. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Kasaba, mağara, ne dersiniz deyin. İnsanlardan bir şekilde besleniyor, onları içine çekiyor ve asla gitmelerine izin vermiyor. Ne kadar zamandır böyle olduğunu bilmiyorum ama artık kontrolden çıktı. Yeterince kötü, korkunç.

Gerçek şu ki, buradan geçmek için burayı seçecek kadar kötü şansa sahip insanlar gerekir, ama bunlar çocuk Beau. Burada yaşayan insanlarla akraba çocuklar. Ve diğer insanlar, bu genç adamlar, sadece yardım etmek istiyorlar."

Beau ayağa kalktı ve belini ovuşturdu. Kahvesi soğuk ve dokunulmamış bir şekilde masanın üzerinde duruyordu. "Eğer bu adamlar FBI değilse, o zaman kimler?"

Tarçın cevap vermek için ağzını açtı, sonra tereddüt etti. Evet, Beau onun psişik olduğuna, bir şekilde diğer insanların bilmediği şeyleri inanıyordu. Ama bu gerçekten ne kadar ileri gidiyordu? Sam ve Dean Winchester'ın savaştıklarını iddia ettikleri türden yaratıkları kapsayacak kadar genişler miydi? Yoksa uzun zaman önceki erkek arkadaşı ve sevgilisi sonunda onun meşhur kayalıklardan düştüğünü mü düşünecekti? "Onlar... farklı bir ajanstan," teklif etti sonunda. "Onlara söylemeyeceğime dair söz verdim." Yalan, evet, ama eğer herhangi bir ifade beyaz yalan olarak kabul edilecekse, bu beyaz yalan olabilirdi. Ne de olsa Sam ve Dean iyi adamlardı.

değil miydi?

Evet, buna kesinlikle inanıyordu. İyi ya da kötü olmak katı bir seçim olmasa da -arada çok fazla seviye vardı- yeteneği her zaman nasıl bir insanla karşı karşıya olduğunu bilmek konusunda onu destekliyor gibiydi. "Bak," dedi şimdi, "yardım edecek misin, etmeyecek misin Beau? Bana şimdi söyle, çünkü eğer yardım etmeyeceksen, park bekçilerine gidip onlara sormam gerekecek."

"Hiçbir yere varamayacaksınız," dedi Beau kesin bir ifadeyle. "Nasıl bilmiyorum ama Şerif Thompson'ın emirlerine uyan onca insan var. Arama ekibine katılacak gönüllüler için neden hiç çağrı yapılmadı sanıyorsun?" Kadın ona öylece bakınca, kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Çünkü hiçbir zaman bir arama ekibi olmadı. Ve Owen ve aileleri de dahil olmak üzere herkese söylediği diğer her şey düpedüz yalan."

Cinnamon buna ne cevap vereceğini bilmiyordu ve zaten bir önemi de yoktu. Önemli olan şu anda, onlar konuşurken bile Owen'a ve o ölüm mağarasına girmeyi planlayan iki genç adama neler olabileceğiydi.

Ayağa kalktı ve çantasını aldı, sonra onun gözlerinin içine baktı, yıllardır yapmadığı bir şeydi bu. "Şimdi ne yapmalıyım, Beau?"

Nefes aldı. "Evine git." Bunun geleceğini bilmesi gerektiğini hissetmesine rağmen, Tarçın uzanıp iki elini birden tuttuğunda hâlâ şaşkıındı. "Güvende olacağın yere."

"Güvenli mi?"

Beau'nun gözleri, kendisinin de birçok kez deneyimlediğini bildiği uzak bir bakışa büründü. "Mağaraya kendin gitmek gibi çılgınca bir şey yapmayacağını bilmem gerekiyor."

"Tabii ki hayır. Kırklı yaşlarımdan beri bu işin içinde değilim." "Söz ver bana."

Kaşlarını çattı. "Söz veriyorum, Beau." "Parkta bile olmaz."

"Tamam. Ben eve gidiyorum." Bir sessiz kaldı, hâlâ onun daha büyük ve sıcak ellerinde tuttuğu serin ellerinin farkındaydı. "Beni arayacak mısın?" diye sordu sonunda. "O genç adamları bulduğunda?"

Onun bakışlarını tuttu.

"Yapacak mıyım?" "Ne?"

"Bul onları, Tarçın. Onları bulacak mıyım?"

Gözlerini bir an sıktı, sonra açtı. "Söyleyemem," dedi. "Yapacağın şeyde o kadar çok değişken var ki, benim görebileceğim bir şey yok. Bu, bir ağacın dallarının hangi yöne doğru büyüyeceğini söylemeye çalışmak gibi bir şey."

"İmkânsız," dedi alçak bir sesle.

Başını salladı. "Beau, dikkatli ol. Mağara çok tehlikeli."

Ön kapıya doğru ilerledi ve onu yavaşça yanına çekti. "Biliyorum. Doğadan anlayan herkes size mağaranın yaşayan bir şey olduğunu söyleyecektir ve bu mağara her zaman en aç olanlardan biri olmuştur." Durup pencereden dışarı baktılar, yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu, sonra eğilip onun şemsiyesini aldı. "Buna hâlâ ihtiyacın var."

"Teşekkür ."

Beau kapıyı onun için açtı. "Ev," diye hatırlattı ona. "Söz vermiştin. Her şey bittikten sonra seni arayacağım."

Tarçın dışarı çıkmak için döndü, sonra durdu ve ona baktı. İçinden gelen bir dürtüyle uzanıp parmak uçlarıyla Beau'nun yanaklarından birine dokundu, tıpkı birlikte gittikleri zamanlarda yaptığı gibi. Parmaklarının daha ince, teninin kırılgan ve damarlı olduğunu fark etmemişti; parmak uçlarının altında Beau'nun zayıf yüzünün yüzeyi hafifçe kırılmış ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Elli yıl, diye düşündü. Elli yıl boşa gitti.

Elini kendi eline aldı, sonra dudaklarına götürdü ve onu bırakmadan önce parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Merak etme," dedi. "Ben bununla ilgileneceğim."

Tarçın nefes aldı, sonra yağmurla yüzleşti ve şemsiyesini açtı. "Beni araman için çok bekletme," dedi ona bakmadan. "Bunu bir kez yaptım ve bir daha yapmak istemiyorum."

YİRMİ ÜÇ

Cinamon dükkândan ayrıldıktan sonra Beau ön penceredeki neon tabelanın düğmesini çevirdi, yanıp sönen kırmızı Açık'ın yerini standart mavi Kapalı'nın aldığından emin olmak için başını tekrar dışarı eğdi. Tabela yirmi yıldan daha eskiydi ve düğme bazen aldatıcı olabiliyordu; onun yaşındayken eğer Açık yazıyorsa ve kimse içeri giremiyorsa, muhtemelen kalp krizi geçirdiğini düşünüp 911'i arayacaklardı. Öğleden sonra işe döndüğünde ön kapının kırılmış olduğunu görmek onu çok . Ve kesinlikle geri dönmeyi planlıyordu, çünkü son zamanlarda ilk kez... sanki sonsuza dek yaşayacakmış gibi hissediyordu, uğruna yaşayacağı bir şeyi vardı.

Evde ihtiyacı olan her şey vardı, bu yüzden dükkânı kilitledi ve eski Land Rover'ının park edildiği binanın arka tarafına doğru ilerledi. Günümüz araçlarına göre o kadar da eski sayılmazdı.

-On beş yıl -ama bu on yıl içinde onu çok kullanmış, arka patikalara ve işaretlenmemiş, asfaltsız yollara çıkmıştı. Aracı oldukça temiz tutmuş ve ön deri koltukları tam koltuk kılıflarıyla kaplayarak kurtarmış; ayrıca ağır kauçuk paspaslar koyarak halıdaki aşınmayı da hafifletmiş. Açık havayı tercih etmesi yine de zarar vermişti; boyası kayalardan ve çalılardan kaynaklanan çiziklerden dolayı binlerce yerde çentiklenmişti. Tamponlar kim bilir nereden göçmüştü ve yeni görünsün diye uğraştığı iç mekanda bile çeşitli siyah plastik bölgelerde çizikler ve sıyrıklar vardı. Land Rover'ın en sevdiği parçaları hâlâ deri kaplı direksiyon simidi, el freni kolu ve vites koluydu. Derinin verdiği bir his vardı ve bu his sayesinde her şey yolunda gidebilirdi.

Güç. Çılgınca belki, ama işte oradaydı. Dikiz aynasından sarkan küçük bir ağ askıda, Edwardson County lise takımında atıcı olarak görev yaptığı son günden kalma beyzbol topu vardı. Yıllar önceydi ama lanet olsun, müthiş bir kolu vardı.

Beau on beş dakika içinde evdeydi, arabasıyla evi arasında bir büyük kaldırım taşından diğerine zıplayarak yağmur fırtınasının çamurunu içeri sokmamaya çalışıyordu. Yaşlı bir bekar olmak, evi gerektiği kadar temiz tutmak gibi konularda endişelenmenize gerek olmadığı anlamına gelebilirdi, ama aynı zamanda yerdeki çamuru silen tek kişinin kendisi olduğu anlamına da geliyordu.

Burası büyük değildi ama onun eviydi. Burayı 1996 yılında bir müzayede evinden satın almıştı ve evin mutsuz ilk sahipleri bankanın haciz işlemine misilleme olarak evin içini tamamen yıkıp dökmüşlerdi. Dışarıdan bakıldığında, mor metal çatısı ve ona uygun panjurları, beyazla süslenmiş kapı ve pencereleri ve lavanta rengi dış cephe kaplamasıyla hoş görünümlü küçük bir evdi. Ama içerisi gerçekten de kötü bir sürpriz olmuştu. Odalar çöp ve pislikle doluydu, banyo ve mutfaktaki dolapların kapakları sökülmuş, lavabo ve küvetin içine çöpler yığılmıştı. Evi açık artırmayla satın aldığı için Beau içeriği önceden görememişti. Boyama, yeni dolaplar yerleştirme, eksik beyaz eşyaları değiştirme ve lekeli muşamba ve halıyı yenileriyle değiştirme gibi bariz masrafların ötesinde -ki bunların hepsini muhtemelen zaten yapacaktı- evini temizlemek Beau'ya sadece enerji ve el emeğine mal olmuştu. Projenin sonunda, temiz ve tam ona göre küçük bir evi olmuştu; orijinal rengini korumuştur, böylece zaten kasabanın geri kalanıyla onun hakkında konuştuğunu varsaydığı komşuları, bir adamın neden mor bir evde yaşadığını merak ederek yeni bir dedikodu malzemesine sahip olacaklardı.

Beau acımasız yağmura karşı kapıyı çekti ve omuz silkti. Ceketini çıkardı, botlarını çıkarmadan önce kapının yanındaki duvar kancasına astı. Onları paspasın üzerinde bıraktı ve oturma odasının zeminini adımladı; dışarıdan zemini titretecek kadar güçlü bir gök gürültüsü sesi geldi. Her adım attığında yaptığı gibi

mutfak kapısından girdiğinde, bunca yıldan sonra bile, odanın ilk gördüğü halini anımsadı. O görüntüyü zihninde canlandırmak - çöplerle kaplı zemin ve tezgah, yamuk duran dolap kapakları ve çift lavabodaki küflü tabaklar- geçirdiği dönüşümü takdir etmesini sağladı.

Şimdi burası iyi bakılmış, yenilenmiş dolapları ve beyaza boyanmış duvarlarıyla sıcak bir odaydı. Beyaz muşamba zemin temizdi ve tezgâhlar düzenli, sadece birkaç gerekli eşya dışarıda bırakılmıştı. Aletler biraz eskimişti ve tezgah Formika'ydı ama işine yarıyorlardı; süslü granitlere, son model bir ocak ve buzdolabına ihtiyacı yoktu. Yemeklerinin çoğunu mikrodalga fırında yapıyordu, bu yüzden o ve cezve en önemli iki şeydi. Arada yalnız hissediyor ve evin etrafında balon gibi şiştiğini, boşluğun genişlediğini hissediyordu; böyle olduğunda buzdolabının üzerindeki dolaptan eski yemek tarifleri defterini çıkarıyor ve biraz yemek pişiriyordu. Annesinin tatlı Amish mısır ekmeği tarifi ya da büyükannesinin çikolatalı turtası iyi bir tarifti.

Bugün en uzaktaki duvar dolabına gitti ve içindekileri inceleyerek bir dizi yüksek enerjili atıştırma paketi ve biraz kurutulmuş et seçti. Bunları bir kenara koydu ve yedek piller ve küçük bir ilk yardım çantası da dahil olmak üzere ihtiyaç duyabileceği diğer bazı malzemeleri çıkardı. Son olarak, bahçe atıkları için kullanılan ağır türden birkaç katlanmış otuz dokuz galonluk plastik torba ekledi.

Beau bunu yaptıktan sonra, son yirmi dört saattir yağan soğuk yağmur nedeniyle belinde, kalçalarında ve dizlerinde oluşan ağrıları görmezden gelmeye çalışarak yatak odasına yöneldi. Nem şimdiden yaşını hissettirmeye başlamıştı; birkaç saat sonra, mağaranın sabit elli dört derecelik sıcaklığı giysilerini delip geçmeye başladığında nasıl hissedeceğini ancak Tanrı bilirdi. Bir ara tuvalete gidip birkaç tamponlu aspirin yuttu, sonra da küçük şişeyi malzemelerine eklemeye karar verdi.

Aynı mağara keşif kıyafetleri ve malzemeleri seçimini yüzlerce kez ya da daha fazla yapmıştı, ama bunu bilecek kadar zekiydi

bu sefer farklıydı. Bu, parkın halka kapattığı keşfedilmemiş bir yan kanalı kontrol etmek için eğlenceli bir gezi değildi. Evet, muhtemelen böyle bir tünelden aşağı inecekti ama o iki genç adamı durdurmak ve Owen Fleyer'ı bulmayı ummak için çok daha uzağa ve derine, gerektiği kadar derine gitmeyi planlıyordu. Kızları bulabilirdi ama Tarçın'a çok güvendiği için bunu gerçekten istemiyordu... hele de Tarçın'ın onların kaderi olarak tarif ettiği şeyi duyduktan sonra.

Kasvetli gün yatak odasını neredeyse gece gibi hissettiriyordu, bu yüzden hem baş üstü hem de başucu lambalarını yaktı. Sonra dolaba gidip yaklaşan keşif gezisi için ihtiyaç duyacağı malzemeleri aldı ve hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için hepsini yatak örtüsünün üzerine serdi. Sahip olduğu en eski mağaracılık teçhizatlarından biri olan kaskı ve ona bağlı farıyla başladı. Sağlam bir el feneri ve mağaranın daha zorlu kısımlarında keşif yaptığı ilk mağaracılık günlerinden kalma eski diz ve dirsekliklerini de ekledi. Bu eşyalar bir tarafa; diğer tarafa giysilerini yerleştirdi: polipro uzun iç çamaşırı, ağır flanel gömlek ve pantolon, tulum, bir çift kalın çorap ve ağır eldivenler. Mağaracılık botları ön dolaptaydı.

değiştirmeden önce Beau diz çöktü ve yatağın altından ekipman kutusunu çıkardı. Kahverengi boyalı üstündeki ince toz tabakasına kaşlarını çatarak baktı. Haftada iki kez gitmeyi seviyordu ama bu günlerde vücudunu giderek daha fazla zorluyordu.

Beau derin bir nefes aldı, sonra mandalları çözdü ve kapağı kaldırdı. İçindekilere bakmak eski, tanıdık bir çekmecenin içine bakmak gibiydi. Her şey oradaydı ve iyi durumdaydı ve hazırlıklarını tamamlamak için ihtiyaç duyacağı son şeyleri çıkarmaya başladı: pusulası, katlanabilir çok amaçlı aleti, hayatta kalma yürüyüş bıçağı, küçük bir rulo koli bandı, bir el ipi ve karabina, küçük ama süper emici bir havlu, her ihtimale karşı birkaç küçük mum ve su geçirmez kibrit, bir paket el feneri ile aktive olan karanlıkta parlayan tebeşir, tam bir paket el ısıtıcısı, yarım paket on iki saatlik ışık çubuğu. Mağarada ne kadar kalacağını bilmiyordu ama kaos teorisi her zaman geçerli gibi görünüyordu

-Bir şeyler ters gidecekse giderdi ve kendisini o mağara sisteminin içinde hiçbir ışık kaynağı olmadan bulmaya hiç niyeti yoktu. flost halkı içeri yaklaşık on altı ons suyla girerdi; o daha iyisini biliyordu ve çıkarken koridordaki dolap rafından iki adet bir litrelik Platypus şişesini alacaktı. Teçhizatı tamamlayan şey, her şeyin içine gireceği eski naylon çantaydı. Yıpranmış ve lekelenmişti ama onsuz mağara sistemine girmeyecek kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

Beau kutuyu kapatıp yatağın altına geri itti, ardından mutfak ve yatak odasındaki her şeyi bir araya toplayıp çantasına yerleştirdi. Banyoya gitti ve aynadaki görüntüsünden kaçınarak kıyafetlerini çıkardı. Kendine ne söylerse söylesin ya da nasıl hissettiğinde ısrar ederse etsin, yaşlı olduğunu hatırlatmak için kendini görmesine gerek yoktu. "Şanslı" yetmiş yedinci yaşına iki hafta daha vardı.

Yatak odasına döndüğünde Beau hazırladığı giysileri giydi, sonra tulumu çekiştirip fermuarını kapattı. Çantası gibi onlar da çok kullanılmışlardı, üzerlerinde yıkanınca çıkmayan lekeler vardı. Yara izleri gibi, tecrübesini gösteriyorlardı. Şimdiden terlemeye başlamıştı, malzemelerinin geri kalanını topladı ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için yatak odası ve mutfağı hızlıca iki kez kontrol etti. Her şey hazır olunca ayaklarını mağara botlarının içine soktu ve bağcıklarını bağladı. Sonra ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı, zihinsel olarak malzeme listesini son bir kez daha gözden geçirdi ve içine sızmak isteyen şüphe sesini, yaşı ve gücü -ya da güçsüzlüğü- hakkında fısıldayan ve mağaraya girip birilerini kurtarabileceğini düşünerek nasıl egoist bir yaşlı aptal olduğunu söyleyen sesi kararlılıkla görmezden geldi.

Beau Pyle rahat oturma odasına son bir kez baktıktan sonra küçük teçhizatını ve iki su şişesini dolabın rafından aldı. Sonra raftaki diğer eşyaları bir kenara iterek yaklaşık on yıl önce yüksek kaliteli bir mağaracılık kaskıyla takas ettiği bir nesneye ulaştı. Onu aşağı indirdi ve dikkatle inceledi, kendini öldürmeyecek şekilde paketlemenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu.

Her Şey elindeydi, evi kilitledi ve Land Rover'ına doğru yola çıktı.
Aptal olabilirdi ama o mağaraya iyi silahlanmış girecekti.

YİRMİ DÖRT

"Sen ne düşünüyorsun?" Sam sordu. "Floyd Collins'e benziyor muyum?" Otel odasında Dean'ın karşısında durmuş, Kristal Mağara'ya yapacakları gezi için hazırlanıyordu. Kayadan yapılmış soğuk bir tünelde mahsur kalmak istemediği için Sam mağara dükkânının sahibinin talimatlarına harfiyen uymuştu. Bavulundaki en ağır kot pantolonu, sıcak tutan bir tişörtün üzerine yeşil-beyaz ekose flanel gömlek ve yün çorap giymişti. Seçtiği ceket biraz ince kahverengi naylon bir şeydi ama onu oldukça sıcak tutacaktı ve herhangi bir dar alana sıkışmak zorunda kalırsa en azından boyuna santim eklemeyecekti. Şimdi yepyeni beyaz mağaracı kaskının altından Dean'e sırtıyordu.

"Floyd Collins kim?" Dean dalgın dalgın sordu. Belindeki çantanın fermuarıyla oynarken başını kaldırıp bakmadı bile; çantanın içinde - büyük sürpriz- çeşitli abur cubur paketleri vardı.

Sam sabırsız bir ses çıkardı. "Gerçekten mi? Sadece Kristal Mağara'nın bulunduğu arazinin ilk sahibi olan adam. Turist broşüründe onun hakkında bir şeyler okumuştum. Yeni bir yol keşfediyordu ve orada mahsur kaldı, kurtarıcılar onu çıkaramadan öldü."

Dean sonunda ona baktı. "Sıkıştım. Girdiğimiz mağarada."

Sam'in başını sallamaktan başka çaresi yoktu.

"Peki neden Collins gibi görünmek istiyorsun?"

"Şey, ben..." Sam'in sesi . "Sebebi yok."

"Doğru." Dean yere baktı ve sonunda bir çikolatanın köşesini çantanın içine sokmayı başardı, böylece fermuarı çekip geçebildi. "Bütün eşyalarını aldın mı?"

Sam etrafına bakındı. "Evet."

"O zaman mağaraya gidiyoruz." Dean arabasının anahtarlarını şifonyerin üzerinden aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Sam de onu takip etti. "Önce şerifin ofisine gidelim," dedi.

Dean şaşkınlıkla ona bakmak için döndü ve çatının kenarının hemen altında durdu. "Neden? Bu kadar işbirlikçi oldukları için mi?"

Sam, "Elinde gerçekten Kristal Mağara'yı gösteren haritalar olup olmadığını görmek istiyorum," dedi. "Eğer varsa, kopyalarını istiyorum."

Dean ona deli olduğunu düşünüyorum der gibi bir bakış attıktan sonra arabaya doğru koşmaya başladı. Sam kardeşi içeri girip yolcu kapısının açana kadar bekledi ve sonra kendisi de arabaya doğru koşmaya başladı.

Kapı kapanıp içeriye yerleştğinde Dean, "Mağaracılık dükkanından ihtiyacımız olan şeyi aldığımızı sanıyordum," dedi.

"flaybe," dedi Sam. Dışarıda sadece birkaç saniye geçirdikten sonra saçları ve ceketlerinin omuzları sıırıslıkm olmuştu. "Ama yine de kontrol etmek istiyorum. Ve eğer şerifin elinde haritalar varsa, arama ekiplerinin -eğer gerçekten varsa- nereye gittiklerini gösterip göstermediklerini görmek istiyorum."

* * *

Dean park yerine girerken, "Burada yaşıyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

Sam caddenin karşısındaki binayı incelerken, "Eminim sizi rahat ettirmek için her şeyi yapacaklardır," dedi. Gri su tabakalarının arasından binanın ışıklarının yandığını görebiliyordu. Bu iyiye işaretti.

"Komik."

"Şerif dün gece senden oldukça hoşlanmış gibiydi," diye karşılık verdi Sam. Dean karşılık veremedi kapıyı açtı ve sağanak yağmura doğru koşmaya başladı.

Dean yine de, "Ukala," dedi ve peşinden koştu.

Sam kapalı girişin altında onu bekliyordu. "Neden hiç binanın bu tarafına park etmiyorsunuz?" diye sordu. Eliyle işaret etti.

Tekerlekli sandalye rampasının aşağıya doğru eğildiği yeri geçtikten sonra bir park alanına dönüştü. "Çok daha yakın, biliyor musun?"

Dean başını salladı. "Garantili bir çıkış yolu yok." "Sadece etraftan dolaş-"

"Hayır. Burada kanunla olan dostane ilişkimize dayanarak, başka bir araç beni engellemeden arabayı her zaman çıkarabileceğimi bilmek istiyorum. Özellikle de caddeyi net bir şekilde göremeyen bir binanın arkasında sıkışıp kalmak istemiyorum. Bu bina da öyle bir bina."

Konu Bebek olunca Dean her zaman daha dikkatli davranırdı, bu yüzden Sam sadece başını salladı ve kapıyı açtı. Dean onun peşinden gitti, sonra Şerif Yardımcısı Sloane bir dosya dolabında bir şeyleri karıştırdığı yerden başını kaldırıp baktığında ikisi de durdu. Nezaket göstermeye zahmet etmedi. "Sizin için ne yapabilirim, Ajanlar?"

"Dün gece şerifle konuştuk," dedi Dean. "Bize gelip Kristal Mağara'nın haritalarını almamızı söyledi."

Şerif Yardımcısı Sloane'un bakışları duygusuzdu ama aynı zamanda alaycıydı. "Doğru. Şerif Thompson sizinle *konuştuğunu* söyledi." *Konuştu* kelimesinin üzerine, bunun dostça bir konuşma olmadığının farkında olduğunu belli edecek kadar vurgu yaptı. "Ben onları bulana kadar beklemeniz gerekecek. Onları istediğinize emin olmasaydım zahmet etmeyecektim."

"Var," dedi Dean. Ses tonunu eşit tuttu ama yarı kapalı bakışları yardımcısından hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu.

Sloane, Dean'in bakışını görmezden geldi. "Oturun," diye talimat verdi. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Sam kibarca, Dean adama acele etmemesini söyleme dürtüsüyle savaşıırken; çene çalmak Şerif Yardımcısı Sloane'un onları orada mümkün olduğunca uzun süre oturtmasına neden olacaktı. Resepsiyon alanının arka taraftaki güvenlik ekranlarından izlendiği kesindi ve başka kimse gelmediği sürece Sloane onları orada istediği kadar bırakabilirdi.

İki kardeş de bir süre bir şey söylemedi, sonra Sam sandalyesinde öne doğru oturdu. "Park alanında sadece bir şerif aracı var," dedi.

"Görebildiğiniz kadarıyla."

"Doğru," diye kabul etti Sam. "Ama benim haklı olduğumu ve Şerif Thompson'ın burada olmadığını varsayalım. Ayrıca," başını masanın arkasındaki kapıya doğru eğdi, "Şerif Yardımcısı Dog burada değilmiş gibi davranıyor."

"Tamam," dedi Dean. "Ne istiyorsun?"

"Acaba Flr. ve Flrs'e eşlik mi ediyor? Dietz," dedi Sam düşünceli bir şekilde. "Ya da aktif olarak Owen ve kuzenlerini mi arıyor?"

Dean . "Büyük olasılıkla evde ayaklarını uzatıp polis dizilerinin tekrarlarını izliyordur."

Sam gözlerini kısarak ona baktı. "Ciddi misin? Gerçekten onun o tipte biri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hiçbir fikrim yok." Dean omuz silkti. "Sadece onunla dalga geçmeyi seviyorum."

Sam şakaklarını ovuşturdu. "On iki yaşındaki halini bir dakikalığına geride bırakıp bana yardım etmek için yetişkinliğe geri dönebilirsen, bu harika olur."

"Ama genç halim çok daha eğlenceli."

"Ama senden büyük olan biraz daha akıllıdır," diye karşılık verdi Sam. "Söylediğim şeye geri dönelim."

"Thompson dışarıda kızları mı arıyor?"

"Ya da Owen?"

"Doğru." Dean'in bakışları duvardaki çerçeveli sertifikaların üzerinde dolaştı ama pek ilgilenmedi. "Şahsen bu kayıp insanların hiçbirini umursadığını sanmıyorum," dedi sonunda. "Kızların ailelerine gelince, muhtemelen onları başından atmak için elinden geleni yapmak istiyordur."

Sam düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Doğru. Owen bir yana - önemli olmadığından değil- senin çocukların olsaydı, hayır cevabını kabul eder miydin?"

Dean ona sabit bir şekilde baktı. "Hayır. Ne şimdi ne de başka ." "Doğru. Ben de öyle. Peki neredeler?"

"Kim nerede?" Dean cevap vermeden önce Şerif Yardımcısı Sloane'un sesi araya girdi. İkisi de kapının açıldığını duymamıştı ve o açık kapı aralığında duruyordu. Yüzü ifadesizdi ama gözleri sert ve şüpheliydi. Bir elinde daha iyi günler görmüş gibi görünen katlanmış bir yığın harita vardı. "Eğer bir sorunuz varsa, tek yapmanız gereken sormak."

Winchester kardeşler aynı anda ayağa kalktılar. "Lena ve Ray Dietz," dedi Sam. İrkildiği için sesi amaçladığından daha keskin çıkmıştı. "Şerif Thompson'ın onlarla birlikte olup olmadığını merak ediyorduk. Onlarla konuşmamız gerek."

Dean ona şaşkınlıkla baktı, sonra hemen toparlandı. "Evet," dedi. "FBI bu olayla ilgili kendi soruşturmasını yürüttüğü için kızların aileleriyle görüşmek zorundayız."

Şerif Yardımcısı Sloane kapıyı arkasından çekti, sonra kilitledi ve anahtarı cebine geri soktu. "Şerif şu anda başka meselelerle ilgileniyor," dedi. "Dietz kızlarının kayıp olması büyük talihsizlik-"

"Talihsiz mi?" Dean hayretle yankılandı.

"-ama bu departmanın elindeki tek vaka değil. Edwardson County geniş bir yetki alanıdır ve herhangi bir zamanda aynı anda meydana gelen önemli sayıda yasadışı faaliyet vardır. Şerif departmanı üç yüz mil karelik bir alana ve on iki bin kişiye hizmet veriyor, yani siz ikiniz sadece bu küçük ofisi ve birkaç personeli görmüş olsanız da, perde arkasında çok şey oluyor." Sloane'un yanakları kızarmıştı ama kardeşler bunun öfke mi yoksa coşku mu olduğunu anlayamadılar. Onlara ezberlenmiş bir konuşmayı ezberden okuyormuş gibi gelmişti. "Burada çok şey oluyor ve hepsini idare edecek sadece on kişi var."

"Bunu anlıyorum," dedi Sam sakince. "Sadece kasabanızda kaybolan üç kişiye diğer şeylerden daha fazla öncelik verilebileceğini düşünüyorduk."

Sloane, "Tabii ki öncelik veriliyor," diye tersledi. "Şerif şu anda dışarıda soruşturma yapıyor. Ve bilginiz olsun, Owen Fleyer'in kayıp olduğuna inanmıyor, hepinizin diline dolamayı çok sevdiği bir kelime."

"Eğer kayıp değilse," diye sordu Dean dikkatle, " zaman nerede?" "Flr. Fleyer bir yetişkin," dedi yardımcısı kulağa hoş gelen bir sesle

"ve bu kasabada onu kimse tutmuyor. Ancak kuzenlerinin ortadan kaybolmasıyla ilgili soruşturmamızda çok ilgi çeken bir kişi olduğunu söyleyebilirim."

"Owen şüpheli mi?" Dean inanamayarak söyledi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Sloane Dean'e ters ters baktı. "Bu gülünecek bir konu değil, Ajan."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye karşılık verdi Dean. "Ama onunla bir ilgisi olduğunu düşünmek saçma. Onlar kaybolduğunda orada bile değildi."

"Ve bunu kesinlikle biliyorsunuz," dedi Sloane kesin bir ifadeyle. "O halde sabah işe gitmeden önce onunla birlikte orada olduğunuzu ya da belki de bir gün evinde misafir olduğunuzu varsayıyorum."

Dean'in gözleri kısıldı. "Sen neden ?"

"Onları canlı gören son kişi olduğu gerçeği." Şerif yardımcısının yüzü o kadar sertti ki sanki taştan yontulmuş gibiydi. "Tespit edebildiğimiz kadarıyla, kasabaya en son geldikleri akşam, yani Salı akşamı görülmüşler. Yani neredeyse bir hafta önce."

"Salı akşamı mı?" Sam .

"Evet." Sloane elindeki kâğıtları masanın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Bu duruş bir şekilde onu aynı hem savunmacı hem de korkutucu gösteriyordu. "Owen onları alışveriş yapmak için yanında getirdiğinde Cee Bee marketindeki birkaç kişi onları gördü. Ondan sonra... hiçbir şey olmadı."

Sam ayağa kalktı ama tehditkâr görünmemeye çalıştı. "Ve o ilk birkaç akşam evde oturup, video oyunları oynayıp, film izleyip, birkaç çocuğu eğlendirmek için ne yapıyorsanız onu yapabileceklerini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hiçbir şey sanmıyorum," dedi Şerif Yardımcısı Sloane buz gibi bir sesle. "Bunu yapmak için para almıyorum. Edwardson County Şerif Departmanı her kolluk kuvveti gibi kanıtlar üzerinde çalışır. Ve şu ana kadar tüm kanıtlar Owen Fleyer'ı işaret ediyor."

Dean'in yüzü karardı ve tartışmak için ağzını açtı ama Sam'in yumuşak sözleri önce çıktı. "Bu arada haritalar için minnettar oluruz." Dean başını ağabeyine doğru sallayınca Sam ona sertçe dirsek attı ve Dean'in pazılarının yan tarafını homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yakaladı.

"Bu iyi," dedi Sloane. Kalın bir parmağını masanın üzerindeki kâğıtlara doğru uzattı. "Bütün günümü seninle bu konuda tartışarak geçirecek değilim."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye araya girdi Dean, kendine bir dirsek darbesi daha aldı.

Sam Dean'in önüne geçerek kardeşiyle şerif yardımcısının arasına girdi. "Peki elimizde ne var?"

Sloane Dean'e son bir kez küçümseyici bir bakış attıktan sonra dikkatini haritalara . "Tamam, farklı yaşlarda dört buldum. En güncel olanı yaklaşık on beş yaşında. Birkaç yıl daha eski olan iki tane var ve en eskisi altmışlı yıllara, parkın mağarayı satın alıp kapattığı zamana ait." Haritalar o kadar büyük değildi ve Sloane onları açıp masanın üzerine yaydı, kenarları birbirinin üzerine geliyordu. "Arkada daha eski bir tane var ama işe yaramaz."

"Neden?" Sam sordu.

"Tek gösterdiği, Floyd Collins'in ona ulaşmak için kazdıkları kuyuda sıkışıp öldüğü yer."

"Orada mı öldü?" Dean'in gözleri büyüdü.

Sam sabırsızlıkla, "Bunu sana bu sabah söylemiştim," dedi. "Hâlâ orada mı?"

"Hayır," dedi Sloane. "O-"

"Bunu ona sonra anlatırım," diye araya girdi Sam. "Şimdi haritalara konsantre olalım."

"İyi fikir," dedi Sloane. Dean'e sinirli bir bakış fırlattı. "Kıçınızı kaybolmaktan kurtarabilirler."

Dean'in ağzı gerildi ama bir şey söylemedi, sadece kırıkmış belgelere baktı.

"Tam şurası," dedi şerif yardımcısı, işaret ederek, "Route 70. Şerif bana daha önce oraya gittiğinizi söyledi, o yüzden bulmakta sorun yaşamazsınız." Onlara baktı ama yüzü okunmuyordu. "Bu harita en yenisi ve tam girişte, kapının yüz metre kadar ötesinde yer alıyor."

"Şu kapıdaki asma kilidin anahtarına ne dersin?" Dean sordu. "Arabamı yol kenarına park etmekten nefret ediyorum."

Sloane başını salladı. "Yapacak bir şey yok. Burası o kadar uzun süredir kapalı ki şerifin bile nerede olduğuna dair bir fikri yok. Aslında, başlangıçta hiç sahip olduğumuzu sanmıyorum. Tırmanmanız gerekecek."

Dean buna bir an bile inanmadı ama Sloane'a yalancı demek dışında - ve vekâleten şerife- yapabileceği bir şey yoktu. "Pekâlâ," dedi. Sesini yumuşak tutmaya çalıştı.

Büyük şerif yardımcısı kağıda tekrar vurdu. "Burası ana geçit. Bunu takip ettiğinizde daha büyük bir odaya açılıyor."

"Ne kadar içeride?" Sam sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla bu haritaların hiçbirisi ölçekli değil." "Yani yirmi fit de olabilir, iki yüz fit de."

Sloane omuz silkti. "Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok. Size söyleyebileceğim tek şey Şerif Thompson'ın bana iletmemi söylediği şeyler. Hiç içeri girmedim, mağaralara gidecek kadar da ilgilenmedim." Onlara yan yan baktı. "Şerifin sizi neden oraya sokmak istediğini bile anlayamıyorum ama bu onun bileceği iş, benim değil." İki kardeş de cevap vermeyince devam etti. "Dediğim gibi, bu büyük odaya ulaşıyorsunuz. Oradan da bir sürü yan tünel seçeneğiniz var." Gözlerini kısarak belgeye baktı. "Dört tanesini gösteriyor. Şerif her hakkında notlar almış. Ona göre, sağdaki ikisi çökmüş -girişlerini işaretlediği yeri görebilirsiniz- bu yüzden oraya gitmeye çalışmanın bile bir anlamı yok. Diğer ikisi açık ve başka odalara ve kesişen tünellere gidiyor. Harita bu tünellerin bazılarının nereye çıktığını gösteriyor, ancak haritalama hiçbir zaman tamamlanmadı. Bu kadar uzun süredir halka kapalı olduğu için hiç ihtiyaç olmadı." Başını iki yana salladı. "Bence ikiniz de oraya rehbersiz gittiğiniz için delisiniz," dedi açıkça. "Şerif Thompson zaten Flammoth Mağarası'nın ana girişine arama ekipleri gönderdi, ki burası her zaman iyi korunuyor, dikkatinizi çekerim, ve burayı da aradı. Gitmek için zor bir yoldan başka bir şey bulamayacaksınız ve eğer şanslıysanız, kendi lanet dönüş yolunuzu bulacaksınız."

"Şansımızı deneyeceğiz," dedi Sam ve haritalara uzandı.

Şerif yardımcısı bunları ona verdi, sonra ellerini kalçalarına koydu. Belli ki merhametsiz polis bakışını mükemmelleştirmişti ve şimdi de onlara yöneltti. "Size Kristal Mağara'nın Flammoth Mağarası Ulusal Parkı'na ait olduğunu ve şerif departmanının hiçbir şekilde keşif yapmanıza göz yummadığını ve size izin vermediğini söylemek zorundayım. Park bekçileri sizi arazide yakalarlarsa şaşırabilirler ve bu konuda pek dostça davranmayacaklardır."

Dean kaşını kaldırdı. "Belki onları önceden arayabilirsin."

Şerif yardımcısı çenesini kaldırdı. "Kesinlikle. Bu bölgeyi denetleyen adam ofiste çok fazla zaman geçirmiyor ama müsait değilse ona bir mesaj bırakacağımdan emin olabilirsin."

Dean Şerif Yardımcısı Sloane ile yeni bir tartışmaya başlamadan önce Sam, "Bunları mümkün olduğunca çabuk size geri getireceğiz," dedi.

"Zahmet etmeyin," dedi Sloane. "Bunlar kopya. Hatta eskisi bile - en az on tane daha kopyası var. Floyd Collins'in orada ölmesi zamanlar büyük bir sansasyon yaratmıştı ve mezardan çıkarılıp cam kaplı bir tabutta sergilendiğinde her şey yeniden başladı."

Dean ona bakakaldı, birden hortlakları ve onların öldükleri yerde nasıl takıldıklarını, her seferinde daha da sinirlendiklerini düşündü. Bu Collins denen adamın kızacak çok şeyi olduğu kesindi. Bu birçok şeyi açıklar, hatta belki de tüm davayı çözer. Collins'in hayaleti hâlâ oradaysa-

"Merak etme," dedi Sam ve Dean'in kolunu, kardeşinin dengesini korumak için iki adım atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekti. "Sana Collins olayını daha sonra anlatacağımı söylemiştim." Ona vermek üzere haritaları katlamakta olan Sloane'a baktı. Belgeleri alırken, "Son bir şey daha, Şerif Yardımcısı," dedi.

Kanun adamı başını kaldırdı. "O da ne?"

"Dietzes," dedi Sam. "Onlarla konuşmamız gerekiyor."

"Bunun ne anlamı var anlamıyorum," diye karşılık verdi Sloane. "Sadece her şeyi geri getirir ve onlara çok acı verir. sinek görüşü-"

"Quantic'daki amirimi gerçekten kızdıracak. Bunu yapmak istediğinizi sanmıyorum. Bu federal bir soruşturma, Şerif Yardımcısı." Sloane hâlâ bir şey söylemeyince Sam kimliğini çıkardı.

Cüzdan. "Bak ne diyeceğim," dedi, "sana onun numarasını vereceğim ve sen onu arayıp Edwardson İlçesi Şerif Departmanı'nın bizi kayıp iki kızın ailesiyle neden buluşturmadığını tam olarak açıklarken bekleyeceğiz." Cüzdanından ince bir kartvizit destesi çıkardı ve onları karıştırmaya başladı.

Sloane bir an Sam'e baktı, sonra elini kaldırdı. "Boş ver, orası benim evim değil. Route 70'in hemen dışındaki Tranquility Bed and Breakfast'ta kalıyorlar. Hatta Kristal Mağara'ya giderken yolunuzun üzerinde. Orası özel ve sessiz bir yer ve orayı işleten kadın onlara çok iyi bakıyor, oda için para bile almıyor." Onlara düz ve boş bir bakış daha attı. "Bu kasabada böyle insanlar var işte."

Sam kimlik cüzdanını ceketinin içine geri soktu ve gitmek üzere dönerlerken diğer adama başıyla onay verdi. "Sizin için iyi şeyler söyleyeceğimizden emin olabilirsiniz."

Dean kapıyı önce itti ve kardeşinin "Cehennemde," dediğini sadece Sam duydu.

YİRMİ BEŞ

Brownsdale'deki her şey gibi, Tranquility Bed and Breakfast'ı bulmak da uzun sürmedi, özellikle de yağmur nihayet dinmişken. İki katlı beyaz bir evdi, 70. Yol'dan çeyrek mil ötedeydi; ev küçük bir tepenin üzerinde duruyordu ve yan tarafı yola bakıyordu. Araba yolu uzun ve kavisliydi ve Dean sürdüğünde ön tarafın, misafirlerin çevredeki yemyeşil kırların harika manzarasını görebilecekleri, etrafı saran kapalı bir sundurma olduğunu gördüler. Verandaya çıkan merdivenlerin sağındaki direkte bir Amerikan bayrağı sallanıyordu. Evin önünde oldukça genişleyen araba yolunun karşısında kapıları kapalı bir çift garaj vardı. Yolun yaklaşık otuz metre gerisindeki asfalt park yerinde sadece bir araba görmüşlerdi, şerifin ofisinde bulunan gümüş renkli kiralık Ford'un aynısı. Dean oraya park etmek yerine Impala'yı garajın önüne çekerek iki kapıyı da kapattı.

Neredeyse dışarı çıkar çıkmaz, bir kadın aceleyle verandaya çıktı. Evin içinden, elinde bir bulaşık havlusuyla geldi. "Affedersiniz," diye seslendi. "Üzgünüm ama oraya park edemezsiniz." Eliyle yola doğru işaret etti. "Arabanızı park alanına çekmeniz gerekiyor."

"Sadece birkaç dakika sürecek," dedi Dean. Kadın birkaç basamak indi ve itiraz edecekmiş gibi göründü ama Dean ona en yumuşak gülümsemesini verdi, sonra da FBI kimliğini çıkardı. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama Lena ve Ray Dietz'i arıyoruz." Kimliğini tekrar cebine attı.

"Ah, canım." Kadın orta boyluydu ama yaklaşık yirmi kilo fazlaydı, kısa ve kıvrıkcık kesilmiş sarı saçlarının kenarları nemden kabarmıştı. Oval biçimli güzel yüzünde gözleri griydi ve gülümsediğinde muhtemelen olağanüstü bir hal alıyordu; şu anda gülümsemiyordu. Aslında, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Çocuklarını bulabildiniz mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Sam çabucak. Dean'le aynı anda kimliğini ama Dean ona bakmamıştı bile. "Sadece onlarla konuşmak . Müsaitler mi?"

Başını salladı ve başarısız bir şekilde onlara gülümsemeye çalıştı. Parmakları öfkeyle elindeki kırmızı beyaz havluyu çevirip çözmeye çalışıyordu. "Bu taraftan lütfen." Döndü ve ön kapıyı açarak onları takip etmelerini işaret etti. "Ben Christa Kretschmer. Uçan kocam ve ben Tranquility'nin sahibiyiz."

Dean'in aklına gelen tek şey "Güzel," demek oldu. Belki kulağa nasıl geldiğini fark etmemişti -ya da belki fark etmişti- ama sükûnete sahip olmak kulağa çok büyük bir başarı gibi geliyordu. Sam ona umutsuz bir vakaymış gibi baktı ve başını salladı. "Ne?"

Sam, "Ortağımın kastettiği güzel bir yer olduğu," dedi. "Dietze'ler nasıl?"

"O kadar da iyi değil," diye itiraf etti Christa. "İkisi hala okulda olan dört çocuğumuz var ve onların neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Onları çok büyük olmayan ama son derece cilalı antikalarla döşenmiş ana oturma odasına götürdü. Sol taraflarında ahşap bir şömineyle çevrili uzun bir şömine, önünde lüks bir deri kanep ve ona uygun bir ayak taburesi olan rahat bir koltuk vardı. Sağ tarafta resmi yemek odası ve etrafında altı sandalyenin bulunduğu antika bir masa; arka duvarda ise her ikisi de devasa ve pahalı görünen, birbiriyle uyumlu bir porselen dolabı ve büfe vardı. Doğruca başka bir kapıya gittiler, aydınlık, işlek görünümlü bir mutfaktan geçtiler ve başka bir kapının önünde durdular; kapının üst penceresinden kapalı bir arka görebiliyorlardı.

Christa elini kapı koluna koymadan önce kısık bir sesle, "Sabahtan beri buradalar," dedi. "Onlara birkaç kez çay ya da kahve getirmeyi teklif ettim ama sürekli hayır diyorlar." Neredeyse incinmiş görünüyordu. "Hava berbat, üşütecekler diye çok korkuyorum." Sam anlayışla başını sallayınca yüksek sesle içini çekti ve kapıyı açtı. "Flr. ve Flrs. Dietz?" Christa çekingen bir sesle konuştu. "Bu beyler FBI'dan. Sizinle konuşmak için buradalar."

Lena Dietz orta yaşlı bir kadındı, kahverengi çene hizasında saçları vardı ve başka bir durumda muhtemelen kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti. Şu anda düz ve cansız görünüyordu ve çoğunu kumaş bir saç bandıyla arkaya toplamıştı; birkaç tutam perçem alnına sarkıyor, cildindeki uzun endişe kırışıklıklarını gizlemek yerine vurguluyordu. Saçları gibi kahverengi olan gözleri ağlamaktan şişmiş, burnu kızarmıştı. Christa'nın sözleri kafasına dank ettiğinde, bir eli buruşuk bir mendili sıkarak boğazına gitti ve vücudu oturduğu rahatsız görünümlü ferforje sandalyeye .

Ray Dietz öyle aniden ayağa kalktı ki sandalyesi neredeyse arkasına devriliyordu. Bunu görmezden geldi, dehşet içindeki mavi gözleri onların yüzlerine odaklandı. Açık havayı seven birinin vücuduna sahipti, uzun boylu ve zayıftı ama sertti; saçları seyrelemişti ve kafa derisinin görünen kısımları Arizona gezisinden dolayı hafifçe güneş yanığı olmuştu. "Onları buldunuz mu?" diye homurdandı. "Kızlarımızı buldunuz mu? Yaşıyorlar mı?"

Sam bir adım öne çıktı. "Hayır efendim, korkarım henüz yerlerini tespit edemedik." Henüz kelimesini eklemek istedi ama kızların akıbeti hakkında bildiklerini göz önünde bulundurunca bunu yapmaya cesaret edemedi. "Ben Ajan Flay ve bu da Ajan Taylor. Sizinle kızlar hakkında konuşmak istiyoruz, eğer sakıncası yoksa."

Sam elini uzattı ve Ray Dietz ne olup bittiğini anlamamış gibi elini uzatana baktı, sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalıştı. Sam'in elini sıktı. "Elbette."

"Size birkaç sandalye getireyim," dedi Christa. Sam ona baktı ve başını salladı; bir an için onun hâlâ orada olduğunu unutmuştu. Kadın

hızlı adımlarla verandanın diğer ucuna yürüdü ve hemen iki katlanır sandalyeyle geri döndü.

Sam onları hazırladı, sonra ona baktı. Kız yerinde kalınca da rahatça, "bayanlar. Kretschmer?"

"Ah!" dedi ve hızla gözlerini kırptırdı. "Çok özür dilerim. Tabii ki." O kadar hızlı bir şekilde kapıya geri döndü ki, kapıdan geçtiğinde hâlâ açılma noktasındaydı.

Kardeşler sandalyeleri çiftin arasında duran masaya biraz daha yaklaştırdılar. İkisi de bir şey söyleyemeden Lena Dietz konuştu. "Şerif dün bize hâlâ Flarley ve Fallon'u söyledi." Sesi monotondur, hiç tonlama yoktu. Sesi içi boştu, sanki telefonda bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir hoparlör gibiydi. Başını döndürerek kocasından onlara, sonra tekrar kocasına baktı. "Sizce bu doğru mu?"

Dean kaşlarını çatı. "Bunu neden sordunuz hanımefendi?"

"Çünkü öyle olduğunu sanmıyorum!" Nihayet bir şeyler hissediyordu ama bu iyi bir şey değildi. Sesi yükselmiş ve son kelimesi ılgıya dönüşmüştü, vücudu sandalyeden ürkütücü bir koordinasyonla kalkıyordu.

Ray Dietz bir sporcunun, raketbol gibi zorlayıcı bir şeyle refleksleri artan birinin hızıyla ayağa kalkmış ve masanın etrafında dönüyordu. "Şşşt," diye mırıldandı saçlarına. "Sadece otur, Lena. Kontrolünü kaybetmenin bir yararı olmaz. Bunu konuşarak halledelim." Belinden eğilmişti ve onu tutuyordu, hafifçe sallanıyordu. "Şşşt."

Karısı birkaç saniye onun omzunda hıçkırdı, sonra elini göğsüyle arasına soktu, böylece neredeyse yok olmuş mendille burnuna sertçe vurabildi. "Ben iyiyim. Yemin ederim." Adam isteksizce kadının gitmesine izin verdi, ona baktı, sonra omuzları gevşedi ve sandalyesine geri döndü.

Christa'nın sesi küçük, rahatsız edici sessizliği bozdu. ", flrs. Dietz." Elinde bir tepsiyle Dean'in arkasından yaklaştı. İçinden küçük bir kutu mendil alıp masaya koydu, ardından dört bardak ve bir sürahi buzlu su ekledi. "Ne ne olmaz."

Kardeşlerine başıyla selam verip eve geri döndü Dean'in bakışları kapının arkasından kapandığından emin olmak için onu takip etti. Kapandı, sonra kapının iki yanında pencereler olduğunu fark etti, her ikisi de mutfığa temiz hava girmesi için yaklaşık iki santim yükseltilmişti. Muhtemelen söyledikleri her kelimeyi dinliyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Dean öne doğru eğildi. "Flrs. Dietz, Şerif Thompson'ın kızlarınızı aramadığını söylediniz, bunu neden söylediniz?"

"Çünkü onları yeğenimizin kaçırdığını düşünüyör," dedi Ray Dietz karısı cevap vermeden önce. Adamın sırtı dik ve sert, çenesi yukarıdaydı. "Bu fikre kadar odaklanmış ki, araştırdığını iddia etse de, hiçbir şeye kaynak ayırdığına inanmıyorum. Owen konusunda tamamen ikna olmuş durumda."

"Anlıyorum," dedi Dean. "Peki neden bu yoldan gitmek istediğini biliyor musun?"

"Çünkü çok kolay," diye patladı Lena. Bir yumruğunu sıktı ve yan tarafını temperli cam masaya vurarak kocasının zıplamasına neden oldu. "Çünkü tüm bu çirkin şeyin sona ermesini istiyor ve da bunu yapmanın en hızlı, en uygun yolu!"

"Peki Owen?" Sam sordu. "Nerede-"

Lena, "Gitmiş olması ne kadar da uygun, değil mi?" dedi. Ses tonu acı ve alaycılığın bir karışımıydı. "Şerif için yani."

Sam kardeşine yan gözle bir bakış gönderdi. "Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye cevapladı Ray. Gözlerini kaçırmadı, Sam'in bakışlarını tereddütsüz karşıladı. "Sadece yapmayacağını söyledi." Sam'in sorgulayan bakışları karşısında Ray devam etti. "Gitmezdi. Kızlara hiçbir şey yapmazdı."

"Peki ya kızların kendileri?" Dean sordu. "Onlar..." Soruyu yarım bıraktı.

"Hayır," dedi Lena. Sesi geldikleri günden beri duyduğu en sert tondaydı ve elini havada küçümser bir şekilde salladı. "İnsanların nasıl anlayamadığını, ebeveynlerin işaretleri görmediğini, yadda yadda yadda biliyorum." Bakışları sertti. "Diğer ebeveynler konusunda uzman değilim ama de çok iyi bir anneyim. Dikkatimi veririm, lanet .

Annem orduda istihbarat uzmanıydı ve insanları nasıl okuyacağını bilirdi. Bana birkaç şey öğretti ve kızlarımı tanıyorum. Mutlular. Uyuşturucu kullanmıyorlar, depresyonda ya da kızgın değiller."

Dean başını salladı. "Sır yok." Bunu bir sorudan çok bir açıklama olarak yaptı.

"Fark yaratacak bir şey yok," diye ısrar etti kadın. "Bütün çocukların sırları vardır ama Flarley ve Fallon hayatları hakkında açık konuşurlar. Onlara her konuda soru sorabileceklerini ve dürüst, yargılayıcı olmayan cevaplar alabileceklerini öğrettim." Masanın kenarını kavradı ve Dean Ray'in her ihtimale karşı onu sabitlemek için elini uzattığını gördü. "O şerif-" Lena neredeyse kelimeyi tükürüyordu-"kızlarımı aramıyor. Tüm notları, dosyaları ve cevapları hazır ama hepsi palavra. Herkese samimi görüldüğünden eminim ama bana göre vücut dili bir günah çıkarma videosundan farksız." Keskin bir nefes aldı. "Ve yardımcısı da daha iyi değil. O sadece patronunu koruyor."

Winchester kardeşler oturup birkaç dakika boyunca bunu düşündüler. "Bana Owen'dan bahset," dedi Sam sonunda. "Onunla Cumartesi günü kütüphanede tanıştık ve bazı araştırmalar yapmamıza yardım etti-"

"Araştırma mı?" Ray sordu.

Sam başıyla onayladı. "Kasaba ve çevresi, mağara bölgesi hakkında." Bu bir yalan değildi ve pek çok şeyi atlıyordu ama Lena Dietz'i kandırabilecek kadar iyi olduğunu umuyordu, yine de gözlerinin neredeyse fark edilmeyecek kadar kısıldığını görünce bundan şüphe etti. "Kızlar konusunda oldukça üzgündü."

"Öyle olmasını beklerdim," dedi Ray. "Hiç erkek ve kız kardeşi yok ve doğduklarından beri onların üzerine titriyor. Kütüphane işini almak için buraya taşındığında ailedeki herkes çok üzüldü. Hepimiz bunun geçici durum olduğunu, birkaç yıllığına özgeçmişinde yer aldıktan sonra Dallas'a geri dönüp iyi bir iş bulabileceğini umduk."

Dean kaşlarını çattı. "Dallas mı?"

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum," dedi Lena. "Büyük şehirlerden nefret ettiği doğruydu; gürültüden, kirlilikten, kalabalıktan. Bunu her zaman bunaltıcı bulmuştur, belki de tek çocuk olduğu ve

Ebeveynleri -kız kardeşim ve kocası- sessiz, kitap kurdu insanlardı. Ama küçük de ailesini de özlüyordu ve Ray'le benim onu geri getirmesini umduğumuz şey de buydu."

"Madem konuyu açtın," diye araya girdi Sam, "Owen'ın ailesi nerede?" Lena gözlerini kırıştırdı, sonra da kocasıyla bakıştı. Lena hemen cevap vermeyince Ray onun yerine konuştu. "Özür dilerim, bildiğinizi sanıyordum. Owen'ın annesinin beyin ölümü gerçekleşti, üniversiteden mezun olmadan birkaç ay önce geçirdiği trafik kazası sonucu. Babası neredeyse tüm zamanını bakımevinde onunla geçiriyor."

Kardeşlerin şaşkın ifadeleri üzerine ekledi: "Owen'ın taşınma konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedenlerinden biri de . Mezun olduktan sonra eve geldi ve hemen bir iş buldu ama kız arkadaşı bir işe girmeye gitmişti... bir yere, hatırlamıyorum. Owen aile evinde çoğunlukla tek takılıp duruyordu. Babası Owen'a tüm bu üzüntüden uzaklaşmasını, başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmasını söyledi. Burada bir iş ilanına rastlamış ve bir hevesle başvurmuş. Pozisyon teklif edildiğinde şaşırdı ama babası ısrar etti gitmesini istiyorum."

"Ve gerisi tarih oldu," diye mırıldandı Sam.

"Buna kadar her şey iyiydi," dedi Lena. Sesi değişmişti; şimdi sesi kırılıyordu, kelimeler kenarlarından kırılıyordu. "Rafting gezisinin sonunda öğrendiğimizde ve onu aradığımızda... Tanrım." Ellerine baktı. "Çok korkunçtu. Korku ve kederden deliye dönmüştük. Söylediğim şeyler-"

"Tamamen anlaşılabilir bir durumdu," diye girdi Ray. "İkimiz de ona karşı çok serttik."

"Ama-"

Sam nazıkçe, "Owen'ın anladığından eminim," dedi.

"Çok fazla," dedi Lena. Kocası şaşkın şaşkın bakınca ekledi: "Dışarıda onları bulmaya çalışıyor. Bundan kesinlikle eminim."

Kardeşler önce birbirlerine, sonra da Dietzes'e baktılar. "Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Dean.

Ray bakışlarını Dean'in üzerinde sabitledi. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

YİRMİ ALTI

"Eee?"

Impala'yolcu tarafına yerleşen Sam saatine baktı. "Sanırım o mağaraya gitme vaktimiz geldi de geçiyor," dedi. Büyük pansiyonun önüne dönüp baktığında Lena ve Ray Dietz'in pansiyon sahibinin yanında durduğunu gördü. Üçü de dikkatle onları izliyordu. Sam onlar gittikten sonra ne konuşacaklarını ya da Christa Kretschmer'in telefona koşup kulak misafiri olduğu konuşmayı -Sam onu birkaç kez mutfaktaki pencere çerçevesinin hemen ötesinde asılı halde görmüştü- doğruca Şerif Thompson'a bildirip bildirmeyeceğini merak etti. Nedense öyle düşünmüyordu; kadın biraz işgüzar olabilirdi ama Dietzes ve çiftin çocuklarının kaderi hakkında gerçekten endişeli görünüyordu.

Dean gökyüzüne baktı. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ kapalıydı. Hava açmadığı sürece, ki bunun pek mümkün olduğunu sanmıyordu, akşam karanlığı erken çökecekti. "Gece orada olmamamız gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Sam omuz silkti. "Ve dediğin gibi, mağaranın içinde bunun bir önemi yok. Cinnamon kızların yardım edemeyeceklerini söylese de Owen için hâlâ bir şansım var. Ayrıca bu kez Kristal Mağara'yı kurcalamak için Şerif Thompson'dan izin aldık."

Dean alaycı bir ifadeyle, "Eğer lütuf dediğin buysa," dedi. "Şerif Yardımcısı Do-Wrong'un buranın park malı olduğuna dair uyarısını unutma."

"Tir titriyorum."

* * *

"Floyd Collins," dedi Dean aniden. Impala 70. Yol'un yaklaşık çeyrek mil gerisine park edilmişti ve yoldan olabildiğince uzağa çekilmişti. O ve Sam kalan mesafeyi yürümüşlerdi ve şimdi Şerif Thompson'a ve haritalara göre onları Kristal Mağara'nın girişine götürecek olan zincirli kapının önünde duruyorlardı. Tam teçhizatlıydılar, bellerinde çantaları, ellerinde kaskları vardı.

"Peki ya o?" Sam sordu.

"Bana onun hikayesini anlatacağını söylemiştin."

"Tamam," dedi Sam. Bir an için önündeki kapıyı değerlendirdi, sonra üzerine tırmandı ve Dean'in onu takip etmesini bekleyerek durdu. Kardeşi bunu yaptığında birlikte patikadan aşağı indiler, yürürken kaskları sallanıyordu. İlk başta genişti, sanki bir zamanlar araba yoluymuş gibiydi ama iki tarafındaki ağaçlar ve çalılar daralmaya başladı.

"Burada nasıl öldüğü hakkında."

Sam sıırttı. "Aslında burada değil. Floyd Collins, Kristal Mağara'nın bulunduğu arazinin yukarı bin dokuz yüzlü yılların başında sahibiydi. Ama mağara diğer her şeyden çok uzaktaydı ve çok fazla ziyaretçi almıyordu. Bunu yirminci yüzyılın ilk çeyreğindeki ulaşım açısından düşünün - arabalar, elbette, ama muhtemelen konforlu değillerdi ve yollar, özellikle de buralardaki kırsal yollar, kaba ve tozluydu, seyahat etmek zordu." Dean'in hâlâ dikkatini verip vermediğini görmek için ona baktı. Dean dikkat ediyordu.

"Kristal Mağara'da öldüğünü ama burada ölmediğini söylerken ne demek istediniz? Bu hiç mantıklı değil."

"Collins yeni bir giriş arıyordu, insanların kolayca ulaşabileceği bir yere daha yakın olacak bir giriş."

Dean, "Yani I-65 henüz inşa edilmemişti," dedi.

"Oh, hayır," dedi Sam ona. "Kristal Mağara'ya ulaşmanın tek yolu 255 numaralı karayolunu kullanmak, sonra da yolculuğu toprak bir yolda tamamlamaktı."

"Peki ya 70. Yol?"

"O zamanlar böyle bir şey de yoktu," dedi Sam. "Her neyse, Collins bir mağara girişi buldu, yerdeki büyük bir delikten başka bir şey değildi. Keşfetmek için içeri girmiş ama birkaç saat tünelde ilerledikten sonra ışığın tükenmekte olduğunu fark etmiş. O da geri dönüp yola koyulmuş ama sıkışıp kalmış. Kötü şans kötüyü takip eder
."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandı Dean.

"-ve lambasını devirdi ve kendini tamamen karanlıkta buldu. Kurtulmaya çalışırken tavandan kopan bir taş tekmeledi ve taş bacağının üzerine düştü. Ağırlığı fazla değildi ama düşme şekli onu iyice sıkıştırdı. Yüzü çıkışa dönüktü, bacakları arkasındaydı ve arkasına uzanıp ona ulaşamıyordu. Yaptığı hiçbir şey onu kurtaramadı."

"Kahretsin," dedi Dean.

Sam başıyla onayladı. "Ertesi gün arkadaşları onu bulduğunda girişten sadece yüz elli metre uzaktaydı, ama içinde bulunduğu tünel o kadar dardı ki onu . Sürünerek içeri girdiler, ona yiyecek ve su getirdiler, karanlıkta kalmaması için ışık getirdiler ve onu kurtarabilecekleri bir yere kazmaya devam ettiler. arada gazeteler her yerdeydi, bir sürü haber, fotoğraf, ne varsa. Medya onun Kum Mağarası'nda girdiği çukuru çağırmaya başladı." Sam bir an durakladı, kısmen etki yaratmak için, kısmen de gerçekten berbat bir sonu olan bir hikâye olduğu için. "Kurtarma operasyonundan beş gün sonra, kullandıkları tünel iki yerden çöktü ve güvenli olmadığı anlaşıldı."

Dean adamın nasıl kurtulacağını sandığını ve sonra tekrar mutlak karanlığa gömüldüğünü düşünerek yüzünü buruşturdu. "Ah, dostum. Sonra ne yaptılar?"

"Aşağıya bir kuyu kazdılar, arkasından girmeye çalıştılar. Ama bu çok uzun sürdü, neredeyse iki hafta. Oraya vardıklarında ölmüştü ve zaten hesapları da yanlıştı - onun üstünden girdiler ve yine de bacağını kurtaramadılar. Cesedini orada bıraktılar ve kuyuyu doldurdular."

Dean gözlerini kısarak ona baktı. "Peki bu Kum Mağarası nerede?" Sam adım attığı yere dikkat ederek kayalık patika boyunca ilerledi. "Yaklaşık beş mil

Kuzeybatı. Bilgisayardan baktım."

Dean onlar dakika sessiz kaldı, sonra başını kaldırdı. "Dur bir dakika. Adı her neyse yardımcısı cam kaplı bir tabuttan bahsetti. Cesedi o tünelde bırakmışlarsa bu nasıl olabilir?"

Sam kendine rağmen sırttı. "İyi yakaladın. Birkaç ay sonra Collins'in kardeşi ve bazı arkadaşları geri dönüp dağda bir kuyu kazdılar, aşağı inmeyi başardılar ve Floyd'un kalıntılarını buldular. Onu aile çiftliğine gömdüler ve her şeyin sona erdiğini düşündüler."

Dean rahatlamış görünüyordu. "Yani cesedi orada bırakıldığı için çok kızgın olan yüz yaşında bir hortlakla karşılaşmayacağız."

Sam kaşlarını çatı. "Bu muhtemelen göz önünde bulundurmamız gereken bir şey." "Bu cam tabut olayı nerede devreye giriyor?"

Dean sordu.

"Birkaç yıl sonra aile çiftliği sattı. Görünüşe göre dürüst ve sempatik bir adam olan yeni sahibi Floyd Collins'i kazıp çıkardı ve Kristal Mağara'da sergiledi. Birkaç yıl sonra, birisi cesedi çaldı."

Dean kardeşine bön bön baktı. "Ciddi misin?"

Sam başını salladı. "Hey, sanırım neredeyse ."

"Hadi ama! Bitir şu lanet hikâyeyi."

", . Cesedi geri aldılar ama sıkışan kötü bacağı alamadılar. O asla kurtarılamadı. Collins'ten geriye zincirlenmiş bir tabuta koydular, sonra da onu mezar taşıyla birlikte mağaranın تنها bir yerleştirdiler."

"Yani hala orada mı?"

"Hayır," dedi Sam. "Yaklaşık otuz yıl sonra Flammoth Mağarası Ulusal Parkı araziye satın aldı ve mağarayı kapattı. Collins ailesinin istekleri doğrultusunda, bir grup adama tabutu ve taşı çıkarttırdılar ve onu bir mezarlığa yeniden gömdüler. Adını unuttum."

Dean birden Floyd Collins'in hayaletinin mağaranın gizli geçitlerinde kayıp bacağını beyhude yere aradığını hayal etti. "Ve hortlaklar hakkında söylediklerin-"

Sam omuz silkti ve kardeşine yan yan baktı. "Olabilir. Bu yerde kaç kişi öldü? kadarıyla en az üç kişi. Tüm bu kaybolmalarla birlikte, kabul edelim, muhtemelen çok daha fazlası olmuştur. Ne bulabileceğimizi ancak Tanrı bilir."

Dean cevap olarak söyleyecek bir şey bulamadı. Dik bir yokuştan yukarı çıkan patikayı takip ettiler, patika sağa doğru kısa ve keskin bir dönüş yaptıktan sonra tekrar kendi üzerine kıvrıldı.

Ve işte , tam . Kristal Mağara'nın girişi.

Sam ve Dean aşağıya baktılar. Zemin keskin bir şekilde eğilmiş, tabanda en fazla bir metre genişliğinde bir oyukta duruyordu. Keskin kenarlı kayalar sola doğru eğimli zemini sağlam bir kaya çıkıntısıyla buluşana kadar kirletirken, sağdaki zemin daha çok tepeye doğru çıkıntı yapan bir kayanın aniden durması gibiydi. Gri beton bloklar girişin üzerinde ve kapının solunda bir destek duvarı oluşturmak için kullanılmışken, paslanmış çelik kapının kendisi sol tarafta çürüyen kalın bir kontrplak parçasından başka bir menteşelenmemişti.

Dean manzarayı inceledikten sonra, "Bana mı öyle geliyor yoksa bu lanet olası dağın büyük bir kısmı birkaç düzine inşaat bloğu tarafından mı tutuluyor?" diye sordu.

Sam kapıyı ve etrafındaki jeolojiyi incelerken dudaklarını birbirine bastırdı. Sağ ve soldaki ana kayalar muazzam ve sağlamdı, su akıntısından dolayı altın, pembe ve yeşil renklere boyanmıştı, tıpkı eski beton yapılar gibi. Hiç değilse kapının üzerinde başlık olarak en az on beş santim kalınlığında uzun bir demir çubuk kullanılmıştı. Ama Dean'in de dediği gibi, bir dağı durdurmak için fazla bir şeye benzemiyordu. "Biraz sinir bozucu," diye kabul etti sonunda.

Yine de kardeşler dengelerini korumak için arkalarına yaslanarak yamaçtan aşağı inmeye çalıştılar. Alttaki zemin yumuşak çamurdu ve kapının üçte ikisini kaplayan kırmızımsı çizgiyi görebiliyorlardı, bu da sel sularının düzenli olarak burada biriktiğinin açık bir göstergesiydi; paslı bir leke dolgu çizgisinden yukarı doğru yayılıyordu, sanki sular bir sıçrama deseni oluşturacak kadar kuvvetle çarpmış gibiydi. Kapının alt kısmı

o kadar kötü paslanmıştı ki koyu kahverengiydi, düzensizdi ve katmanlar halinde dökülüyordu, dışa doğru eğilmişti ve son yağmurdan dolayı hala ıslaktı.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden kapının önünde durdular, sonra Dean Sam'in koluna dokundu. "Bir şey fark ettin mi?"

"Evet," dedi Sam. "Kilit yok."

Demir kapı emniyetsiz olmakla kalmıyor, onu kapalı tutmanın bir yolu bile yok gibi görünüyordu. Ayrıca sadece birkaç santim kadar aralıktı ama üst ve sağ tarafında uğursuz siyah bir yarık oluşturmaya yetiyordu. Sam kapının önündeki ıslak toprağa dikkatle baktı ama yağmur yağışı ayak izlerini ya da kapının yakın zamanda açıldığına dair herhangi bir belirtiyi yok etmişti.

Dean, "Halkın serbestçe girmesini bekleyeceğim türden bir yer değil," dedi. "Özellikle de buranın ne kadar güvensiz olduğu ve çocukların kaybolduğu konusunda söylenenler varken."

Sam başını salladı ama yorum yapmak yerine sadece "Hazır mısınız?" diye sordu.

Dean'in yüz ifadesinden başka bir şey yapmak istediği anlaşılıyordu ama başını salladı. "Neden olmasın? İnsan bir kez yaşar derdim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Sam espriyi duymazdan gelerek kaskını taktı, çene kayışını bağladıktan sonra farını taktı. Bunu yaptıktan sonra eldivenlerini giydi ve kapının açık kenarına bir deneme çekişi yaptı. Hareket etmeyince, elinden geldiğince kendini destekledi, iki elinin parmaklarını sağ kenarın üzerine kaydırıp ve çekti.

Kapı isteksizce de olsa açıldı. Dean Sam'in sağına geçti ve eldivenli ellerini oraya da soktu; birlikte kapı ve alt kenar boyunca biriken çamurla iki ayak boşluk kalana kadar savaştılar.

"Şimdiden terlemeye başladım," dedi Dean. İşaret parmağını kaskın ön kenarının altına soktu ve alnını yokladı.

"İçerisi daha serin olacak." Sam uzandı ve Dean'in kaskının yan tarafına vurdu. "Farını aç."

Dean yaptı, sonra kapıyı işaret etti. "Yaş güzellikten önce gelir," dedi.

Sam ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Ağabey olduğunu , değil mi?"
"Her zaman daha yaşlı davranıyorsun, o yüzden bu onuru sen kazanabilirsin." Sam gözlerini devirdi. "Hadi ama."

YİRMİ YEDİ

Winchester kardeşler daha önce de mağaralarda bulunmuşlardı -aslında pek çok mağarada- ama hiç böylesini görmemişlerdi. Deneyimleri daha çok Wendigo gibi canavarların inlerine ya da Crowley'nin Cehennem'deki bazı odalarına, henüz kemiklerden ve diğer tanımlanamayan nesnelerden başka bir şeyle dekore edilmemiş olanlara yönelmişti.

Kristal Mağara ama...

Vay canına.

Giriş koridoru pek umut verici görünmüyordu. Sam ve Dean kapıyı açık bırakmışlardı çünkü arkalarından kapatıp tek doğal ışık kaynaklarını erkenden kesmek aptalca gelmişti. Yürüdükleri yol uzun bir karanlık tüpünden başka bir şey değildi -karanlık zemin, karanlık duvarlar, karanlık tavan- sadece kasklarındaki lambaların yaydığı sallanan, cılız görünümlü ışık konileriyle kırılmıştı. Ayaklarının altındaki toprak gevşekti, duvarlar ve tavan doluydu ama kalıcı değildi, kaya değildi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama bu muhtemelen sadece karanlığın bir hilesiydi: on adım yüz adım gibi gelebilirdi ve yüz adım da... şey. Ad infinitum. Karanlıkta ve profesyonel aletler olmadan, herhangi bir anda ne kadar yol kat ettiklerini bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. İçlerinden biri ne zaman bir şey söylese, ses dalgaları sanki anında dağılıyor, etraflarındaki toprak kütlesi tarafından sıkıştırılarak yok oluyordu. Birkaç dakika sonra hiç konuşmaz oldular ve mutlak sessizliği bozmak için sadece kendi ayak seslerini çıkararak ilerlemeye başladılar.

Sam aniden, "Sanırım tünel ileride genişliyor," dedi. Onun sesi Dean'in irkilmesine neden olacak kadar beklenmedikti. Kardeşinin

Önde olduğu görmedi.

"Belki de... Deputy Dawg oraya ne diyordu? Mağara mı?" "Oda," diye düzeltti Sam. Yürümeye devam etti, sonra yavaşladı. yaklaşık on adım attı ve önündeki alanı tarayabilmek için kaskını aşağı eğdi. "Evet, sanırım burası. El fenerimi çıkarıyorum."

Sonunda Dean'in kalkıp Sam'in yanında durabileceği kadar boşluk vardı. Sam'in fenerini açtığını duydu ve göz ucuyla parıltıyı gördü, sonra kendi el fenerini kaldırıp düğmeye bastı. Ağzı açık kaldı.

Mağaracıların bu bölgelere oda demesine şaşmamalı - başka hiçbir kelime böyle bir şeyi tanımlamak için yeterince büyük olamazdı. Kasklarının ve el fenerlerinin yaydığı sınırlı ışıktaki bile, döndükleri her yönde önlerindeki manzara nefes kesici güzellikteydi.

"Dostum," dedi Sam. "Bu inanılmaz bir şey."

"Evet," diye onayladı Dean. "Dar ve karanlık alanlardan hiç hoşlanmam ama buraya gelmek için o tünelden geçmek... buna değdi."

Dean başını geriye doğru eğdi, böylece ışık tavanı sıyırıp geçecekti. Işın mesafeyi zar zor alıyor, sadece en zayıf daireleri aydınlatıyordu. Tepedeki kaya en az elli metre uzaktaydı, belki de daha fazla... Bu kadar az ışıkla bunu söylemek imkânsızdı. Tavandan sarkan sarkıtlar, akla gelebilecek her uzunlukta binlerce sarkıt vardı. Bazıları incecik, neredeyse kırılğan, düz iplik parçaları gibiyken, diğerleri birleşerek yukarıdaki kayayla buluştukları yerde bir metre ya da daha fazla genişlikte olan ama sadece metre alçalan tıknaz noktalar oluşturmuştu.

"Çoğunlukla siyah beyaz görünüyor," dedi Sam usulca. "Biraz renk var ama iyi bir ışık olsaydı nasıl görünürdü merak ediyorum."

"Değil mi?" Dean ışığını sol tarafa, kaya oluşumlarının muazzam, tanrı büyüklüğünde bir heykelin etrafına dizilmiş çarşaf gibi kıvrımlar halinde düştüğü yere tuttu. O ve kardeşi önlerindeki oda zeminini incelediklerinde her boyutta dikit gördüler

Akla hayale sığmayan taş parmaklar, sanki yukarıdaki taştan cennete dokunmaya çalışıyormuş gibi yerden uzanıyordu.

Odanın duvarlarının birleştiği yerde zemin kayalık ve çukurluydu ama oldukça düzdü. Sam zeminden çıkıntı yapan kayalar ve oluşumlar arasından geçerek sağ tarafa doğru ilerlemeye başladı. Dean de onu takip etti ve kaskını birkaç kez eğimli duvarlara vurdu.

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi Sam önden. "Aklını başına toplayabilirsin. Ya da kaskını kırabilirsin."

Dean alçak sesle, "Akıllı adam," dedi ama bu iyi bir tavsiyeydi. "Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?"

"Düz bir nokta var," dedi Sam. Farıyla birkaç metre alçak, geniş bir taşı seçti. "Haritalara bir göz atalım."

Durdular ve Şerif Yardımcısı Sloane'un onlara verdiği en son haritayı çıkardılar, çoğunlukla düz bir şekilde yayabilmek için çömeldiler. Sam haritadan odaya birkaç kez bakarak yönünü bulmaya çalıştı. "Tamam," dedi. "Tıpkı bize söylendiği gibi, dört tünel. Thompson'ın yazdıklarına göre," dedi ve işaret parmağıyla kâğıtta yazılı olan kelimeleri gösterdi, "şu ikisi geçilebilir değil." O ve Dean duvarın sağ kıvrımındaki oda duvarındaki çöküntülere baktılar; her iki girişin içine moloz ve büyük kayaların saçıldığını görebiliyorlardı. "Ama ileride iki tünel daha olmalı."

Kardeşler kask lambalarını ve el fenerlerini birleştirerek odayı taradılar ve en iyi görüntüyü elde ettiler. Artık hareket etmeyi bıraktıklarına göre, odanın etrafındaki düzinelerce yerden su damladığını duyabiliyorlardı; hareket eden ışık huzmeleri, sarkıtlardan aşağı doğru yavaş bir yolculuk yapan ve sonunda yumrularla kaplı zemine düşen su damlalarını parlatıyordu. Dikitlerin ötesinde, kabaca oval şekilli odada zemin aşağı doğru al; eğimli kenarlar, ışınlarından biri bir kaya oluşumunu her kestiğinde ortaya çıkan gölgelerle çukurlaşıyordu. Aşağıda kesinlikle su vardı, siyah ve yasaklayıcı.

"Bir tür yeraltı gölü mü?" Dean sordu. Aklına eski bir deniz yaratığı, Loch Ness canavarının Kuzey Amerika versiyonu, siyah sudan yavaşça çıkan uzun, sümüksü bir boyun geldi. Ya da bir dinazor, milyonlarca yıldır toprağın altında sıkışıp kalmış, nesli tükenmiş bir yaratığın ilkbaharı. Kör. Aç.

"Sanmıyorum," dedi Sam. "Sanırım son birkaç gündür yağan yağmurdan dolayı akıyor."

Dean ona inanamayarak baktı. "Bunun için kesinlikle hiçbir dayanağın yok."

Sam dönüp baktı, ağzının bir köşesi kalkmıştı. "Belki değil, ama eminim düşündüğün şeyden çok daha iyi geliyordur." Dean'in dikkatini dipsiz bir göl olabilecek şeyden uzaklaştırıp yaptıkları işe geri döndürmek için haritaya dokundu. "Eşit aralıklı görünüyorlar ama ölçek berbat," dedi. "Tıpkı bize söylendiği gibi. Oda büyük ama sanırım diğer tarafı neredeyse seçebiliyorum, bu da kalan iki tünelden ilkinin çok uzakta olmaması gerektiği anlamına geliyor."

"Doğru." Dean gözlerini kısarak karanlığa baktı ama bunun bir faydası olmadı; kafa lambalarının ve el fenerlerinin nispeten zayıf ışıklarının ötesinde hâlâ bir şey göremiyordu. "Peki hangi tünelin doğru tünel olduğunu nasıl seçeceğiz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi Sam. "Önce oraya varalım, sonra ne anlarız." Haritayı aldı, katladı ve kot pantolonunun arka cebine yerleştirdi. "Haydi gidelim."

"Keşke o şey işe yarar bir şey gösterseydi," dedi Dean. "Mesela her tünelin nereye gittiğini ve birinin sonunda ölmeyeceğimizi. Böylece, bilirsin, o geçidi keşfetmekten kaçınabilirdik."

Sam gülmek zorunda kaldı ama sesi gergin çıkıyordu. "Tarçın'ın kristal küresinin ondan başka kimse için çalışmaması çok kötü. Yanımızda getirebilirdik."

"İşimize yarayabilirdi," dedi Dean. "Bir silah olarak."

"Doğru."

Duvar boyunca yavaşça ilerlerken Dean bu kez eldivenli bir elini önünde tutuyor, başının üstündeki kayanın yüzeyini sıyırarak kaskını çarpmadan önce herhangi bir çıkıntıyı yakalamaya çalışıyordu. İleride Sam de aynı şeyi yapıyordu, ayrıca her adımını atmadan önce önüne bir ışık tutmaya özen gösteriyordu.

Ayak bileğini burkmadan ya da daha kötüsünü yapmadan ayaklarını nereye koyacağını düşünerek ilerleyen Dean, Sam aniden, "Dur," deyince durdu.

"Ne oldu?" Dean Sam'arkasından bakmaya çalıştı ama farı kardeşinin ceketinin arkasından yansıyarak etrafındaki her şeyi aydınlatıyordu. "Bir şey mi görüyorsun?" Dean kendi sesinde duyduğu belirsizlikten nefret ediyordu ama bir şey gelmiyordu; amansız karanlık bir boşlukta olmak gibiydi. Sanki ışık çemberinin dışında hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu.

"Bu iki geçitten ilki olmalı," dedi Sam. Sözleri kulağa biraz tuhaf geliyordu, sanki ses dalgaları odanın içinde zıplamak yerine bir yerlere sapıyordu.

Dean el fenerini yere tuttu ve dikkatle Sam'in yanına yaklaşp tekrar yukarı kaldırdı. Işını duvar boyunca oynattı, kardeşinin daha siyah, düzensiz deliği gördü, sonra bunun ötesinde daha fazlasını. Bir, iki-

"Fazladan bir tane var," dedi. "Oradan çıkabilirsin. Giriş, kayanın duvardan dışarı doğru eğildiği yerin diğer tarafında, gözden kaçırması çok kolay. Toplamda üç tane, iki değil. Ya da engellenen ikisini de sayarsan beş." Sam'e baktı ama Dean kaşlarını çatarken kardeşinin yüzünün hatlarını zar zor görebiliyordu. "Birçoğu oldukça hızlı bir şekilde çıkmaza girmedikçe hepsini tek seferde geçebileceğimizi sanmıyorum."

"Harita her birinin nereye gittiğini gösteriyor," dedi Sam. "Ama şu fazladan olan..." Dean onun bir nefes aldığını , sonra bir an düşündükten sonra, "Önce onları bir kontrol edelim. Sonra karar verimiz."

Dean öne doğru adım atmaya başladı ama Sam ondan önce davrandı, adımları onu öne geçirecek kadar uzundu. "Yani sen ne gibisin?" Dean huysuzca sordu. "Şef Spelunker mı? Ve lütfen Floyd Collins deme."

Sam kıkırdadı. "Her zaman bir kaşif olmak istemişimdir," dedi omzunun üzerinden. Neredeyse ilk açık tünele varmak üzereydi.

"Harika." Dean onun arkasından ilerledi, ayaklarını kardeşinin ayaklarının yere koymaya çalışıyordu. "Sadece yürüyüşe çıkamaz mıydık? En azından o zaman dünyanın yükü omuzlarımızda olmazdı."

"Bazen öyle hissettiriyor zaten." Sam'in ayak sesleri kesildi. "Tamam, bir numaralı kapı. soru, arkasında ne var?"

Dean Sam'in yanında durdu ve ışıklarını oraya tuttular. Toprağın içinde uzun, düzensiz bir borudan başka bir şey yoktu. Çok fazla sivri kenarı olması dışında dev bir solucan tarafından yapılmış olabilirdi.

Dean bir an gözlerini kapadı, sonra açtı. Harika. Şimdi de dev solucan canavarları düşünüyordu.

"Tamam," dedi Sam. "Hadi sonrakine bakalım."

Ve yaptılar, aynı sonuçla: Burada görececek bir şey yok millet, lütfen devam edin.

Sonunda, Şerif Thompson'ın onlar için ayırdığı haritada olmayan üçüncü tünelin iki yanında durdular.

"Sence bu geçidi biliyor muydu?" Sam sordu. "Mağaraya girsek onu bulacağımızı biliyor olmalıydı."

Dean omuz silkti, karanlıkta hareketi görülemese de. "Sanırım her şeyi biliyor," dedi açıkça. "Kızların nerede olduğunu, onlara ne olduğunu."

"Peki ya Owen?"

Dean kaşlarını çatı. "Belki de Owen'ın kuzenlerini bulmaya çalışması Thompson'ın uçuş planında olmayabilir."

Sam el fenerini tünele tuttu ve döndürerek ışığı zeminde, yanlarda ve tavanda dikkatle gezdirdi. Dean de kendisininkini ekledi ve önceki dört geçitte olduğu gibi dört ışığın birleşimi kayalar ve topraktan başka bir şey göstermedi.

"Eee?"

Sam nefes verdi. "Hiçbir yok," diye itiraf etti. "Hepsi aynı görünüyor. Sanki insan yapımı ya da en azından üzerinde çalışılmış gibi."

Belki de haritanın gösterdiği kadarıyla öyleydiler ve keşif gezilerinden vazgeçildi."

"Belki de güvenli değildi," diye Dean. "İkisi çoktan çöktü, bu da hepsinin tavanının o kadar da sağlam olmadığı anlamına gelebilir."

"Doğru," diye kabul etti Sam. "Ve eğer düşünürsen, bu üçüncü tünelin şerifin haritasında olmayan tünel olduğunun garantisi yok. Diğerlerinden herhangi biri olabilirdi."

Dean buna ne diyeceğini bilemedi. "Geri dönelim ve her birine tekrar bakalım," diye önerdi. "flaybe-"

"Bekle," dedi Sam. "O da ne?"

Dean döndü ve bakışları Sam'in el fenerinin ışığının işaret ettiği yeri, üçüncü tünelin yaklaşık on beş metre ötesinde duvarın yerle buluştuğu yeri takip etti. Kendi ışınını da ekledi ve Sam'in keşfettiği şeyi hemen gördü...

Dördüncü bir geçit, yerde iki ayak yüksekliğinde bir delikten biraz daha fazlasıydı. Bir metre genişliğinde olabilirdi ama girişi ikiye bölünmüş bir oval şeklindeydi.

Dean doğru ilerledi, Sam'in yanına çömelip ışığı içine tuttu. İlk bakışta hiçbir yere gitmeyen derin bir çukurdan başka bir şey gibi görünmüyordu; sonra bunun gerçekten de tam bir geçit olduğunu gördüler ve keskin bir şekilde sola döndükten sonra aşağı doğru eğildi. Zemin diğerleri gibi kayalarla çukurlaşmıştı, ama kayalar daha küçüktü ve yana doğru itilmişlerdi, sanki biri -ya da bir şey- kazarak içine girmiş gibi görünen küçük yığınlar bırakmışlardı.

Önce birbirlerine, sonra da önlerindeki karanlık deliğe baktılar. "Ve sonra dört kişi oldular," dedi Dean.

Sam tekrar açıklığa baktı, sonra dört ayak üzerine düştü birkaç metre sürünerek girdi. Bir süre sonra geri çekildi ve Dean'in görmesi için bir şey tuttu.

Bir küpe.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi Sam. "İkizlerden biri - hangisi olduğunu bilmiyorum - Owen'ın kütüphanedeki masasının üzerindeki fotoğrafta bunları giyiyordu."

Dean ona baktı, sonra başını salladı. "Dört yapraklı yoncanın şans getirmesi buraya kadarmış."

"Şaka yapmıyorum." Sam onu kot pantolonunun cebine soktu. "Sanırım seçimimiz bizim için yapıldı."

Dean'e tünelin girişinin Floyd Collins'in öldüğü Kum Mağarası'nın girişine çok benzediğini söylemek istemedi. Sonuçta bu sadece bir tesadüftü.

YİRMİ SEKİZ

Dean kendi kendine, "Öldüm ve cehenneme geri döndüm," dedi. Tünelde kardeşinin arkasından sürünerek ilerliyordu; ceketinin ve kot pantolonunun kumaşında taşların ve çakılların baskısını hissediyordu. Ön kolları ve uyluklarının ön kısmı ağrıyor ve morarıyordu ve kendini her ileri sürüklediğinde acıdan homurdanmamak için kendini tutmak zorundaydı.

"Ne?" Sam onun önünde bağırdı. "Bir şey mi dedin?" "Hayır," Dean diye bağırdı. "Sadece bizim güzelliğimize dikkat çekiyordum.

çevreliyor. Bu arada, bu iş bir yere varacak mı?" Mağaranın soğukluğu giysilerini, özellikle de alt bedenini saran ve sürünmekten artık nemlenmiş olan tek kat kotu aşır geçmişti.

Sam onun önünde durdu ve Dean neredeyse kardeşinin ayakkabılarının altına çarpıyordu. "Öyle olmalı, değil mi?" Sam'in boğuk cevabı geldi. "Küpeyi gördük."

El fenerlerini korumak için bir kenara koymuşlardı ve Dean şimdi içinde bulundukları geçitte görebildiklerini tarıyordu. Etraflarında gri toprak ve kaya tonlarından başka pek bir şey yoktu. "bir bitki değilse." Sam'in birkaç küfür mırıldandığını duydu, sonra kardeşi tekrar ilerlemeye başladı. Tekrar Floyd Collins'i düşündü, soğuk, susuz ve sayılamayacak kadar çok ton toprağın altında bir yerlerde karanlığın içinde. En azından kanal duracakları ya da daha kötüsü sıkışmış gibi hissedecekleri kadar daralmamıştı. Dean bunu düşündüğü anda keşke düşünmeseydim dedi.

Nimetlerini sayacak kadar aptal olduklarında insanları kışlarından vurdular.

"Bir şey görüyorum," diye geri seslendi Sam. "İleride oldukça geniş. Sanırım-" Sesi bir homurtu ve bir toprak püskürmesiyle kesildi ve aniden Dean'ın görüş alanından kayboldu. İlerideki karanlıkta bir yerde Dean kardeşinin duyduğunu sandı.

"Sam!" Dean bağırdı ve dar alanın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ileri atıldı.

"Ben iyiyim!" Sam seslendi. Sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Yapma-" Çok geçti.

Bacakları tarafından ileri itilen Dean'ın üst bedeni kısa bir düşüşün ardından tünelden dışarı fırladı ve... hiçbir şeyin üzerine. Uzun bir süre havada asılı kalmış gibi hissetti, tıpkı şut atan çılgın yetenekli basketbolcular gibi -Flichael Jordan, belki de- sonra kendi ağırlığı onu bir kenara sürükledi ve düştü.

Havada döndü, yarım saniye çırpındı, sonra kış üstü Sam'in üzerine düştü. Ciğerlerindeki hava boşaldı ve altından Sam'in ikinci şaşkınlık çığlığını duydu. Flomentum başını geriye doğru çekti ve kaskı yere çarptı. Işıkların yanıp söndüğünü gördü -bir yerlerden bunun beynin kafatasının içine çarpması olduğunun söylendiğini hatırlıyordu- ve sonra orada öylece yattı, sersemlemiş ve yukarı bakıyordu.

Altındaki zemin pütürlüydü ama çok sert değildi, sonra hareket etmeye başladı. Bir şey omzunu sertçe itti. "Hayatta olduğunu biliyorum," dedi Sam inleyerek ve daha sert itti. "Nefes aldığımı duyabiliyorum. Bırak beni."

Dean nefes aldı, sonra kendini çürük dirseklerine kadar itti. "Ben iyiyim, sordüğün için teşekkürler." Yukarı doğru baktı, neyse ki hâlâ kaskının lambasından gelen soluk ışıktaki bir şeyler görmeye çalışıyordu. "Ne kadar uzağa düştük?"

Dean'ın ağırlığından kurtulan Sam doğrulup oturdu. "Çıkıntıya ulaşamayacağımız kadar uzağa, bir şeylerin kırılacağı kadar uzağa değil."

"Yaralandın mı?"

"Madem sordun, sen üzerime düşene kadar kendimi iyi hissediyordum. O çizburgerleri yemeyi gerçekten bırakmalısın."

İçinde bulundukları duruma rağmen Dean sırttı. "Şu Big Cave Country Kahvaltı Sandviçlerinden bir tane daha almak için sabırsızlanıyorum."

Sam bir tarafa yuvarlandı ve yüzünü kask lambasının başının üstünden geçmesini sağladı. "Seni izlemek için sabırsızlanıyorum, çünkü bu buradan çıkmak anlamına geliyor." kaya olmadığını görünce ayağa kalktı. Dik durarak acı dolu bir nefes verdi. "Evet, bunu sabah hissedeceğim."

Dean kendini kardeşinin yanına çekti ve etraflarını taradı. Başka bir oda, bu genişliğinden daha uzun. Farıyla etraflarındaki gri ve siyahın farklı tonlarındaki duvarları seçebiliyordu ama yukarıya baktığında ışın yok denecek kadar azaldı. En azından zemin düzdü, dipsiz, ıslak bir uçuruma dalmıyordu. Başını yavaşça hareket ettirip kaskından gelen ışığı takip ederse, Sam'le birlikte düştükleri tünelin küçük, karanlık dairesini görebiliyordu. Altındaki zeminde bir ip yumağı vardı ve onu başlarının üstündeki herhangi bir şeye bağlamanın bir yolu olmadığı için hiçbir işe yaramıyordu. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

Sam kaşlarını çatı. "Haritayı kontrol edeceğim ama pek umudum yok." Belgeyi arka cebinden çıkarıp açtı, sonra da el fenerini çıkardı. Kâğıttan yansıyan güçlü ışık, tam olarak odaklanamadan gözlerini kışmasına neden oldu. "Uh oh."

Dean duvar boyunca dikkatle ilerliyordu ama yüzünü Sam'e doğru çevirdi. "Sorun nedir?"

Sam çömeldi ve haritayı olabildiğince düz şekilde yere sermeye çalıştı. Dean geri gelip yanına çömeldiğinde mutsuz bir şekilde, "Şuna bir bak," dedi. "Flan, şerifin ofisindeyken bu şeye daha yakından bakmalıydık."

"Sakin söyleme," dedi Dean. "Bunca zamandır baş aşağı mıydık?"

"Hayır, ama oraya bak. Çok yakından bak." Sam ışını haritaya yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki neredeyse dokunacaktı.

Dean baktı ama hâlâ bir şey göremiyordu. "Ne görmem gerekiyor?"

"Düzeltilme bandı, ofislerin hataları örtmek için kullandığı şey. İşte," diye işaret etti. "Burası ve burası da. Harita kasıtlı olarak değiştirildi. İçinde bulunduğumuz tünel bu..." Sam kaskının klipsini açıp çıkardı, sonra haritayı önüne tuttu. Işık zayıf bir röntgen ışını gibi geldi ve ince beyaz bant şeridinin altında belli belirsiz çizgiler ve birkaç kelime görebildiler.

Dean ona baktı. "Ne yazıyor?"

Sam önce daha yakından, sonra daha uzaktan tutarak anlamaya çalıştı. Bir süre sonra şöyle dedi: "Eminim yazıyor. Ve buraya bak." Haritayı indirdi ve Dean'e tekrar gösterdi. "Bu alan bandın üzerine çizilmiş."

Dean çenesini ovuşturdu. "Ve şu anda bulunduğumuz yer burası." "Evet."

"Harika." Dean kardeşinin kaskını tekrar takmasını izledi. "Oyun istatistikleri: Şerif Thompson: bir. Winchesterlar: sıfır."

"Ben buna final skoru demeyi tercih ediyorum."

Sam ve Dean döndüler, sonra üstlerini görebilmek için boyunlarını kırdılar. "Kim var orada?" Dean'in gür ve derin sesi taş duvarlarda yankılandı.

Birisi usulca güldü, sonra tepelerinde sulu bir ışık çemberinin göz kırptığını gördüler. Parıltısı giriş tünelini aydınlatmaya yetecek kadardı. Biri onlara bakıyordu ama bu kişiyi tanımlamak imkânsızdı; tek görebildikleri miğferli bir kafanın silüetiydi.

O kadar da imkansız değil.

"Şerif Thompson," dedi Sam. Sesi şaşırılmış gibi gelmiyordu. "Sanırım bizi kurtarmaya geldiniz?"

"Asla varsayımda bulunmayın, Ajan." Figür kenara biraz daha yaklaştığında, adamın sesi tanınabilir hale geldi. "Bu konuda ne derler bilirsin."

"Gerçekten mi? bir zamanda klişelere mi güveneceksiniz?"

Thompson yine güldü. "Eski moda bir atasözünden daha güvenilir bir şey yoktur. Bilirsiniz, mesela-"

Dean, "bize bırak," diye araya girdi.

"Tam ezik," dedi şerif. Yüz ifadesini göremiyorlardı ama sesinde kendini beğenmişlik vardı.

Sam ona ters ters baktı. "Burada ne işin var? Çıkmak için hiçbir yol olmadan düşeceğimizi biliyordun, o zaman neden bizi takip ettin?"

Thompson tereddüt bile etmedi. "İşinizi bitirmek için elbette. Biraz araştırma yaptıktan sonra ikinizin de FBI'dan olmadığınız sonucuna vardım. Burada ne işiniz var bilmiyorum ve umurumda da değil, ama bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulup kasabaya geri dönmenize ve şerif departmanının size nasıl bir harita verdiğini ağlayarak anlatmanıza izin vermeyeceğim." Bir duraksama oldu, sonra ekledi, "O kızların ailelerinden nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışırken yeterince sorun yaşıyorum."

Dean'in yüzü sertleşmişti. "Onları da mı öldüreceksin?"

Thompson kıkırdadı. "Aptal olma. Onlar sadece olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi, hepsi bu. Üstesinden gelinmesi gereken bir sorun. Eninde sonunda çocuklarının mağarada kaybolduğunu kabul edecekler ve gidecekler. Bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yok, değil mi?"

Sam göz ucuyla Dean'e baktı. "Eğer bize ateş etmeye başlarsa ördekler gibi oluruz," diye mırıldandı.

Dean cevap veremedi şerifin sesi tekrar gürledi ve ardından tabancanın sürgüsünün geri çekilmesinin o çok tanıdık sesi duyuldu. "Seni aşağıda duyabiliyorum." Aslında sesi mutlu geliyordu. "Sesiniz duyuluyor. Sanki büyük bir oditoryum gibi."

Dean başını Sam'e doğru çevirdi. Kardeşi tepki veremedi eli ileri fırladı ve Sam'in farını kapattı. Kendi kaskının düğmesini kavradı ve aynı yana doğru dalarak sol tarafındaki gevşek zemine sertçe çarptı ve ışığı yanıp sönerken ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti.

Thompson yukarıdan, "İyi deneme," diye seslendi.

Hiçbir uyarı olmadan tünelin üstünden gelen ışık üç katına çıktı ve neredeyse mutlak karanlıkta onları geçici olarak kör etti. Dean gözbebeklerinin yüzeyinin cızırdadığını hissedebileceğini düşündü. Dean gözbebeklerinin yüzeyinin

Dönüp duvara baktı ve görmeyen bir yengeç gibi duvar boyunca ilerledi; sağında bir yerde Sam'in de aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu.

Yukarıdan bir el ateş edildi ve oda sesi taşıyıp büyüttü, küçük bir patlama gibi ses çıkarıp hissettirdi. Dean şaşkınlıkla bağırdı, sonra bir şey başının yanından vızıldayarak geçti ve kayadan sekti. Sam'e söylediği gibi, göldeki ördekler, çok küçük bir göldeki ördekler.

Tünelde kaybolmadığından emin olmak için -belinden bir kaya parçası tarafından çekilip çıkarılmıştı- Dean silahını ceketinin yan cebine sokmuştu. Silahına çalışırken parmakları kumaşı yırttı ama ellerini koruyan eldivenler artık ona engel oluyordu. Yüzünün yan tarafını duvara sürttü, sonra içgüdüsel olarak eğildi ve silahın haznesinden bir el daha patladı. Bunu bir dizi sekme daha izledi ve Dean boynunun yan tarafına sıçrayan taşların acısını hissettiğinden emindi. Kahretsin, bu çok yakındı.

Neredeyse tam karşısında duran Sam silahını çoktan çıkarmıştı. Silahını doğrulttu ama Thompson spot ışığını ona doğru çevirdi; ani ışık gece görüş gözlüklerindeki ısı parıltısı gibiydi, yoğun ve acı vericiydi. Başını korkmuş bir kaplumbağa gibi aşağı çekti ve tam zamanında; Thompson'ın bir sonraki atışı yanındaki kayadan sekerek ceketinin kolunu sıyırdı. Sam bir tür modifiye beyzbol slaydına sıçradı, önce çenesi kaya dolu toprağa girdi ama duvar boyunca değil, odanın ortasına doğru. Çenesindeki derinin yarım düzine yerde açıldığını hissetti ama en azından bunlar sadece sıyrıktı ve bir kurşun yarası yoktu. Henüz yoktu.

Odanın diğer tarafında Dean silahını kaldırdı ve ışığı kılavuz olarak kullanarak yukarıdaki tünel açıklığına ateş etti. Işığı ıskaladı ama Thompson'ın etrafındaki kaya parçaları patlarken küfrettiğini duydu. Dean tekrar nişan aldı ama Thompson'a açıklığa doğru sürünmesi için zaman tanımak için durup saydı; bir, iki, üç. Sonra tetiğe üç kez daha bastı. Işık sönmese de çılgınca zıpladı ve titredi ve Dean Thompson'ın haykırışını duydu.

Thompson'ın ışığı başka bir yönü gösterdiğinden Dean Sam'i görebiliyordu ve Thompson kendini toparlamadan önce ona ulaşmak için koşarak odaya girdi. Kurşunlarından birinin şerife isabet edip etmediğinden emin değildi -eğer ettiyse bile yukarı doğru olan açısı iyi bir isabet olması için çok keskindi- bu yüzden bu çıkmazdan kurtulmak için yapabilecekleri her şeyi yapmaları gerekiyordu.

Dean kardeşini tek kolundan yakaladı. "İyi misin?" Sesi zar zor duyuluyordu.

"Evet." Sam pozisyon değiştirdi, Dean'in ceketini tuttu ve onu duvar boyunca çekti. Dean kardeşinin peşinden gitti, bir yandan da Thompson'a neler olduğunu izlemek için yukarı bakıyordu. Sam durduğunda Dean ona çarptı ve neredeyse düşüyordu. "Dikkat et," diye fısıldadı Sam. "Bak, çok büyük değil ama burada bir açıklık var. Belki bir çıkış yolu vardır."

"Eskiden buraya geldiğimiz gibi mi? Harika." Tepede ışık dalgalanıyordu, Thompson onu topluyor ve tekrar onlara doğru yönelmeye hazırlanıyordu.

Dean silahını tekrar doğrultmaya başladı ama Sam omzundan çekti. "Şimdilik onu unut. Buradan çıkmamız gerekiyor." Dean itiraz edemeden ağabeyi onu sola doğru çekti ve aşağı iterek gölgelerden oluşan bir kaya duvarının içinde karanlık bir noktaya itti. Hazırlıksız yakalanan Dean körlemesine sürünerek ilerledi; farını yakmak için uzandı ama sonra ne yaptıklarını ele vermek istemediği için tekrar düşündü.

Odada, Sam yeni keşfedilen açıklığın önünde çömeldi ve silahını üstteki tünele doğrulttu. Thompson'ı göremiyordu ama fazla zamanları olmadığını biliyordu. Şerif savunmaya geçmelerini sağlamak için birkaç el ateş edecek, sonra spot ışığıyla onları bulacak ve öldürmek için nişan alacaktı.

Dean kendini ileri doğru iterken boğuk bir ses duydu ve kardeşinin arkasında yer kalacak kadar uzaklaşmış olmasını umdu. Thompson'ın ilk atışları geldiğinde Sam dişlerini sıktı ve eğilmemek, hatta irkilmemek için kendini zor tuttu -nişanını, pozisyonunu ve açısını doğru tutması gerekiyordu. Bu her türlü kendini korumaya aykırı bir şeydi.

İçgüdüsel olarak, özellikle de dört kurşunun kulak zarlarını patlatması ve ardından etrafından seken kurşunların çıkardığı vınlama sesleri duyulduğunda, savaş alanının ortasında kendini hedef tahtasına koymuş gibi hissetti. Yine de Sam kıpırdamadan durdu, kollarını kaldırdı ve bakışlarını sabitledi, kanun adamı ışığı yerleştirdiğinde büyük olasılıkla onun tarafından kör edileceğini biliyordu.

Tepedeki parıltı bir milisaniye içinde dağınık halden parlak ve acımasız hale geldi ve Sam de dahil olmak üzere odanın zeminindeki her şeyi gösterdi. Gözünü kırpmadı, hareket etmedi, nefes almadı.

Sam'in kulakları Thompson'ın atışlarının gürültüsünden hâlâ çınılıyordu, bu yüzden Thompson'ın konumunu öğrenmesini sağlayacak bir şey duyabileceğine güvenemiyordu. Onu kesinlikle göremiyordu; bu karanlıkta spot ışığına bakmak, doğrudan güneşe bakmak gibiydi. Tek dayanağı içgüdüleriydi. Eğer , ne kadar sürerdi-

Sam ateş etti.

Dört el ateş etti, tetiğe basışları arasında hiç tereddüt etmedi. Yüksek güçlü lamba paramparça oldu ve ışık, elektrik kısa devresine çok benzeyen bir tıslamayla söndü. Aynı anda Thompson çığlık attı. Önceki şaşkınlık çığlığı gibi değil, gerçek bir acı sesiydi.

Sam vahşice sıırttı ve dönerek yere düştü ve kendini açıklığa fırlattı. Olabildiğince hızlı hareket etti, zar zor sığabildiği bir tünelden geçmeye çalışan şişman bir köstebek gibi kıvrıla ilerliyordu. Önünde hiç ışık yoktu ama Dean'in ileride bir yerde olduğunu duyabiliyordu.

Önündeki gürültü kesildi. "Sam?"

"Buradayım," dedi sahne fısıltısıyla. "Devam et."

Toprağa çarpan giysilerin hışırtısı yeniden başladı. "Hiçbir şey göremiyorum. Onu yakaladınız mı?"

Sam devam etti. "Evet, ama onu öldürdüğümü sanmıyorum. Açık çok fazlaydı ve göremedim."

Dean bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sesi tekrar geldiğinde şaşırılmış gibiydi. "Tünel aşağı doğru açılıyor."

"Tamam," dedi Sam. Hâlâ fısıldıyordu ama kendine güveni giderek artıyordu. "On ya da yirmi metre daha gittikten sonra sanırım farını açabilirsin."

Dean cevap vermedi ama uzun bir aradan sonra Sam çok uzak olmayan bir mesafede bir parıltı gördü. Bu sadece Dean'in sürünen vücudunun dış hatlarının etrafındaki bir parlaklıktı ve çılgınca hareket ediyordu ama Sam en son ne zaman ışık gördüğü için bu kadar minnettar hissettiğini bilmiyordu.

* * *

Kırk küsur dakika sonra hâlâ sürünüyorlardı ve Sam o kadar da memnun değildi. Saçları dışında vücudundaki her şey acıyordu ve bildiği kadarıyla sırada o vardı. Kardeşi de en az onun kadar rahatsız olmalıydı ama o şikâyet etmiyordu, bu yüzden Sam de etmiyordu... omurgası cam kırıklarıyla doluymuş ve eklemleri çatlamış buz parçalarıymış gibi hissetse bile.

Sonunda daha fazla dayanamadı. ",," diye seslendi durduğunda. Acı kaslarında zonkluyordu. "Su molası."

Dean'in hareketi durdu. "Flan, sonsuza kadar devam edeceğini sanıyordum," bağırdı.

"İleride bir şey görüyor musun?" Sam farını yaktı - Dean'in ayakkabılarının altını görmek için ışık kullanmanın bir anlamı yok gibiydi, bu yüzden her ihtimale karşı pilini saklıyordu.

"Hiçbir şey." Dean hâlâ şikâyet etmiyordu ama Sam kardeşinin sesinde bir cesaretsizlik notası duyabildiğini .

Dean başka bir şey ekleyemeden Sam, "Devam etmeliyiz," dedi. "Bir şeyler bulacağız."

"Belki de geri dönmeliyiz."

Sam'in çenesi gerildi. O da aynı şeyi merak etmişti ama gerçekler çok acımasızdı. "Her şeyden önce, aslında geri dönemeyiz. Yol boyunca kendimizi bir şekilde geriye doğru itmemiz gerekecek." Bir an bekledi ama tek duyduğu bir homurtu oldu... Dean'in de kendisi kadar rahatsız olduğunu anlamasına yetecek kadar. "İkincisi, Thompson'ın peşimizden gelip gelmediğini bilmiyoruz."

"Onu vurduğunu söylemiştin."

"Doğru, ama ölümcül olduğunu düşünmediğimi de söyledim. Onu yavaşlatacak ama hepsi bu. Buradan çıkmak için başka bir yol bulup onu ispiyonlamamızı göze alamaz. İşini bitirmek ve öldüğümüzden emin olmak zorunda. Eğer ikimizden biri onunla tünelde karşılaşırsa herkes ölür ve cesetlerimiz bu dağın altında çürür."

Dean uzun bir süre sessiz kaldı ve Sam onu kendi haline bırakıp düşünmesine izin verdi. "Tünel bir süre önce tekrar yukarı çıkmaya başladı," dedi sonunda. "Çok büyük bir eğim değil ama böyle devam ederse eninde sonunda bir yerden çıkmamız gerekecek, değil mi? Sincaplar gibi."

"Doğru," diye kabul etti Sam. Kendine rağmen, kafalarının birdenbire yerden fırlayışının görüntüsü onu sırttırdı. Farını kapattı. "Haydi gidelim."

YİRMİ DOKUZ

Michael Thompson, iki sahte FBI ajanının düştüğü tünelin karanlığında soluk soluğa duvara yaslandı. Eğime açılan ve ikisinin de aptalca üzerinden geçtiği ikinci kenarla son bulan ilk kenardan yaklaşık bir metre gerideydi. Lemmingler gibi, biri diğerini takip ediyordu. Annesinin onun çocukça "Bütün arkadaşlarım bunu yapıyor!" demesine karşılık sorduğu gibi.

Tüm arkadaşlarınız köprüden atlasa, siz atlar mıydınız?

Belli ki bu ikisi "FBI" eğitim kurslarındaki notu almamışlar.

Bütün bunlar harikaydı ama gerçek şu ki Thompson şu anda kendini pek de zeki hissetmiyordu, sol kolunun bir kısmı kopmuş, kanı toprağa karışmış ve acısı parmak uçlarına kadar inmişti. Karanlıkta bir şeyler karıştırdıklarını duymuştu ama sesler çabucak kaybolmuştu; Thompson'ın oturduğu delikten başka aşağıdaki odadan çıkan tek deliği bulmuş .

Güzel.

Onların icabına kolay yoldan, en acısız şekilde bakmaya çalışmıştı. -en azından onlar için- ama bir takip planından da yoksun değildi. Kolunun üst kısmındaki yarığı hesaba katmadığı doğrudu ama becerikliydi ve bununla başa çıkabilirdi. Biraz kan kaybetmek, o ikisi Kristal Mağara'dan çıkmayı başarırsa hayatının ve kasabasının içine düşeceği karmaşanın yanında hiçbir şeydi.

Kalbinin göğsünde yaptığı çekiç dansını kontrol altına almaya çalışarak nefes alış verişini yavaşlatmaya zorladı, sonra kaskındaki lambayı yaktı. Başını hedef haline getirmemek için lambayı kapalı tutmuştu ve bu akıllıca bir seçimdi, ama şimdi spot ışığı gittiğine göre, bu ve el feneri onun tek aydınlatma kaynaklarıydı. Kendini toparlayabilmesi için görmesi gerekiyordu.

Tünelde fazla yer yoktu ve Thompson ancak kambur . ilk yardım çantasını çıkardı ve açtı. İnsanlar bir mağara tüneline vurulacaklarını hesaba katmadıkları için pek yardım edecek bir şey yoktu ama bir sürü yara bandı, antibiyotik tüpü ve başka şeyler vardı. Yarayı incelediğinde düşündüğü kadar kötü gördü, yaklaşık iki inç uzunluğunda ve yarım inç genişliğindeydi. Evet, eninde sonunda dikiş atılması gerekecekti ama kan kaybından ölmeyecekti. Aslında verdiği tepkiden, acıyla nasıl başa çıktığından -pek de iyi değil- biraz utandığını hissetti. Filmlerde insanlar hep dişlerini sıkar ve devam ederdi. İzlemesi eğlenceliydi ama bu gerçek hayattı.

Ceketini omuz silkerek çıkardıktan sonra, yaraya ulaşabilmek için açıklığı genişletmek amacıyla gömleğinin yırtık kumaşını çekerken çenesini acıya karşı koymaya çalıştı. Yine de bağırmaya , canının ne kadar acıdığına bir kez daha şaşırmıştı. Eldivenli sağ elini başından beri yaranın üzerine kapatmıştı ve şimdi yeniden kanamaya başlamış gibi görünmesi onu dehşete düşürmüştü. Çantasında bir gazlı bez buldu ve dişleriyle yırtarak açtı, sonra da yaranın üzerine bastırdı. Sabırsızlıkla kitin içindekileri kucağına döktü ve tüm parçaları karıştırdı. Alkollü pedler vardı, sanki onları kullanacak kadar aptaldı ve ince bir tıbbi bant rulosu vardı ama kolunun muhtemelen yapışamayacak kadar ıslak olduğunu düşündü. Sonra birkaç klipsli elastik bir sargı gördü, gazlı bezi yerinde tutmak için mükemmel bir şeydi. İşini bitirdiğinde zonklamasını görmezden gelmeye çalışarak güzelce ve sıkıca sardı. Ceketine geri dönmek zihinsel zindelik için başka bir egzersizdi ama kendine acının iyi olduğunu söylemeye devam etti. Odaklanmasına yardımcı olacaktı.

Bunu yaptıktan sonra tabancasına dolu bir şarjör taktı ve ilk yardım çantasını aldı.

yeniden paketlenmiş ve istiflendi ve bir sonraki büyük görevle yüzleşmeye hazırды:

oda zeminine inip onları takip etmek.

Thompson el fenerini kullanarak tünel çıkışını dikkatle inceledi ve sonunda çapa akabileceği bir çatlak buldu. Owen Fleyer'ın kamerasını ve saçma sapan, amatörce düğümlenmiş ipi çıkarmayı düşündü ama hava o kadar karanlıktı ki sahte FBI ajanlarının muhtemelen bunu fark etmeyeceğini biliyordu. Onu tırmanmak için kullandığında ve onlar öldüğünde aşağı indirecekti. Aşağı inmek için uzun bir yol yoktu, sadece on beş metre kadar, bu yüzden yanında çok fazla ekipman sürüklemek zorunda kalmamıştı - sadece onu aşağı indirecek ve gerekirse geri çıkaracak kadar. İyi ki bunu önceden düşünmüştü. Halatını ift uzunlukta bağlayıp yan tarafa bıraktı, ardından tırmanma kemerini takmak için mücadele etti. Sonunda giydiği kanlı eldivenleri daha ağır olan iple iniş eldivenleriyle değiştirdi.

Thompson başlamadan önce el feneriyle odanın zeminini ve duvarlarla birleştiği yerleri uzun uzun inceledi, güçlü ışık konisiyle her santimetreyi gözden geçirdi ve gölgelerin hiçbirinin iki ajanı gizlemediğinden emin oldu. Ama hiçbir şey yoktu, sadece onları oradan çıkarabilecek tek tünele açılan küçük bir açıklık vardı. Yaptığı son şey bir ışık çubuğunu kırıp aşağı atmak oldu; ortası neredeyse kadar parlaktı ama odanın duvarlarını yumuşak yeşil bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Elinde sadece iki çubuk vardı ama her birinin süresi on iki saatti; sönmeden çok önce dönmüş olacaktı ve onu bekleyen görünmez sürprizler olmayacaktı.

Son bir ip kontrolü ve her şey hazırđı. Artık bahane yok, ertelemek yok. Bu çok acıtacak, diye düşündü Thompson. Ağırlığı ve salınımı sağlam sağ kolu tarafından kontrol edilecekti ama yine de sol koluyla iniş hızını ve kayışı yönetmesi gerekecekti. Bundan kaçmanın bir yolu yoktu, bu yüzden kenara gelene kadar eğimden geri geri indi-

Sonra kendini boşluğa itti.

Ayaklarının altı tünelin duvarına çarptığında yaşadığı sarsıntıyı tarif etmek için "cehennem gibi acımak" bile yeterli değildi. Düzgün bir şekilde yerine, kolundan ve omzundan geçen acı neredeyse

Thompson'ın tutuşunu kaybetmesine neden oldu; sadece birkaç metre savruldu, sonra tekrar kayaya çarptı ve orada asılı kaldı, inledi, serin havayı ciğerlerine zar zor çekebildi. Omuzundan bileğine kadar kesiliyormuş gibi hissediyordu, tıpkı büyükbabasının Green River'da yakaladığı büyük yayın balıklarını hiç duraksamadan baştan sona fileto haline getirmesi gibi.

Orada asılı kaldı, sağ kolu onu bir kaya gibi düşmekten korudu, uzunca bir süre. Emin değildi ama birkaç dakikalığına gözden kaybolmuş bile olabilirdi. Sadece kendisi, sert nefes alışının ve damlayan suyun sesi ve o yumuşak, neredeyse rahatlatıcı sarı parıltı vardı.

Bir süre sonra Thompson kafasını sallayarak temizledi ve nerediye baktı. Yaklaşık beş ya da altı metre düşmüştü, yani çok değildi. Bir sonraki düşüşte bayılsa bile, muhtemelen düştüğünde çok kötü yaralanmayacaktı. Birkaç kez derin nefes aldı, sonra devam etti.

Belki de bunu beklediği için, ikinci vuruş ve darbe o kadar kötü değildi, vücudunun üst kısmında daha küçük ama katlanılabilir bir şimşek sarsıntısı oldu. Thompson çarpma anında bir ciğer dolusu hava emdi ve bu üçüncü ve son vuruşta kendini itmesine yetecek kadar yardımcı oldu. Odanın zeminine sertçe indi ama aşağı yukarı tek parça halindeydi. Daha azı kolundaki yaraydı, tekrar kanamaya başlamıştı ve şimdi birisi kızgın bir sığır damgası saplamış gibi hissediyordu.

Ama düşmüş olmasına rağmen, tamamen kırılmamıştı. Bu yüzden devam etme zamanı gelmişti.

Thompson'ın koşum takımından çıkmak, sonra yaralı kolundaki ıslanmış bandajı değiştirmek ve yeniden sarmak gibi acı dolu süreçlerden geçerken düşünmek için bolca zamanı vardı. Sürekli yanan parlayan çubuğu zemin seviyesindeki açıklığın yanına götürdü ve içeriye baktı, ancak beklediği gibi, sınırlı kaynaklarıyla görebildiği kadarıyla boştu. Peşlerinden gitmekten, bu işi sonuna kadar götürmekten başka çaresi yoktu ve sahte FBI ajanlarına lanet okudu

onun sessiz ilçe işlerine sahte hükümet burunlarını soktukları için.

Kendini tünele itmek, çoğunlukla sağ kolunun üzerinde sürüklenmek... katlanmak zorunda kalacağını düşündüğü her şeyin ötesinde bir sefaletti. Thompson ileriye, o iki ajanı kurşunla doldurduğunda alacağı zevki düşünerek kendini ayakta tuttu. Sadist bir adam değildi, bir başkasının acısından asla zevk almamıştı. Hâlâ da yapmayacaktı ama her ilerleyişi onlara duyduğu nefreti pekiştiriyor, onları sona erdirmek için duyduğu her şeyi kapsayan arzuyu güçlendiriyordu. Hızlı, muhtemelen acısız değil ama başarabileceği kadar yakın, ama yine de...

Kristal Mağara'dan asla canlı çıkamayacaklarından kesinlikle emin olacaktı.

OTUZ

Sam ve Dean ilk başta hiç bitmeyecekmiş gibi görünen tünelden çıktıklarını fark etmediler. Tünelde ilerlemek onları kuru ve ıslak yerlerden geçirmiş, ceketlerinin ve kotlarının önlerini sırılsıklam bırakmıştı. Dean üşüyordu ve Sam'in de üşüdüğünü biliyordu. İlerlemeye, hep ilerlemeye o kadar odaklanmıştı ki düz bir çizgide sürünerek ilerliyordu; Sam de onu takip ediyordu, dünyası kardeşinin ayakkabılarının altını görebilmekle sınırlanmıştı. Dean aniden durdu. "Bekle," diye seslendi.

Arkasından Sam son bir adım daha attı, sonra durakladı. "Ne oldu? Bir şey görüyor musun?"

Bunun yerine . Cevap veriyorum, Dekan
baktı Sola, Doğru, tepeden, sonra dikkatlice
etrafını yokladı...

Hiçbir şey.

Hâlâ dikkatli davranarak -etrafınızdaki boşluğun ne zaman oyun oynayacağını asla bilemezsiniz- bacaklarını dört ayak üzerine kadar kaldırdı, sonra onları döndürdü ve kendini oturma pozisyonuna getirdi. Her an kaskını kayaya çarpacağından emindi ama öyle bir şey olmadı. "Tünelden çıktık."

"Ciddi misin?"

Dean el fenerini çıkardı ve açtı. "Yukarı gel ve bir göz at." Kardeşi kendisiyle aynı hareketleri yaparken Sam'in nefesinin kesildiğini duydu, sonunda bacaklarını düz bir pozisyondan başka bir pozisyona getirebildiğinde rahatlayarak homurdandı. Bir saniye sonra Sam'in farları yanıp sönmeye başladı.

"Lanetleneneceğim," dedi. Bir an sonra el fenerini de çıkarmıştı. "Ne kadar zamandır bunun dışındayız?"

Dean ışıklarının geldikleri yöne doğru tuttu ve kendilerinden daha uzun iki dev kaya parçasının arasındaki karanlığı ortaya çıkardı. "Çok uzun değil," dedi Dean. "Belki on metre." Sam'inkilerle birleşene kadar ışıklarını geri çevirdi. "Vay canına. Şuraya bir bak. Şu renklere bak."

Kardeşler yavaş bir daire çizerek döndüler, ancak görünüşe göre devasa bir odadaydılar ve uzak duvarları göremiyorlardı. Devasa kaya sütunları zemini süslüyor, başlarının üzerinde onlarca metre yükselerek zifiri karanlığa karışıyordu. yerlerde devasa taş levhalar gelişigüzel üst üste yığılmış gibi . Işıklarının parıltısı beyaz olsa da, mağaranın diğer bölümlerinde olduğu gibi burada da hiçbir şey siyah ve beyaz görünmüyordu. Bunun yerine, devasa blokların bazı kısımları kalın gri, kırmızı ve sarı şeritlerle kaplanmıştı. Diğer bölgelerde taş, bir devin fırçasıyla altınla boyanmış gibi görünüyordu. Döndükleri her yerde, sadece ışıklarından gelen önemsiz ışıklarda görebildikleriyle sınırlı, parlak yeni bir panorama vardı.

"Eh," dedi Sam sonunda, "eğer kaybolmamız gerekiyorsa, en azından bakacak güzel bir şeyimiz var."

Dean ona kaşlarını çattı. "Kaybolduk mu?"

"Elbette öyleyiz," dedi Sam sabırsızlıkla. "Nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi, hatta buradan çıkmak için doğru yöne gidip gitmediğimizi bile bilmiyorum. Senin var mı?"

Dean ağzını açtı, sonra kapattı ve arkasını dönerek etrafını taradı. Birkaç dakika konuşmadan öylece durdular, sonra Sam başını sağa çevirdi. "Bunu duydun mu?"

Dean akıllıca davranarak cevap vermedi; onun yerine donakaldı, başını eğdi ve kardeşinin ne söylediğini anlamaya çalıştı. Ama hayır... nefes alıp vermelerinin ötesindeki tek ses, kayalardan damlayan ve damlayan suydu, bu mağarada geçirdikleri süre boyunca çeşitli yerlerde hafiften gürültüye değişen ve tanıdık hale gelen bir ses. Hayır demeye başladı, sonra farklı bir ses etraflarındaki boşluğu kesti-

hareketin toprağa sürtünmesi, küçük taşların ve çakılların kayadan aşağı kayarak aşağıdaki bir şeye çarpma sesi.

Birbirlerine ve Dean "şerif mi?" diye sordu. Sam bilmediğini belli eden bir hareketle ellerini kaldırdı, Dean kardeşinin kolunu çekiştirerek onu takip etmesini sağladı ve mümkün olduğuunca sessiz bir şekilde geldikleri geçitten uzaklaşmaya çalıştı. Yavaşça ilerlemelerine rağmen ayak sesleri duyuldu ve odanın içinde yankılandı.

Daha yüksek bir başka ses Dean'in istemsizce irkilmesine ve sola bakmasına neden oldu. O daha yorum yapamadan aynı karanlık yerden olmayan bir ses daha duyuldu. Sonra bir tane daha, bu sefer arkalarında bir yerden. Belki tünelden, belki de değil. Muhtemelen değildir.

Sam alçak bir sesle, "Thompson'ın kendini klonladığını sanmıyorum," dedi. "Saklanacak bir yer bulmaya çalışsak iyi olur diye düşünüyorum."

Sesler artmıştı, birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki üst üste biniyorlardı. Dean cevap verme zahmetine girmedi, sadece Sam'in kolunu tuttu ve onu ileri doğru çekti. Koşmaya başladılar, Sam'in daha önce grdğu bir yere doğru ilerliyorlardı, yukarı ve sağa doğru çıkıntı yapan ve bir çıkıntı oluşturan kırmızı ve altın rengi kayalardan oluşan bir raf. Altında derin ve karanlık, korunaklı görünen küçük bir boşluk vardı. Boş mu yoksa zaten bir şey tarafından mı işgal edilmiş olduğunu düşünecek zamanı yoktu; her iki şekilde de ğreneceklerdi.

Kardeşler oraya varıp altına daldılar, tam o sırada birkaç dakika önce durdukları boşluğa bir şey daldı. Dean el fenerini ona doğru tuttu ve insan şeklinde ama daha bodur, kalınlaşmış bacakları üzerinde kamburlaşmış ve kolları neredeyse bir maymun gibi aşağı sarkan bir şey gördü. Başı diğer yöne dönüktü ama Sam el fenerini çekti ve Dean iyice bakamadan fenerini kapattı. İpucunu alan Dean el fenerini kapattı, aynı anda Sam de her şeyi söndürdü.

"Sessiz ol," diye mırıldandı Sam. "Neyle karşı karşıya olduğuımızı anlayana kadar burada kalmak zorundayız."

"Bizi bulmadıkları sürece," diye fısıldadı Dean. Başka bir şey olmasa bile, tepedeki kaya rafı beş ya da altı metre kadar dışarı çıkmıştı,

seslerini bastırđı ve kelimelerinin taşınmasını engelledi. O şeyin dışarıda hareket ettiğini, zemini araştırdığını duyabiliyorlardı; daha da kötüsü, yalnız olmadığını anlamalarını sağlayan başka sesler de vardı. "Kim-?"

Dean başladı, sonra karanlık oldu. Alevler- görünmeyen bir noktadan atlayan figürlerden biri tarafından yüksekte tutulan bir meşale; ağır bir şekilde yere indi ama dik durdu, sonra ona en az yarım düzine daha katıldı ve birkaçı da meşale taşıyordu.

"Kahretsin," dedi Sam zar zor duyulabilen bir sesle. Yanındaki Dean'le birlikte kendini olabildiğince geriye itti ve fener ışığının saklandıkları yere girmemesini umdu. Olumlu bir not olarak, odanın daha büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı. Ancak daha da ilginç olanı, onlardan çok uzakta olmayan, alevlerin titrek ışığında az çok görülebilen şekillerdi.

İnsandılar... ama tam olarak değil. Yüzleri modern insanla bazı benzerlikler taşıyordu ama diğer kısımları daha tarih öncesi görünüyordu. Vücutları kısaydı, meşaleleri yüksekte tuttuklarında ve üstlerini görmek için uzanmaya çalıştıklarında bile boyları bir metrenin altındaydı, kir ve ağır damarlarla çizgili gevşek, soluk deriden kıvrımları vardı. Etlerinin altındaki kaslar güçlü görünen kol ve bacaklarda esniyordu; kollar neredeyse yere kadar uzanıyordu, başparmak ve parmakların küçük ağaç dalları kadar kalın olması ve en az iki santim uzunluğunda sivri tırnaklarla sonlanması dışında normal görünebilecek elleri vardı. Kıyafet giymiyorlardı ama erkek ve dişi olup olmadıklarını kardeşler anlayamadılar; her yerlerinde bir fark göremeyecek kadar çok deri sarkıyordu. Bacakları dizden eklemliydi ama alt kısmı, kaval kemiği, o kadar kısaydı ki neredeyse yok gibiydi - kocaman uylukları, neredeyse o kadar geniş dizleri, sonra da küçük bir kıvrımla soğanlı kafalarından daha büyük, devasa, ağır ayakları vardı. Sanki ciğerleri mağaranın amansız nemi yüzünden sürekli tıkanmış gibi, homurdanmakla fokurdayan nefes almak arası tuhaf sesler çıkarıyorlardı.

Saçları yok, kaygan tenlerini örten giysileri yok; arkalarda bir yerde Sam, mağaranın soğuk derinliklerinde bunu şaşırtıcı buldu.

Belki de derilerinin altında yalıtım için fazladan kalın bir yağ tabakası vardı ya da belki de tüm o fazladan derinin başlangıçtaki amacı buydu. Bir tanesi saklandıkları yerin yakınından geçerken, Sam o şeyin yüzüne ve boynuna dişlerini gıcırdatmasına yetecek kadar baktı, özellikle de eğilip saklandıkları yeri görmeye çalıştığında.

Dean silahını çekmişti ama Sam ateş önce elini onunkinin üzerine koydu. Yaratık -Sam artık onu insan olarak düşünemiyordu- kaya rafının altındaki gölgeye baktı ama elindeki feneri daha fazla içeri sokmaya zahmet etmedi. Gözleri küçük ve kapalıydı, en az bir santim dışarı çıkmış bir kemik çıkıntısının altında gölgelenmişti; karanlık gözbebeklerinin huzursuzca ileri geri hareket ettiğini görebiliyorlardı ama hiç durmadılar, kardeşlere odaklanmak için hiç durmadılar. Yarım saat gibi bir andan sonra yoluna devam etti.

Sam yavaşça ve sessizce nefes verdi, keşke o yüzün anısını aklından çıkarabilseydi; öte yandan bunu hatırlamak ona hiç şüphesiz iyi gelecekti -hayatta kalmak gibi-. Dean'e baktı ve kardeşinin gözlerinin inanmazlıkla açıldığını gördü ama en azından silahını indirmişti.

"Kör değil ama o kadar iyi görebildiğini sanmıyorum." "Bunlar da ne?" Dean fısıldadı.

Sam omuzlarını kamburlaştırdı. "Bilmiyorum. Onlar mağara adamı değil, insan değiller. Ya da öyleyseler bile çoktan evrim geçirmişler."

"Florlocks, o zaman." Dean'in sesi zafer kazanmış gibiydi, sanki harika bir bulmaca gibiydi.

Sam başını salladı. "Onlar bir kitapta uydurulmuştu-" "Diğer her şey kadar gerçek olabilirler."

"Daha çok trogloditlere benziyorlar. Sesleri de onlar gibi."

"Onlara trog diyelim."

"Doğru," diye itiraf etti Sam. Ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. O yüz... o kafa.

Kafatasının üst kısmı yaratığın sırtına doğru eğimliydi, boyun için herhangi bir girinti yoktu; kulaklardan göğsün üst kısmına doğru uzanan kalın bir ekstra deri rulosu rağmen çenesi de aynıydı. Küçük kulaklar, aslında sıg açıklıklardan başka bir şey değildi.

Başının iki yanındaki deri genişliğini kıran bir şey. Kaş çıkıntısının üzerinde daha fazla deri kıvrımı vardı, neredeyse alın kırışıklıkları gibi ama çok daha kalındı. Gözler ve ağız arasındaki üçgende burun yoktu, sadece ağzın üzerinde düz, pürüzsüz bir alan vardı.

Asıl önemli olan buydu.

Ağzı aşağı doğru eğikti ve o kadar genişti ki neredeyse yüzünün genişliği kadar uzanıyordu. Üst dudak yoktu, sadece burnun olması gereken yerde düz bir alan vardı ve sonunda kıvrılıp kayboldu ama bu bir şey ifade etmiyordu. Alt çene öne doğru çıkıktı ve kalın alt dudağın hemen içinde bir sıra çarpık, vahşi görünümlü diş yukarı doğru çıkmıştı.

Dean, "Ne kadar da az ısırılmış," diye mırıldandı. "Sence içinde daha fazla diş var mıdır?"

"Muhtemelen." Sam gözlerini dikmiş, saymaya çalışıyordu. "Ağzının üst kısmında, böylece ısırabilir."

"Harika bir haber."

"Aslında var." Sam Dean'le birlikte Cehennem'in bu özel bölümüne girdikleri tüneli işaret etti. "Sığamayacak kadar büyükler ve açıklık sert kayaların içinde, bu yüzden kazarak çıkaramazlar."

"Geldiğimiz yoldan geri dönelim mi diyorsun?"

"Tek kaçış yolu bu olabilir."

"Peki ya onlar?" Dean işaret etti. "Bir yerden gelmiş olmalılar."

"Doğru," diye onayladı Sam. Başını dışarı uzatıp başka bir tünel, geçit ya da herhangi bir şey görüp göremeyeceğine bakmak istedi ama buna cesaret edemedi. "Ama şimdi onlardan daha çok var. Bu yaratıklardan koca bir şehir olabilir."

Dean'in tek tepkisi kısık bir hayal kırıklığı sesiydi. "Eninde sonunda bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Doğru," dedi Sam. Cesaret edebildiği kadar mağaranın yakınına çömeldi. Elinden geldiğince, bakışları birkaç metre ötedeki loş odada hareket eden yaratıkları takip etti. "Doğru zaman geldiğinde -"

Silah sesleri mağaranın içinde patladı.

Sam içgüdüsel olarak kendini geriye doğru itti ve kardeşini de kendisiyle birlikte aşağıya çekerek toprak zemine kış üstü düştü. Dean şaşkınlık çığlığını güçlükle bastırdı. Mağaradaki yaratıklar korku içinde meliyorlardı, eskiden derinden gelen sesleri giderek yükseliyor ve neredeyse hiç durmadan çıkıyordu. Hepsi de hantal bedenlerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, duvarın yukarıya doğru doğal bir merdiven şeklinde kıvrılan kısmına doğru hantalca ilerliyorlardı. Yaratıklara odaklandıkları için iki kardeş de bunu daha önce fark etmemişti.

Flore atışları, troglodit benzeri yaratıklardan daha fazla panik. Gürültüye tepki olarak tam bir şaşkınlık yaşıyorlardı; kayalara tırmanmaya çalışırken neredeyse birbirlerinin üzerine düşüyor olsalar da, hiçbirini yaralanmış gibi görünmüyordu. Meşalelerden birkaçı yere düşmüştü ve şimdi nemli zeminde sönmeye başlamıştı.

"Thompson olmalı," dedi Dean ona. Kullandıkları tüneli işaret etti. "Tıpkı dediğin gibi bizi takip etti. Mantıklı olan tek şey bu."

Birkaç el daha başlarının üstündeki kayalığın kenarına çarptı. ", " diye tısladı Sam. "Burada olduğumuzu biliyor. Biz onu göremezken o bizi nasıl görebiliyor?"

"Bunun için koşmamız gerekecek," dedi

Dean. "Nerede? Hiç yer yok-"

"Trogları takip edeceğiz."

Sam kardeşine bön bön baktı. "Delirdin mi sen? O şeylerin üzerindeki pençeleri gördün mü?"

Bir yaylın ateşi daha hazneden geçerek onları kamburlaştırdı. "Gitmişler," dedi Dean. "Muhtemelen gürültüyü anlamadılar ve canlarını kurtarmak için kaçıyorlar. Bizi görmemeleri için arkalarında kalacağız ve belki de sapabileceğimiz bir yer, ikinci bir tünel bulabiliriz."

Sam ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu mağarada daha da derine indiğimiz farkındasın, değil mi? Nasıl çıkacağımıza dair en ufak bir fikrimiz yok."

Dean başıyla onayladı. Sam kayalığın altındaki gölgelerde sadece kardeşinin elmacık kemiklerine dokunan zayıf ateş ışığının parıltılarını görebiliyordu, odayı tararken gözlerinde bir parıltı vardı.

"Hazır mısınız?" Dean sordu. Sam kararlı bir şekilde başını sallayınca Dean vücudunu taş merdivene doğru çevirdi ve öne doğru eğildi.

"Git!"

Sarkan çıkıntının altından tırmanarak çıktılar ve yukarı doğru çıkan kaya basamaklarına doğru koştular. Aşağıya inip yukarı doğru ilerlemeye başladıklarında ateş sesleri duyuldu. Ama kurşunların hiçbiri yakınlarına bile gelmiyordu, sanki Thompson onları gütmeye, yaratıkların yolunu izlemeye zorlamaya çalışıyordu. Üzerlerine ateş edilmesinin tek iyi yanı, trogloditlerin onlara doğru geri gelmemesini sağlamasıydı.

Tepede Sam ve Dean bir sütunun arkasına saklandılar ve Sam silahını çıkardı ama körlemesine ateş etmenin bir anlamı yoktu. Şerifin nerede olduğunu bilmeden nişan almaya çalışmak için başını dışarı çıkardı ama bu ona önceki her şeyin üç katı kadar yüksek bir gümbürtü getirdi; kaya parçaları tam başının üzerindeki sütundan patladı. Kendini geriye doğru attı. "Pompa! tüfeği var!"

", " diye itiraz etti Dean. "Yeterince yer yok-"

"Testereyle kesilmiş, mini, her neyse." Burası neredeyse görülemeyecek kadar karanlıktı ama mağaranın sabit, sulu gürültüsü arasında aşağıdan gelen aceleci ayak seslerini duyabiliyorlardı. Sam tabancasını bir kenara bıraktı, Dean'in ceketini kaptı ve onu sütundan uzağa sürükledi. Arkalarında trogloditlerin çıktığı yer vardı. Gölgelerden başka gidecekleri bir yer yoktu. Bu onların tek şansıydı - Sam yine belli bir yöne doğru itildiğini, sürüklendiğini hissetti. "Flove!"

Geçide birlikte ulaştılar ama sonra tek sıra halinde geri dönmek zorunda kaldılar. Sürünmek zorunda olmasalar da tamamen dik de duramıyorlardı; trogloditlerin sığabileceği kadar geniş olması en azından kenarlara sürtünmedikleri anlamına . Sam bu sefer ilkti ve farını yakmaktan başka çaresi yoktu. Thompson'a onları takip etmesi için bir yol veriyordu ama oldukça hızlı hareket ediyorlardı ve bir duvara ya da o varlıklardan birine çarpmak istemiyordu.

"Buradan sağı dönüyor," diye Dean'e seslendi. Sesini alçak tuttu, taş parçalarıyla dolu zeminde ayakkabılarının çıkardığı sesin ancak duyulabileceğı kadar yüksekti. Tünelin doğal bir özelliğı olmasına rağmen dönüş oldukça keskindi ve bu iyiydi - umarım Thompson görmeden önce farının ışığını keserdi. Dean arkasına yeterince yaklaşmıştı, bu yüzden "Bir dönüş daha, bu sefer sola," derken sesini çok fazla yükseltmesine gerek kalmadı. Yön duygusu olmasını isterdi ama bu kadar az ışık ve hiçbir işaret olmadan bu imkânsızdı.

Sam her birinin yanına geldiğinde onları Dean'e geri çağırdı. Hâlâ hızla ilerliyorlardı, hâlâ belleri büküktü. Tam kendine bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini, belinin bu pozisyonda donmayacağını söylerken, geçidin düz olduğı anlaşılan uzunluğunun çok aşağısında bir şey gördü.

Işık.

O ve Dean yavaşladılar, parıltıya doğru dikkatle ilerliyorlardı, olabildiğince sessiz hareket ediyorlardı. Görebildikleri kadarıyla arkalarında hiçbir ses yoktu, takip edildiklerine dair hiçbir belirti yoktu. Bu harikaydı ama ileride onları ne bekliyor olabilirdi?

Sonunda geçidin sonuna ulaştılar. Geçit başka bir odayla son buluyordu; bu oda bir basketbol sahası kadar genişti ama uzunluğunun sadece yarısı kadardı. Burada da sütunlar vardı ama daha inceydiler; birçoğı kırılmıştı ve üst kısımları kırık parçalar ve kaya parçaları olarak etrafa saçılmıştı. Tavan karanlığın içinde kaybolmuştu, seçilemeyecek kadar yüksekti ama her iki uçtaki iki küçük ateşten çıkan duman yukarı doğru dönüyordu; tepede bir yerde en azından bir açıklık vardı ve bu açıklık sert bir hava akımı yaratıyordu. Kardeşler odayı taradıklarında, ortada başka bir odaya açılması geniş bir açıklık daha gördüler; giriş daha parlak, titrek bir parıltıyla doluydu -muhtemelen daha büyük bir ateşti- ve ara sıra bir gölge dalgalanan ışığı geçiyor, sonra kayboluyordu. Ateşler ve odanın açıklığı arasında, duvarlardaki mineraller tarafından kırmızıya boyanmış karanlık alanlar vardı.

Dean nefesinin altından, "Burası sıradan bir metropol," dedi.

Ama Sam bunu düşünmüyordu. En sağ uçta yerde şey vardı, o yüzden kardeşine onu takip etmesini işaret etti ve sonra ona doğru ilerlemeye başladı. Dean de onu takip etti ve ikisi duvar boyunca sürünerek ateşten yaklaşık on adım ötede durdular. Havada hiç de hoş olmayan ağır bir koku vardı ama en azından hava akımları tarafından yukarı kaldırılıp uzaklaştırılıyordu.

Dean ateşin sol tarafına bakarak parıltısının ötesini görmeye çalıştı. Sonra bunu yaptığına pişman oldu. "Sam, şuraya bak," dedi boğuk bir sesle. İşaret etti.

Sam itaat etti, sonra dondu kaldı. "Kahretsin," diye nefes aldı.

Kendilerini durduramayan kardeşler gizlice ateşin yanından geçerek ışık çemberinin hemen dışındaki yığına doğru ilerlediler. Küçük, ayrı tepecikler bir araya getirilerek yerde daha büyük, pütürlü bir yığın oluşturulmuş gibi görünüyordu; kenarları çoğunlukla kuru olan koyu çizgilerle kaplıydı, ancak ara sıra alevler belirli bir yöne ışık saçıyor ve kütlenin içinde bir şeyler parlıyordu.

Dean daha net görebilmek için belinden eğildi, sonra yüzünü buruşturup geri çekildi. "Sanırım kızlar," dedi, sonra midesi içindekileri boğazından yukarı itmek isteyince sertçe yutkundu. "Ve," ayağıyla yerdeki başka bir şeyi itti, "belki Owen."

Sam yaklaştı. "Ne oldu onlara?"

Konuşmadan cesetlere baktılar, sonra Sam çömeldi ve ağzından nefes aldı. Yaklaşık bir santim uzunluğunda küçük bir taş buldu ve onu cesetlerin orasını burasını hafifçe dürtmek için kullandı. Cesetler kanlı ve yırtık pırtıktı, parçalanmıştı; bazı kısımları eksikti - sadece parmaklar değil, hâlâ kol ve bacaklardan da parçalar koparılmıştı; yüzleri bile işlenmişti. Gövdeler açılmıştı ama temiz bir şekilde değil, daha çok pençelenmiş ve sonra parçalanmış gibiydi. Üç ceset arasında sadece iki kol ve üç bacak vardı ve boğazı parçalanmıştı. Kızları hiç görmemişlerdi ama Sam cesetlerden birinin kulağında asılı duran dört yapraklı yonca küpenin eşini gördü; siyah, kurumuş kanla pıhtılaşmıştı. Owen'a gelince... tıpkı kızlarındaki gibi gözleri yuvalarından çıkarılmış olmasına rağmen onu tanıdılar.

"Onları yemişler," dedi Sam. Sesi tiksintiden kaskatı kesilmişti ama yine de alçak sesle konuşmayı başarıyordu. "O yaratıklar tarafından, her ne iseler. Yamyam olduklarını bile söyleyemeyiz çünkü insan olmadıkları çok açık."

Dean dişlerini sıktı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Artık durduklarına ve koşmaktan başka bir şeye odaklandıklarına göre zeminin, hatta buraya gelmek için tünelden duvarı geçtikleri yerin bile her yere dağılmış kemikler olduğunu fark etti. Korku filmi dekorlarındaki saçma sapan temiz, beyaz kemikler değil, daha çok pişmiş bir sığır etinden arta kalanlara benzeyen kemiklerdi bunlar; kurumuş et şeritleri hâlâ üzerlerine yapışmış, kıkırdak ve tendon dizileri, eskiden eklemlerin olduğu yerde kemirilmış kıkırdak düğümleri.

Daha büyük olmaları dışında. Akşam yemeği için süpermarketten alacağınız, önceden paketlenmiş düzgün sığır etleri gibi değillerdi. Bunlar insan boyundaydı.

Yakındaki ateş aniden patladı, havaya kıvılcımlar saçtı ve ikisinin de sıçramasına neden oldu. Dean, "Bu onların giysileri," dedi. "Yaktıkları şey bu. Ve şuraya bak, geldiğimiz yerin soluna." Küçük bir eşya yığınını gösterdi. "Bel çantaları, omuz çantaları, bunun gibi şeyler. Sanki onları orada bırakmışlar gibi. Ama neden?"

"Belki de iyi yanmıyorlar. Troglar içindeki şeylerin akmak gibi patladığını öğrenmiş olabilirler. Ve belki de bazen ," dedi Sam acı acı. "Biri tarafından alınıp gtrlyorlar ve paraları, işe yarar başka şeyleri alınıyor. Kimlikleri yok edilir."

"Birisi."

"Evet, bilirsin işe. Silahlı biri, çok yaklaşırlarsa onlara zarar verebilecek biri."

Dean'ın ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "O pislikle ciddi bir konuşma yapacağım."

Sam başını salladı. "şu anda görev tamamlandı diyebilirim. Kızları bulmak için yola çıktık ve başardık, Owen'ı da. Bu yaratıklar her , onlar evrimin ucubeleri. Hayatta kalmak için yiyorlar, hepsi bu. Ayrıca yüzeye çıkamıyorlar. ldrlemeyecek kadar oklar ve asıl kötülük geldiğimiz tünelde."

Dean yumuşak bir sesle, "Ve belki de kasabanın kendisi," dedi.

Sam d    nceli bir ifadeyle, "Flaybe," dedi. "Ama tahminimce sadece birkaç ki  i neler olup bitti  ini ger  ekten biliyor. Aksi takdirde birileri   imdiye kadar her   eyi internette yayınlamı   olurdu; bu kadar korkun   bir sırrı saklayabilen pek   ıkmaz."

"Yani... Thompson," dedi Dean.

"Evet."

"Ba  ka kimse var mı?"

"Bilmiyorum. Thompson'ın icabına baktıktan ve bu   l  m tuza  ından kurtulduktan sonra bunu halledelim."

"L  tfen o kelimeleri kullanma."

Sam Dean'e sırttı ama bu gergin bir sırtı  tı. "Burada   lmek gibi bir niyetim yok, senin de yok. De  il mi?"

"Do  ru."

"O zaman hadi-"

"Siz   ocuklar hi  bir yere gitmiyorsunuz," dedi   erif Thompson arkalarından.

OTUZ BİR

Sözde FBI ajanları donup kaldılar. Sadece yirmi metre kadar uzaktaydılar ve konuşmalarına o kadar odaklanmışlardı ki Thompson onları tamamen gafil avlayabilmişti. Ne yaptıklarını görecekteler ve her kelimeyi duyacak kadar yakındı ama onları havaya uçurmadan önce üzerine atlayabilecekleri kadar değil.

"Hayır, hayır," dedi Thompson hızla. "Kıpırdama, yoksa seni vururum. Silahlarınız olduğunu biliyorum. Onları oldukları yerde, ceketlerinizin içinde, güzelce ve sıkıca kapatılmış olarak bırakın." Gözlerini kırpmadan onlara baktı. Tüfeğinin çift namlusunu biraz hareketlendirdi. "Bu iki adet 28 kalibrelik kurşunla dolu. Bir adamın göğsünde tavşan büyüklüğünde bir delik açar. Bana saldırabilirsiniz ama biriniz vurulacak ve bu mesafeden ölürsünüz. Kim diğerini feda etmek ister?"

Ateşin ışığı o kadar iyi değildi ama Thompson yine de yüzlerindeki ifadeden söylediklerinin doğruluğunu bildiklerini görebiliyordu. Kısa saçlı olanın adı neydi? Ajan Taylor'dı, özellikle de Thompson'ın şerifin favorisi olan av tüfeği karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Şimdi hepiniz yavaşça şuradaki açıklığa doğru ilerleyin. Doğru, karşı duvardaki büyük olan. Biraz yürüyeceğiz."

Uzun saçları kaskının kenarından sarkan diğer ajan bir adım geri gitti, sonra durdu. "Yani bizi öldürecek misin?"

Thompson boğazının altından güldü. "Uçmak mı? Hayır. Başta öyleydim ama fikrimi değiştirdim." Başını öne eğdi. "Seni onlara vereceğim."

"Şu ikizler gibi," dedi Taylor. "Ve kütüphaneci."

"Ve kim bilir kaç kişi daha," diye ekledi ilki. Thompson'ın adının Flay olduğunu hatırlaması bir anını aldı.

Thompson başını salladı. "Bu doğru." "Neden?"

Şerif iç çekti. "Siz Brownsdale'den değilsiniz, o yüzden nasıl anlayacağınızı bilemiyorum ama sanırım bilmeye hakkınız var. Bu şeyler

- "başını odanın dışına açılan boşluğa doğru eğdi

- "Bu kasaba var olduğu sürece buralardaydı. Muhtemelen ondan çok daha önce. Ama onlar... açlar. Onları az çok düzenli bir programla beslediğimiz sürece burada kalırlar ve yüzeye çıkmaya çalışmazlar. Eğer bu konuda gevşek davranırsak, yer üstüne çıkmanın bir yolunu bulabilirler. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Kısa saçlı olan kollarını kavuşturmaya başladı, sonra Thompson gerilip tüfeğin ucu seğirince dondu kaldı. Elleri tekrar yanlarında asılı kaldı. "Yani biz neyiz? Kurban mı?"

Thompson bunu düşündü. "Evet, sen de aynen öylesin. Diğerleri de öyle."

Uzun saçlı - saçını kestirmeye çok ihtiyacı olduğu için Thompson ona böyle seslenmeye karar vermişti - kaşlarını çattı. "İnsanları beslemeniz yeterince korkunç, ama çocuklar? On üç yaşındakiler?"

Thompson'ın ağzı . "Bunun gerekiyordu. Kim olduklarını bilmiyordum. Taşıdıkları sırt çantalarına bakarak kaçak falan olduklarını düşündüm."

"Ama onlar çocuktı." Diğer ajan ona belli belirsiz bir nefretle baktı.

Şerif nefes aldı. "Dediğim gibi, bu planlanmış bir şey değildi. İnsanlar her zaman buraya gelir, sırf mağarayı görmek için otoyoldan aşağı inerler. Her zaman böyle olmuştur. Genellikle ayda bir ya da daha fazla, birileri buraya girmenin yolunu bulur. Çoğu zaman yol tarifi konusunda biraz yardım alırlar."

Ajanlar ona baktı, sonra kısa saçlı - Thompson için hangisinin hangisi olduğunu anlamamanın bir başka kolay yolu - beyinde iki kere iki dört ederken gözlerini kıstı. "O kızları buraya sen getirdin," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Yirmi küsur mil ötedeki Kristal Mağara'ya nasıl geldiklerini anlamaya çalışıyorduk ve bunu sen yaptın."

"Ben yaptım."

"Sana güvendiler," dedi uzun saçlı. Kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından çıktı. "Çünkü üniformalıydın ve bir şerifin arabasındaydın."

Thompson, "Onları ben öldürmedim," dedi. "Sadece onları buraya bıraktım. Park servisine gidip yapmaları gerektiği gibi düzgün bir tur almak yerine kendi başlarına içeri girenler onlardı."

"Ama ne olacağını biliyordunuz," dedi kısa saçlı ajan. Thompson bir şey söylemeyince devam etti. "Peki ya Owen Fleyer? Onu buraya nasıl getirdiniz?"

Thompson biraz gülümsedi, yüzünde iyi yapılmış bir işten memnun olan birinin ifadesi vardı. "Ona kızlarla ilgili bir ipucu bulduğumu, ismini vermeyen birinin arayıp onları burada gördüğünü söylediğini anlattım. İsimsiz bir ihbar için insan gücü ayıramayacağımı çünkü zaten Flammoth'ta arama ekiplerimiz olduğunu söyledim."

"Ve bu doğru değildi."

"Tabii ki hayır." Çenesini kaldırdı. "Bunların hiçbirini kimse , biliyorsun. Tüm evrak işlerini hallettim ama hiç kimse gerçekten aramaya çıkmadı. Hepsi ekiplerde 'başka birinin' olduğunu düşünüyor, başka ilçelerden gelen yardımcılar, gönüllüler."

Uzun saçlı iğrenmiş görünüyordu. "Kendinle gurur duyuyor gibisin."

Thompson şaşkınlıkla ona baktı. "Öyleyim. Böyle bir yanlış adımın ne kadar karmaşık olduğunu tahmin bile edemezsiniz, özellikle de insanların böyle bir şeyi öğrenebildiği bu teknoloji çağında." Parmaklarını şıklattı. "Kimse her zamanki kurbanların, hippilerin ve serserilerin farkına varmaz. Ama bu..." Başını iki yana salladı. "Bu çok zordu."

Tüfeğin namlusu aşağıya doğru kaymıştı ve aniden kısa saçlı öne doğru atıldı. Thompson'ın tetiği çekmesiyle aynı anda elini tüfeğin ucuna doladı; çıkan kurşun iki adamın birkaç metre arkasındaki duvardan kafatası büyüklüğünde bir parça kopardığı sırada namlu ajanın elinden fırladı. Kısa saçlı küfretti ama Thompson namluyu tekrar ona çevirdiğinde durdu, parmağı seğiriyordu ve tetikte hazırды. "Geri lan," diye bağırdı. "Daha fazla değil. Şimdi kenara çekil... evet, aynen böyle." Gözlerini iki genç adama dikti. "Bir mermim kaldı ve ikinizi de tek atışta haklayabilirim. Tekrar denemek ister misin? Sinirlerin biraz zayıfladı."

Uzun saçlı ağızını açtı. "Ne hakkında-"

"Biliyor musun?" Thompson araya girdi. "Bu kadar konuşma yeter. Bu işi bitirmenin zamanı geldi, böylece eve gidip akşam yemeği yiyebilirim."

Kısa saçlı ona ters ters baktı. "Kendini bu kadar suçlu hissettiğini bilmek güzel."

"Hiç de değil," dedi Thompson. Neşeli görünmeye çalışıyordu ama omzu bu kadar kötü ağrırken, kalbinin her atışında ona ağır bir acı nabızı verirken zordu. Bu ve mağaradaki kovalamaca arasında, yaşının her parçasını hissediyordu; soğuk, ağrıyan eklemler, dirseklerindeki ve dizlerindeki çürükler, hepsi.

Ve hayır, kendini suçlu hissetmiyordu. Beau Pyle bu iş için çok yaşlıydı ve Thompson görevi devralmazsa Brownsdale'deki insanlara, Thompson'ın kendi ailesine ve gelecek nesillere ne olacağını kim bilebilirdi. Thompson işleri geçmişte yapıldığından biraz daha farklı yapmış olabilirdi, ama ne olmuş yani. Ya işleri kendi eline alacak ya da bedelini ödeyecekti. Seçme şansı bile yoktu.

Soğuk mavi bakışlarını sahte FBI ajanlarının üzerine dikti ve onlara doğru bir adım attı, tüfek önde gidiyordu. dalga geçmediğini anlamaları için tüfeği doldurdu ve bunu yaparken namluyu yerinde tutmanın verdiği acıyı gizlemek için dişlerini gıcırdattı. Refleks olarak geri çekildiler, adım adım ona uydular. İçlerinden biri arkasını dönmeye başladığında, "Hayır. Yüzünü bana dön ve geriye doğru yürü. Yan tarafa bakmayın, sadece beni izleyin,

Sanki seni izliyormuşum gibi. Ve unutmayın, eğer biriniz ya da ikiniz birden kaçmaya , hangisi daha kolay olursa onu vururum.

"Şimdi kışınızı kaldırın."

OTUZ İKİ

Sam ya da Dean'den biri ölmeden ona ulaşamayacakları kadar mesafeyi korumalarını sağlayan Thompson'dan kaçmak için hiç şansları yoktu. Onları yönlendirdiği giriş bir tünel değildi, daha çok küçük bir fuayenin mağaradaki eşdeğeri; sonunda nereye gittiklerini görmeleri için dönmelerine izin verdi, iki adım attılar ve hepsi bu kadar.

Mağaranın bu kısmında tavanı, belki yirmi metre yukarıyı görebiliyor olsalar da, bu oda bir öncekinin iki katı büyüklüğündeydi. Troglar her yerde görünüyordu; kalın bedenleri bir noktadan diğerine zarifçe ayaklarını sürüyerek ilerliyor ya da ortadaki tek büyük ateşin yanına çömeliyorlardı. Her biri bir şekilde hareket ediyordu. Ateşe yakın çömelmiş olanlar bile ayak parmaklarının ucunda sallanıyordu, sanki bir şey -belki de silah seslerinin patlaması- onları gerilimle doldurmuştu. Çıkardıkları tek ses anlaşılmaz homurtular ve ıslak inlemelerdi ama bunlar o kadar sık geliyordu ki sanki her yaratık gürültüye katkıda bulunuyordu.

Sam ve Dean içeri girmek zorunda kaldıklarında bile adımlarını hafif atmaya çalışmışlardı ve ilk başta canavarların hiçbiri orada olduklarını fark etmemişti.

Thompson arkalarından alçak bir sesle, "Devam et," dedi. Aradaki mesafeyi kapatmıştı ve şimdi tüfeğin namlusu Dean'in boynunun dibine acı verici bir şekilde bastırıyordu; adamın parmağının tetiğe baskı yaptığından hiç şüphesi yoktu. Yine de Dean şerife susmasını söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi; bu tür şeyleri duymakta ne kadar iyi olduğundan emin değildi ama bunu test etmek de istemiyordu.

onu. Ne ileri gitmeye cesaret edebildiler ne de geri dönebildiler. Şimdi ne olacak?

Bakışlarının yaratıklara kilitlendiğini bilen Thompson aniden ayağını Dean'ın arkasına koyup onu öne doğru iterek kararı onların elinden aldı. Dean tökezleyerek Sam'e çarptı ve ikisi de dengelerini kaybederek öne doğru düştüler. Döndüler ama şerif iki oda arasındaki küçük boşluğa geri çekilmişti, böylece troylar onu fark edemediler. "Kötü FBI adamları," dedi eğlenen bir sesle. "Bu bir çıkış değil." Tüfeği sağ omzuna dayamıştı ve parmağı tetiği okşuyordu.

Sam ve Dean ondan uzaklaşıp troglarla yüzleştiler. Tuhaf sesleri neredeyse tamamen kaybolmuştu ve sanki iki adamın görüntüsü onları şaşırtmış ve korkudan donmuş bir geyik yavrusu gibi possum duruşuna geçmişlerdi. Dean'ın canavarların zaten açıklığa doğru ilerlediklerini fark ettiği bir an oldu, sanki silah sesiyle ilgili hafızaları silinmişti, sonra hepsi birden gürültü yapmaya başladı. Sesler küçük, gırtlaktan gelen bir gevezelik gibi çıkana kadar yükseldi ve en yakın -çok yakın- olan üç yaratık kardeşlere doğru koşmaya başladı, beceriksiz ama hızlı bir koşuşturmayla onlara doğru ilerliyorlardı.

Sam ve Dean farklı yönler sıçradı, hızlı hareket ama o kadar çoklardı ki silahlarını ceketlerinden çıkarmaya bile zamanları yoktu. Saklanacak bir yer de yoktu, buradaki sütunlar yeterince büyük değildi. Kaya sütunlar en azından kardeşlerin zikzaklı koşusunu takip etmeye çalışan trogları yavaşlatıyordu. Ne yazık ki Sam ve Dean trog langırt oyunlarını sonsuza dek sürdüremeyeceklerdi.

"Thompson gitti," diye bağırdı Sam.

"Bekliyor olabilir-ah!" Yaratıklardan biri bir kayanın diğer tarafından gelip tırnaklarını bir boz ayının pençelerine eşdeğer şekilde kıvrarak ona doğru hamle yaptığında Dean güçlükle yolundan çekildi.

"İyi misin?" Bir yerden diğerine atlarken Sam'in sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Evet-Sammy, gidelim buradan! Bu şeyler tarafından canlı canlı yenmektense vurulmayı tercih ederim!"

Aynı anda diğer odaya açılan kapıya gittiler. Dean özellikle büyük bir trog'a doğrudan silah doğrultarak onu sırt üstü yere serdi. Aynı anda Sam bir yarıştaki bir engelmış gibi üzerinden atladı, sonra yaratıklardan biri pençelerini kumaşa geçirince ceketinin arkasının yırtıldığını duydu. Fuayeye ulaşmışlardı ama yaratık Sam'i geri çekmeye başladı; Sam iki büklüm oldu ve canavarın diş dolu alt çenesinin yüzünün sadece birkaç santim önünde açıldığını dehşet verici bir şekilde gördü. Sonra Dean onu omuzlarından tutarak ısırık menziline çıkardı. Dean'in gücüyle itilen Sam tökezledi ve yere düştü, sonra ayağa kalkmak için mücadele etti. Dean neredeyse onu yakalayacak olan trogu tam güçlü bir yan tekmeyle yakalayıp dizini geriye iterken bacağının geri kalanı hareket etmediği sırada omzunun üzerinden baktı. Yarı hırıltı, yarı soluk gibi bir ses çıkardı ve yana devrildi, kıvranan vücudu diğerlerinin üzerinden tırmanması gereken bir engel oluşturdu.

Sam ve Dean'in odanın dışına çıkmaları arasındaki birkaç saniye içinde iki kardeş de silahlarını çıkarmayı . Flore troglar açıklığa dolmuş, geçmeye çalışırken birbirlerini itip kakıyorlardı. Sam ve Dean ateş açtı; sadece on metre uzaklıktan her atış hedefini buldu, çoğu onlara ulaşmaya çalışan ilk yaratığın solgun etine battı. Yaratığın ağzı açıldı ve kükredi, sesi son derece küçük alana sıkışmış yaralı bir filin sesine benziyordu. Sonra öne, üzerine düştü. "Bu onları kaçırmalı," diye bağırdı Dean tararken; Thompson'dan hâlâ bir iz yoktu. Geldikleri yoldan geri dönmüş olmalıydı, yaratıkların işlerini bitireceğinden emindi.

onun için kardeşleri.

"Hayır," bağırdı Sam arkasından. "Bak!"

Dean geriye döndü ve kalbinin göğsünde iki kez çarptığını hissetti. Troglar kaçmak yerine ölmekte olan yoldaşlarının ağlama sesini duymuşlar ve tünelin ağzından dışarı fırlayana kadar ileri geri yankılandırmışlardı.

Bir tren kazasının gürültüsü gibi. Bu yeterince kötü değilse, düşmüş olana saldırıyor, aç kurt adamların vahşiliğiyle onu parçalıyorlardı. Alttaki trog kaçmaya çalışıyordu ama ; üstündeki ölüden akan kan derisine sıçramaya başlayınca diğerleri de ona saldırdı.

Dean Sam'in hâlâ zar zor duyabildiği bir sahne fısıltısıyla, "Gitmemiz gerek," dedi. Sam'in kolunu tuttu. "Beslenme çılgınlığı içindeki köpekbalıkları gibiler. Eğer bizi hatırlarlarsa, sıradaki biz oluruz."

Gözlerini arkalarındaki kargaşadan ayırmadan, Owen ve kuzenlerinin çiğnenmiş ve şekli bozulmuş kalıntılarından kaçarak, daha büyük kemiklere, burada bir leğen kemiğine, orada kırık bir kaburga yığınınına, göz yuvaları kullanılarak iki parçaya ayrılmış bir kafatasına takılarak odanın koştu. Böyle bir şeyi yapmak için ne tür bir güç gerekiyordu?

Karşıya geçip tünelin girişine vardıklarında yaratıklar çifte ziyafetlerini bitirmiş, cesetlerin üzerine tırmanıyor, parçalanmış ölülerini açıklıktan çıkarmak için geri dönüyor ve sonra cesetleri duvarlardan uzağa sürüklüyorlardı. Dean silahını kaldırmaya başladı ama Sam onu durdurdu. "Bekle," diye fısıldadı. "Şu anda bizi düşünmüyorlar. Dikkatlerini tekrar çekmeyelim. Sadece git."

Ta ki farlarının parıltısı geniş, engebeli geçidi seçene kadar. Işıklarının hâlâ açık olduğunu fark etmemişlerdi. Bu tünel troglar için yeterince yüksekti ama onlar için değildi; herhangi bir hız yapmak kardeşler çömelmek ve beceriksiz, büyük boy yengeçler gibi debelenmek zorundaydı. Daha da kötüsü, yaratıkların daha önce çıkardığını duydukları anıran, ıslak sesler, onlar daha ilk dönemece tünelden süzölmeye başlamıştı.

"Şimdiden," dedi Dean. "Bu güröltü de ne demek oluyor?"

"Sanırım bir tür av çağrısı," diye yanıtladı Sam. "Mantıklı olan tek şey bu."

Dean alaycı bir tavırla, "Çünkü bunların hepsi ," dedi.

"Sadece devam et."

Bir dönüş daha, bir dönüş daha, sonra Sam durdu. "İşte," dedi.

Dean durakladı ve başını çevirerek ona baktı. "Ne? Bir asansör mü buldun?"

"Pusu kurmak için iyi bir nokta." Sam Beretta'sını kaldırdı ve kontrol etmek için şarjörü çıkardı; hâlâ mermisi vardı ama yine de dolu bir şarjörle değiştirdi.

"Neden?" Dean itiraz etti. "Devam etmeliyiz, elimizde iyi bir ipucu var."

Sam başını salladı, hareket siyah beyaz geçitte vahşi gri gölgeler oluşturdu. "Zombiler gibiler. Eğer onları yavaşlatmazsak, öyle ya da böyle bize yetişirler. Her zaman."

"Ve ben her zaman zeki insanlar yollarına devam ederlerse zombilerin onları yakalayamayacağını düşünmüşümdür."

Sam onu görmezden geldi. "İlki şu dönemeçten dönmeye başladığında, yükümü boşaltacağım," dedi. "O aşağı inecek, umarım yolu kapatacak ve onlar da başka bir akşam yemeği partisine girecekler. Diğerlerine yaptıkları gibi cesedi de sürükleyerek çıkarırlarsa daha da fazla zaman kazanırız."

Dean Sam'in planlarında haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Silahını kontrol etti, sonra trogların yaklaştığını duyunca silahını kaldırdı, korkunç, nemli bir sesle bağırarak önden gidiyorlardı. Daha yakın, daha yakın-

Blam blam !

Sam silahını sabit tutarak her atışı saydı. Dönemeçten dönen trog ciyakladı ve yere düştü; arkasındaki yaratık düşene saldırmadan önce Sam'in küçük bir tanesini indirdiğini, umduğu gibi tüneli kapatacak kadar büyük olmadığını fark etme şansı oldu.

Hiç tereddüt etmeden, silahını kaldırıp nişan alarak trogların durduğu yere doğru ilerledi. Dean'in arkasından bağırıldığını duydu ama ilerlemeye devam etti ve yerdekinin üzerinde beliren trog'un siyah gözlerini görebileceği bir yere geldiğinde kafatasına üç el ateş etti.

Sam geri başladı, sonra nefesi kesildi ve yere baktı.

İlk vurduğu yaratık ölmemişti ve bir kolunu uzatıp pençelerini Sam'in bacağına arkasına, ayak bileğinin hemen üstüne Acı bacağına çarptı -kolu mu kırılmıştı- ve geriye doğru sıçradı, bakışları kaskının ışığının konisini takip ederek tavana ulaştı. Sırt üstü düştü, ateş ayağını sarmış gibi görünürken hava almak için çırpınıyordu. Sonra Dean yanındaydı ve onu tuzağa düşüren trog'un gözüne doğru ateş ediyordu.

Tüneldeki troglar yollarını kesen iki tanesiyle beslenmeye başladığında canavarın eli düştü, sonra sarsıldı ve toprakta dans etti. Dean Sam'i tünel boyunca sürükledi ve bir dönüş daha yaptıklarında Sam kardeşinin ellerini kenara itiyordu. "Dur," dedi nefes nefese. "Sadece bir saniye."

Dean onu bıraktı, sonra yanına çömeldi ve Sam'in bileğini inceledi. "Kahretsin, bu iğrenç. Yapmalıyız-"

Kulağa sıkıcı gelen bir gümbürtü sözlerini kesti.

Sam ve Dean sanki tünelin tavanını oluşturan kayaların çıkıntılı yüzeylerinden başka bir şey görebileceklermiş gibi yukarı baktılar. Görünmeyen bir yerden bir gümbürtü daha geldi, bu seferki çatlaklardaki çakıl taşlarını ve kumları sarsıyordu.

Dean yumuşak bir sesle, "Belki de tünelin içinde ateş etmek o kadar da iyi bir fikir değildi," dedi. "Üzgünüm Sammy. Şu anda bandaj için zaman yok." Sam'in ceketinin omzundan tuttu ve onu öne doğru çekti.

Sam dişlerini sıktı, sonra Dean'in elini itti ve onun peşinden sürünmeye başladı. Artık dizlerinin üzerindeydi, kayalar dizlerini ağır bir kot ve dolgu ile kaplamak yerine çıplakmış gibi hissettiriyordu. Yaralanan ayak bileğini destekleyebiliyor ama ağırlığını tamamen ondan uzak tutamıyordu ve her yeni acı darbesini aklından çıkarmaya çabalarken tünelde ilerlemek gerçek bir irade eylemi haline gelmişti. Daha da kötüsü, hızları artık arkalarındaki aç yaratıklardan çok daha hızlı değildi.

," diye ısrar etti Dean. "Çok uzak olduğunu sanmıyorum."

Sam, "Mağaradaki hiç kimse böyle bir şey söylemedi," demeyi başardı. Geride kalmaya başlamıştı.

"Birkaç tur daha, yemin ederim." Dean arkasına uzandı ve Sam'i birkaç metre daha ileri çekti.

"Kes şunu, acıyor!"

"O şeyler yakalayıp kemiklerini kemirmeye başlarsa daha çok canın yanacak. Gel hadi."

Sam havayı içine çekti ve bacağının altını görebilmek için başını çevirdi. Yaranın kendisini göremiyordu ama kot pantolonunun alt kısmı siyah ve ıslak görünüyordu; farını tünelde gezdirdiğinde her birkaç adımda bir düzensiz lekeler vardı. Jiletin acısı başını döndürüyordu, yoksa kan kaybından mıydı? Burada öleceğini, kan kaybından öleceğini ya da yerin o kadar altındaki bir boşlukta parçalanarak tabutu olacağını düşündü.

Mümkün değil.

Yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde tekrar kardeşinin peşinden sürünmeye başladı, ayağını yol boyunca kayalara çarpmaması için yukarıda tutmaya çalışıyordu. Bu dizlerinin daha çok acımasına neden oluyordu ama ya böyle yapacaktı ya da pes edecekti. Ve bu onun kanında yoktu.

* * *

Tünelin sonu onları hazırlıksız yakalamıştı. Her seferinde bir iki adım atıp durmadan ilerlemeye o kadar kararlıydılar ki yukarı baktıklarında tünelin sonunu gördüler. Dean bir an için düşüşü ve bunun onu nasıl uçurumun kenarına getirdiğini düşündü ama burada öyle bir şey yoktu. Dışarı çıktı, sonra döndü ve Sam'i dik tutup omzunu kardeşinin omzunun altına aldı. Bu odayı, saklanma yeri olarak işe yaramayan küçük sütunları hatırladı. O zaman da işe yaramamışlardı, şimdi de yaramayacaklardı.

O ve Sam çoktan ağır ağır nefes almaya başlamışlardı ama daha gidecek çok yol vardı ve Dean kaya sütunları arasında ilerlemeye başladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, o merdivenler burada bir yerdeydi, sonra da Thompson'ın trogları korkutmak için silahını ilk kez kullandığı büyük oda. Şerif geri çekilmediği sürece . "etmeliyiz," diye nefes nefese kaldı.

Sam ayağına her ağırlık vermeye çalıştığında vücudunun o tarafı sarkıyordu ama Dean yavaşlamayı reddederek yürümeye devam etti.

"Dean," dedi Sam sonunda soluk soluğa. "Lütfen dur. Sadece bir saniye. Devam edemem."

Dean çıktıkları tünele doğru bir bakış attı ama onu görmek imkânsızdı. Yolda çok fazla kaya sütunu, çok fazla kaya parçası vardı. Doğru yöne gittiğini ve sadece daireler çizmediğini umuyordu. İki adım daha attı ve Sam'in sırtını bir kayaya yaslayabilmesi için kardeşini aşağı indirdi. Sam'in nefesi o kadar hızlı girip çıkıyordu ki hiperventilasyonun eşiğindeydi.

"Bacağına bakmama izin ver," dedi Dean. Sam havada belli belirsiz bir hareket yaptı ve Dean onun umursamayacak kadar acı çektiğini anladı, böylece Dean Sam'in kot pantolonunun kana bulanmış kenarını nazıkçe kaldırdı. Gördüğü şey iyi değildi ve bunu söylememek için kendini zor tuttu. Onun yerine ceketinin fermuarını açtı, sonra gömleğinin önünü yırtarak açtı. Düğmeler etrafa uçuştı ve bir tanesi Sam'in yanağına çarptı.

"Ne yapıyorsun?" Sam sordu. Gözleri sadece yarı açıktı. "Striptiz mi?"

Dean iliklerin olduğu taraftan uzun, geniş bir şerit yırtarken, "Elbette," dedi. "İnsan yiyen canavarların hoşuna gider düşündüm." Sam cevap veremedi Dean kardeşinin ayağını yukarı çekti ve botunun üstünde dengeledi. Sam nefesinin altında tısladı ama geri çekilmeye çalışmadı. "Kanamayı yavaşlatacak bir şey," dedi Dean. "Bu acıtacak ama sarıldığında ve kot pantolonun üzerinde sürüklenmediğinde daha iyi hissedeceksin." Kumaşı Sam'in bileğinin altından geçirdi ve çaprazladı.

"Ne kadar kötü?" Sam'in yüzü terden parlıyordu.

"Yeterince kötü. Bir, iki-" Üç kadar gidip kardeşine için zaman tanımak yerine Dean kumaşı sıkıca çekti. Sam havayı içine çekti, bir kısmı çirkin bir şaşkınlık, bir kısmı da sıkıntı olan o seslerden birini çıkardı. Dean kumaşı birkaç kez daha sardı, sonra sabit tutmak için yan tarafına bir düğüm attı. "İşte oldu."

Cevap olarak sadece bir inilti duydu ama Dean caymadı. "Ayağa kalkın. Uçuşa hazır olun ve tüm bu saçmalıklar." Eğildi ve

Ellerini Sam'in koltuk altlarından geçirdi, sonra da onu ayağa kaldırdı. Doğrulurken, dağın kalbinin derinliklerinden zar zor duyulabilen uğursuz bir ses daha geldi.

Sam tek ayağı üzerinde sallanıyordu. "Bırak beni," diye mırıldandı. "Bunu yapmazsan asla kurtulamayacaksın."

"Boş ver onu," dedi Dean.

Sam yere yığıldı ve Dean'i yere çekti.

"Dostum," dedi Dean şaşkınlıkla. "Az önce üzerimde mi sızdın?"

Cevap vermedi.

OTUZ ÜÇ

Sam'i bir itfaiyeci gibi omzunda taşımak hiç sorun değildi. Onları bulduktan sonra doğal kesimli merdivenlerden inmek kolay ve hızlıydı ve basamaklar düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş olsa da Dean'in dikkat etmesi gereken tek şey bazen parçalanmak isteyen kenarlardı. Henüz yaratıkların sesi ya da görüntüsü yoktu ve Dean'in duyabildiği tek şey kendi ağır nefes alış verişinin sesiydi, Sam'in çıkardığı tüm sesleri bastıran bir oflama ve ara sıra nefeslerinin arasından damlayan su. Troglardan korunmak için bir kaya rafının altına saklandıkları büyük oda aşağıdaydı ve onun karşısında da sürünerek çıktıkları tünel vardı. Dean'in Sam uyanmadığı sürece onu o geçide nasıl sokacağına dair hiçbir fikri yoktu ama trogların onları takip edemeyeceği kadar dar olduğunu bilmek rahatlatıyordu.

Ancak merdivenin dibine ulaştıktan kısa bir süre sonra her şey tersine döndü.

Dean son basamaktan indi, sonra duvardan uzaklaşarak tünel girişine doğru sola doğru ilerledi. Girişi gizlediğinden emin olduğu büyük, keskin kenarlı kayaları görebiliyordu. Sam'in giderek ağırlaştığını hissetmesine aldırmadan, kayalarla kaplı zeminde yolun dörtte birini kat etmişti ki, silah sesi duyuldu ve bir mermi sadece birkaç santim ötedeki bir sütundan fırladı. Hem de baş hizasından. Şaşkınlıkla irkildi ve Sam'kafasını kayanın kenarına çarpmamaya çalışarak kaya sütununun etrafından dolandı. Bir silah sesi daha ve sütunun yan tarafından kaya parçaları patladı.

"Hepiniz geldiğiniz yoldan geri dönün!" Şerif Thompson'ın sesi odanın içinde yankılandı.

Dean, "Olmaz," diye karşılık verdi. Sam'i alçaltmak ve katmanlı taşın arkasında kendisini ve kardeşini ulaşılamayacak bir yerde tutmak arasında . Her ikisini de yapabileceğinden emin değildi ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Sırtında Sam'in ağırlığı varken, başka bir sütunun arkasına kaçacak kadar hızlı olamazdı. Kapana kısılmışlardı ve Sam'in bilinçsiz bedeni her geçen saniye onu daha da aşağı çekiyordu. Thompson testereyle kesilmiş av tüfeği yerine tabanca kullanıyordu. şimdi, ve Dekan merak ettim ne zaman o olur koşmak dışarı cephane. Sonra bu düşünceyi saçma bularak reddetti. O ve Sam gibi Thompson da muhtemelen bu işe bolca para harcayarak girmişti. "O zaman sanırım seni vuracağım ve seni şu adamlarla baş başa bırakacağım. hayvanlar."

Thompson tekrar ateş etti ve bu kez kurşun sütunun önünden sekti. "Taşın içinden geçemezsin," diye bağırdı Dean, sonra kendi farının ve Sam'inkinin hâlâ açık olduğunu fark etti. Döndü ve Sam'in omuzlarından kaymasına izin vermek zorunda kaldı, sonra ışıkları kapattı ve silahını çıkardı. Trogların meşaleleri sönmüştü ve Thompson el fenerini öyle yerleştirmişti ki ışını alt odanın büyük bir bölümünü kaplıyor, kenarlarda karanlığa karışıyordu. Dean bu noktada yeterince siper olduğundan emin değildi ama görecekti. İyi olan şey sesin trogları korkutup kaçırarak olmasıydı.

... en azından bir noktaya kadar. İşin içine yemek girdiğinde yaratıkların davranışları değişiyordu ve Dean'in troglodit alışkanlıkları konusunda doktorası yoktu. Şimdi ağızlarında yeni bir yemeğin tadı ve takip etmeleri gereken Sam'in kanından bir iz vardı, kim bilebilirdi ki?

Dean çömeldi ve sütunun diğer tarafını görebileceği, yer seviyesine daha yakın bir yere gitmeye çalıştı. Thompson'ın bulunduğu yeri net bir şekilde göremiyordu ama yine de ateş etti, tünelin girişindeki kayaların oluşturduğu yarığı çevreleyen gri ve siyah gölgelere doğru tek bir atış yaptı. Bunu takip eden kısa sessizlikte, bir şey duydu... ama bunun garip, anıran sesleriyle trogların sesi mi yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildi.

aynı anda birkaç yönden geliyor gibiydi. Birdenbire, yaratıkların hâlâ silah sesinden korktukları konusunda o kadar da emin hissetmemeye başladı.

Thompson tekrar ateş , bu sefer bulundukları yere yarım düzine mermi püskürttü. Dean emin olamıyordu ama sesi daha yakından geliyordu. "Ortağınızı taşıdığınızı gördüm, Ajan. Çok takdire şayan. Yine de bir yararı olmayacak." Bir el daha ateş edildi, bu seferki sütundan iri bir kaya parçasını kopardı. Thompson hâlâ bir tabanca kullanıyordu ama eğer pompalı tüfeğini taşıyorsa ve çok yaklaşırsa, kanun adamı sütunu ortaya çıkacak kadar havaya . Dean her ihtimale karşı Sam'in hâlâ baygın olan bedenini Thompson'ın hareket ettiğini düşündüğü yerden biraz daha uzağa sürükledi. Şerifin kayaların arasından çıkmış olabileceğini düşünse de bunun bir yararı olmayacaktı, Sam'i odanın içinde başka bir yere güvenli bir şekilde götürmesinin hiçbir yolu yoktu ve onu bırakmayacaktı.

Tekrar ama daha yakından geldi, trogların ilerlediğini işaret eden o garip, vıcık vıcık ses. Onların toplumunda açlık korkunun önüne geçmişti. O ve Sam tünelde hiç fener ışığı görmemişlerdi ama yaratıklar bunu daha önce de kullanmışlardı. Eğer kullanmışlarsa, bu odada saklanacak bir yer yoktu.

"Hadi çocuklar. Bundan yorulmaya başladım. Sen-" Thompson'ın söyleyeceği başka ne varsa acı dolu bir çığlıkla sona erdi ve hemen ardından bir kayanın düşme sesi geldi, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sonra Dean birinin toprakta ve Sam'in inleyip doğrulmaya çalıştığı sırada küfrettiğini duydu.

Dean onun yanına çömelirken, "Yerde kal," diye tısladı.

"Ne..." Sam boğazını olabildiğince sessizce temizledikten sonra tekrar denedi. "Neler oluyor?"

"Emin değilim." Sütunun etrafına bir göz atmaya cesaret etti. Gözleri Thompson'ın şeklini seçtiğinde, adamın bulundukları yerin kırk metre yakınına kadar geldiğini fark etti. Kulağa geniş bir alan gibi geliyordu... ama bir mermi için hiçbir şey değildi. Sonra tünelin girişindeki kayaların arasındaki karanlıktan bir şey fırladığında ağzı açık kaldı, tıknaz ve sert bir şeydi, yumruk büyüklüğünde

Kaya. Thompson'ın bacağından sekti ve tekrar bağıarak tökezledi. O Şeyleri her kim atıyorsa, Şeriften çok daha iyi nişan alıyordu.

Thompson tabancasını tek eliyle kaldırdı ve kayalara doğru nişan aldı, ama tetiğe basamadan Dean ona ateş . Thompson sert, engebeli oda zeminine düşüp yuvarlanırken çığlık attı. Dean hiç zaman kaybetmedi; Sam'i kaldırıp tünele doğru sürükledi, kardeşini omzuna geri almak için zaman bile yoktu. Kayaların ve s t nların arasındaki gölgeli boŐluklardan kaçarken Dean'in tek yapabildiği çekmeye devam etmek, nefes almaya devam etmek ve Şerif Thompson'ın sırtlarında bir delik a mamasını ummaktı.

Gölgelerin arasından bir taş daha fırladı, bu kez girişin etrafındaki kayaların birkaç metre solundan geliyordu. Hedefi tam isabetti. Thompson'ın kaskının yan tarafına sertçe çarptı ve hemen ardından    tane daha geldi, her biri kanun adamını inletecek kadar güçlü bir Şekilde  arptı. Sonuncusu aralarındaki en iyisiydi ve Thompson'ın bileğine, tabancasını elinden alacak kadar sert bir Şekilde  arptı.

"Seni kendim  ld recekim!" Thompson kendini yere atarken b ğ rd  ve kayıp silahını ararken başını bir o yana bir bu yana savurdu.

Taşların geldiğini düşünecek zamanı yoktu. Hava almak için mücadele eden Dean Sam'i çekiŐtirmeye devam etti, kardeşinin en azından yardım etmeye çalıŐmasına minnettardı. Thompson silahını bulmadan önce kayaların arkasına geçemezse-

"Ben diğer tarafını alacağım."

Dean Şaşkınlıkla bağırdı ve bir yabancının sesini duyunca neredeyse Sam'i düŐürüyordu.  alıŐtı ama farları hâlâ kapalıydı ve Thompson'ın kask ışığının vahşi dansından başka bir Şey göremiyordu. "Kim var orada?"

"Beau Pyle," diye hırılıtlı bir cevap geldi. "Acele et. O silahı bulması uzun sürmez."

Dean'in kafasında bir isim canlandı ve rahat bir nefes aldı: Mağaracılık dükkanındaki yaşlı adam. Ama ne kadar güçlüydü? Dean'in dile getirmedığı sorusuna cevap verircesine, Sam'in kollarındaki ağırlık aniden azaldı ve Pyle Sam'in diğer tarafını yukarı çekip onları tünelin ağzına doğru yönlendirirken dengelendi.

On ya da on beş metre ötede Thompson'ın zafer çığlıkları attığını duydular; silahı ele geçirmiş olmalıydı. Kanun adamının farı gelişigüzel bir daire çizerek döndü ve birkaç el ateş etti, belli ki belli bir şeyi hedeflemiyordu. "Seni bulacağım," seslendi. "Oyun oynamaktan bıktım."

"Burada," dedi Pyle aceleyle. Dean yaşlı adamın uzun, sivri kayaların arasından geçip tünele girmesine izin verdi. Kendisi de Sam'i önünden iterek onu takip etti. Sam ise olabildiğince hızlı topallıyor, arada bir acı içinde homurdanıyordu.

"Yaratıklar," dedi Dean. Neredeyse nefessiz kalmıştı. "Takip edecekler-"

"Buraya sığmayacak kadar büyükler," dedi Pyle. Durdu ve kaskının ışığını yaktı. "Ama Thompson değil ve peşimizden gelecek. Tünel burada daralıyor, o yüzden buradan itibaren tek sıra halinde ilerleyeceğiz. Farlarınızı açın. Hızlı hareket etmek için tüm ışığa olacak. Ellerinizi ve dizlerinizi nereye koyduğunuzu görmenize yardımcı olacak." Bakışlarını Sam'in yüzüne sabitlediğinde yaşlı adamın gözleri neredeyse gümüş grisine dönmüştü. "Başaracak mısın, evlat?"

Sam başını salladı ama yüzü solgun, dudakları gergindi. "Elbette," diye başardı. Nefesi hırıltılı geliyordu.

"Pekâlâ." Pyle ışığını koridora doğru tuttu. "Ben önden gideceğim. Sanırım en tazesini benim, bu yüzden muhtemelen en hızlısı ben olacağım. Sen," Sam'in koluna dokundu, "beni takip et. Eğer geride kalırsan, bileğime tutun ve seni elimden geldiğince çekeyim."

"Ben iteceğim," dedi Dean, Pyle ona bariz olanı söylemeden önce. "Ve Thompson'ın bizi şaşırtmadığından emin olmak için tüneli arkadan izle."

"Bu çok kötü bir şey olurdu," dedi Pyle. Döndü ve önündeki karanlık çembere baktı. "Haydi gidelim."

OTUZ DÖRT

Beau Pyle hayatında hiç bu kadar az mağaracı ve daha çok yaşlı bir bunak gibi hissetmemişti. Yine de, kendisi ne kadar berbat hissederse hissetsin, arkasındaki genç adam için durumun daha da kötü olduğunu bilerek yoluna devam etti. Ajanın bacağının altındaki derme çatma bandajı ve etrafındaki malzemenin kask ışığında siyah görünen kanla nasıl lekелendiğini görmüştü. Beau bunun bir kurşun yarası mı yoksa o hayvanlardan birinin onu ısırması mı olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da çok kan kaybettiği ve bununla birlikte gücünü de kaybettiği açıktı. Ve eğer ısırıldıysa... o şeylerin tür hastalıklar bulaştırabileceğini kim bilebilirdi?

Arkasındaki adam boğuk bir çığlık attı ve Pyle duraklayarak yetişmesine izin verdi. "Bana tutun," dedi aceleyle. "Devam etmeliyiz. Çok uzak değil."

"Evet, öyle." Sam'in sözleri zar zor duyulabiliyordu.

"Hatırlıyorum." "Pes mi ediyorsun, kardeşim?"

Diğer adamın derin sesi Pyle'a doğru yükseldi ve Tarçın'ın söylediklerini hatırlayınca gözlerini kırıştırdı; bunlar FBI ajanı değildi. Sahte isimler bile kullanıyorlardı.

"Hayır." Ama cevap biraz geç ve silik geldi.

Beau dikkatlerini dağıtmaya karar verdi. İhtiyaçları olan şey buydu. Ne kadar sefil olduklarının dışında odaklanacakları başka bir şey. "Gerçek isimleriniz neydi? Cinnamon söyledi ama Winchester dışında bir şey hatırlamıyorum. O kadar. Silahlar gibi."

"Sana söyledi mi?"

"FBI'dan olmadığınızı söyledi ama bana başka bir şey söylemedi."

"Ben Dean," dedi daha arkadaki. "Bu da kardeşim Sam."

Kardeşler, diye düşündü Pyle. Kendini ileri doğru çekmeye devam etti. Bilinmeyene karşı savaşılan kardeşler. Nerede olduklarının ve ne yaptıklarının korkunç gerçekliği olmasaydı kulağa romantik gelebilirdi. Bu ve hiçbirinin canlı çıkamayacağı gerçeği.

Ama bunu düşünemezdi. Buraya yardım etmeye, eğer yapabilirse hayatlarını kurtarmaya gelmişti. Mağaranın bu kısmına sadece bir kez gelmişti. Başka bir seferinde farklı bir yoldan, uzun, derin, amansızca dar bir yoldan gitmiş ve hayvanların yaşadığı yeri bulmuştu; o sefer zar zor kurtulmuş, giriş tüneline tek parça halinde geri dönebildiği için şanslı sayılırdı. Sivri uçlu, kıvrımlı geçit onların takip edemeyeceği kadar küçüktü. Dehşete kapılmış ve bitkin düşmüş olmasına rağmen, altındaki kayaları tekmelemek ve nihayet dışarı çıkmadan önce olabildiğince büyük bir kısmını engellemek için elinden geleni yapmıştı.

"Bana ne iş yaptığını anlat," dedi şimdi. "Bana bu lanet olası kayalardan başka düşünecek bir şey ver."

Ve öyle de yaptılar.

* * *

Beau anlatılanların yarısına inanmasa da -belki de inanmak istemediğinden- Dean'in sözleri, kâbuslara ve kötü peri masallarına konu olan yaratıklarla savaşıp onları yok etme iddiaları amacına hizmet etti ve sonunda üçünü de geçitten çıkarıp düz bir zemine taşıdı. Gördükleri ilk şey, Beau ilk geldiğinde zaten orada olan, muhtemelen Thompson tarafından bırakılmış olan ışık çubuğunun zayıf . Beau el fenerini çıkarıp ışığın kayaların üzerinde ilerlemesine izin verdiğinde rahat bir nefes aldı. Şerifin ipleri hâlâ oradaydı, tünelin tavanındaki bir yarığa, kendilerinden on beş metre yukarıda sıkıca sabitlenmişti. Beau'nun Owen'a ait olduğunu düşündüğü düğümlü diğer ip de hâlâ oradaydı.

Beau eklemlerindeki gıcırtiları ve omurgasındaki ağrıları görmezden gelerek ayağa . Büyükbabası buna her zaman "yaşlı insanların sancıları" derdi ve o on yaşındaki çocuk bir gün bunun tam olarak ne anlama geldiğini bileceğini hiç düşünmemişti. ", dedi ve Sam'in ceketini sertçe çekerek diğer adam

tünelden tamamen kurtulmuştu. Dean onu takip etti ve sendeleyerek ayağa kalktı; hepsi sıkışık pozisyonu ve mağaranın soğğunun aşırı kullanılmış kaslarına nasıl yerleştiğini hissediyordu. "Thompson'ın çok geride olmadığını varsaymak zorundayız. Koşum takımlarınız var mı?" Kardeşler ona boş ve kirli ifadelerle bakınca Beau içinden inledi. Ne düşünüyordu ki? Tabii ki düşünmemişlerdi. "O zaman paylaşmamız gerekecek." Bu küçük odada yalnız olmayabilecekleri paranoyasıyla el fenerini ileri geri sallayan yaşlı mağaracı, onları iplerin yerde küçük yığınlar halinde son bulduğu yere götürdü. Aşağıya yalnız inmişti ama yine de diğerleriyle birlikte yukarı çıkmayı planlıyordu; Dean'in de orada olması tırmanışı hızlandıracaktı.

Beau ipleri salladı, sonra koşum takımını çözdü ve içinden çıktı. "Bunu giy."

"Hayır," dedi Dean. "Sinek kardeş-"

"Yukarı çekilmesi gerekecek," diye araya girdi Beau. Sam ayaktaydı ve kayaya dayanarak dengede duruyordu ama zar zor. "Önce sen çık, sonra o, en son da ben çıkacağım. Sonra ipi çekeriz."

"Peki ya Thompson?"

"Bırakın onu," dedi mağara adamı. Sesi soğuktu. "Ona yardım etmemize izin vermeden önce bizi öldürecek ve aşağıdaki o şeyleri beslemek uğruna kasabayı yok edecek." Yutkundu, sonra çenesini dışarı çıkardı. "Kristal Mağara'dan hiç çıkmaması herkes için daha iyi olur."

Dean uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. Beau'nun koşum takımına tırmandı, yukarı çıkarken onu kısırlaştırmaması için birkaç ayar yaptıktan sonra gitmeye hazırıldı. Beau ışık çubuğunu aldı ve şimdi Dean'e uzattı.

"Bunu al ve tünele at. Şimdi, benimle aynı anda çek," dedi Beau ona. "Bir, iki, üç."

Dean'in ayakları birden havaya kalktı. Önce ayaklarını kayaya çarptı ve yukarı, sonra aşağı baktı, belli ki iplerin tutmasına şaşırmıştı. "Çek," diye bağırdı Beau ve birkaç metre daha yukarı çıktı. Altı kez daha döndükten sonra döndürmeyi ve ayaklarını tünelin altındaki yamaca basmayı başardı. İtti, sonra geri döndü ve eldivenli bir elini kayalara geçirerek orada dengede durdu.

"," diye seslendi Dean.

"Koşum takımını halatla aşağıya gönderin," diye bağırdı Beau. O beklerken mağara adamı Sam'e döndü. "Haydi oğlum. Büyük çocuk pantolonunu giyme zamanı."

Sam gözlerini kısarak ona baktı. "Az önce-" mi dedin?

"Evet." Koşum onun görüş alanına girdi ve Pyle onu yakaladı. "İşte buradalar. Onları yukarı çekmene yardım edeyim."

Sam gözlerini ovuşturdu ve bir şey söylemek ister gibi baktı, sonra bunun yerine başını salladı. Bir elini kayaya dayayıp diğerini Beau'nun omzuna koyarak kötü durumdaki bacağını koşum takımına sokmayı başardı ama aynı bacak ağırlığını taşıyamıyordu, bu yüzden bitirebildi.

"Tuttum seni," dedi Beau ona. Kemikli omzunu Sam'in koltuk altına soktu ve vücudunu dikleştirdi, dişlerini gıcırdattı -aslında eski dişlerini- gerginlikle birlikte. "Bana doğru eğil," dedi. "Ve kendini kayaya karşı tutmak için ellerini kullanabilecek misin bir bak."

Beau nasıl olduğundan emin değildi ama sonunda Sam'i emniyet kemerine tam olarak bağlamayı başarmışlardı ama genç adamın yüzü griydi ve acıdan nefes nefese kalmıştı. Beau ipleri kontrol etti ve Dean'e baş parmağıyla onay işareti verdi. İkisi de çektiler ve Sam tutunmasına rağmen yükselirken insan boyutunda bir bez bebek gibi görünüyordu.

Thompson tünelden çıktığında onu yarı yola kadar getirmişlerdi.

Beau önce onu duydu, ve küfürleri, etrafa saçılan taşları... Thompson tünelde gücüyle ilerliyor, onlara için elinden geleni yapıyor olmalıydı. Bir an sonra Thompson çılgınca ateş etmeye başladı. Silah sesleri ve kayalardan seken kurşunların sesi odayı doldurdu. Buna karşılık Beau elini kaskının ışık düğmesine vurdu ve söndü-

Sam'i, kaskının ışığı sallanan siyah-beyaz bir hedef gibi parlarken, bilinci yerinde olmadan yukarıda sallanır halde bıraktı.

"Onu yukarı çekin!" Beau çığlık atarak tüm ağırlığını halata verdi. "Çekin onu!"

Dean cevap olarak bir şeyler bağırdı, sonra Sam birkaç metre daha yukarı doğru sarsıldı. Sonra Dean tekrar çekmek yerine Thompson'ın ışığını hedef alarak mağaraya doğru ateş etti. Thompson anlaşılmas bir çığlık attı ve kaskının ışığı söndü.

"Haydi," diye bağırdı Dean ona. Beau ipi tekrar ve tekrar çekti, ta ki Sam'in ışığı Dean'in eldivenli ellerinin uzanıp onu çıkıntıya sürüklediğini seçene kadar.

İkisinin de güvende olduğundan emin olan Beau dönüp karanlığa baktı ve Thompson'ın nereye gittiğini anlamaya çalıştı. Birkaç dakika boyunca, son silah sesleri kulaklarını çınlatırken ve Dean'le karşılıklı bağırışırken, o kadar çok gürültü olmuştu ki şerifin izini kaybetmişti; şimdi hangi yöne gittiğini ya da hiç hareket edip etmediğini bile bilmiyordu.

Dean ve Sam'in farları yukarıdaki tünelde küçük, dalgalı ışık daireleri oluşturuyordu ama Beau Dean'in kenardan uzak duracak kadar sağduyulu olduğundan emindi. Dikkatli ve olabildiğince hızlı hareket ederek sağa doğru ilerlemeye çalıştı. Yeterince yaklaşabilirse, belki de-

Yukarıdaki tünelden bir şey düştü ve yere çarptı. Beau tam zamanında kafasını kaldırıp Dean'in tünelin ağzından dışarı fırladığını gördü; bir an sonra Thompson tekrar ateş ediyordu, odayı yankılanan kükremelerle dolduran bir başka mermi yayını. Beau çaresizce ellerini kulaklarına götürmek yerine el fenerini çıkarıp tünelin altındaki zemine tuttu ve önce açıp sonra kapattı. Dean'in düşürdüğü şeyi görmeye yetecek kadar ışık vardı: koşum takımı ve ikinci uzunluktaki ip.

Küçük, mutlu bir an için, neredeyse sessizlik vardı. Kimse ateş etmiyordu, kimse çığlık atmıyordu. Sadece huzurlu, beklenen su damlama sesleri ve...

Gümbürdüyor.

Bu iyi değildi ve çoğu küçük olan kayaların etraflarında sağa sola yığılmaya başlaması da öyle. Beau olduğu yere geri döndü ve koşum takımını kaptı, sonra en yakın sütunun arkasına kaçtı, ne yazık ki bu nokta onu yarım düzine metre daha yakına getirdi

Thompson'a. Mini kaya kaymasının yaratacağı endişeye güvenerek emniyet kemerini salladı ve kayışları gelişigüzel sıktı. Buraya kadar her şey iyiydi ama hâlâ ölmeden tünele geri dönme meselesi vardı.

Beau bir irkilmeye, elinde ışık çubukları kaldığını hatırladı ve eğer içinde bulunduğu durum zaten bu kadar kötü olmasaydı, kendini tokatlayabilirdi. Bir kez kırdığınızda, bir ışık çubuğunu söndüremezdiniz ve Thompson'dan ya da daha kötüsü o hayvanlardan saklanmaları gerektiğini hayal edebiliyordu. Eski atıcılık becerilerini kullanarak bir fener çubuğunu fırlatıp atmaya çalışmak, bir şekilde bir kafa lambasını kapatmak kadar kolay gelmiyordu.

Ama şu anda.

Beau bunlardan ikisini çıkardı, sonra Thompson'ın son atışlarının yerle arasındaki karanlığı ölçmeye çalıştı. Sonunda birincisini çekti ve yer seviyesindeki tünelin olduğunu düşündüğü yerin soluna doğru uçarak gönderdi. Thompson ciyakladı ve Beau'ya değil, sopaya doğru tek bir el ateş etti. Bu Beau'nun beklediği panik tepkisiydi ve Thompson nereden geldiğini anlayamadan ikincisini de aynı mesafeden tünelin sağına gönderdi.

Çok fazla ışık yoktu ama iplerin karşısındaki tünelin kenarı boyunca hoş, yumuşak bir parıltı oluşturmaya yetiyordu. Dean bundan yararlandı ve aynı anda Thompson'ın kayalar boyunca yengeç yürüyüşü yaptığını ve ışık çubuklarından birine ulaşmaya çalıştığını gördü, Dean ona ateş etti. Iskaladı ama bu şerifin dönüp yer seviyesindeki tünele doğru koşması için yeterliydi, orada döndü ve bir örümcek gibi tünelin içine girdi. Beau onu iki ışık çubuğunun arasından görebiliyordu; yüzü solgun ve kir içindeydi ve gözleri karanlıkta sanki hafifçe delirmiş gibi parlıyordu.

Vurulmadan nasıl yukarı çıkacağından hâlâ emin olmasa da Beau iplere doğru ilerlemeye başladı. Ancak ayağı bir kayaya çarptığı anda Beau, Thompson'ın tabancasını salladığını gördü. Adam tetiğe basmadan hemen önce bir sütunun arkasına eğildi, sütunun yan tarafının bir parçası baş hizasında parçalandığında irkildi. Yarım saniye daha yavaş olsaydı...

Dean'in yukarıdaki tüneldaki gölgesini görecek kadar yaklaşmıştı. "Devam et," bağırdı. "İpleri kes ve git."

"Sakın o iplere dokunma!" Thompson çığlık attı. "Sakın yapma!"

"Olmaz Beau," diye bağırdı Dean. "Sadece takılın ve oradan devam edelim."

Thompson tünele doğru ateş etti. Atışlardan biri aslında tam ortadaydı, ancak açığı şerifin tavandan başka bir şeye isabet etmesini imkansız hale getirdi.

"Yardım bulup benim için geri gelebilirsin," diye bağırdı Beau.

"Hayır!" diye bağırdı Thompson. Dean'e tekrar ateş etti, sonra bir sonraki tetik çekişi boş çıkınca silaha doğru bir şeyler hırladı.

"Beni aşağıya inip seni almaya zorlama, Beau!" Dean ipleri salladı. "Şimdi bırak."

Ne olacak ki, diye düşündü Beau. Teslim olan bir köpek gibi yere yatıp boğazını göstermektense kaçmaya çalışırken vurulmak daha iyi.

İplere doğru koştu.

Beau çok hızlı değildi ama yine de oldukça güçlüydü ve yürüyüşü kaslarıyla dolu bir vücudu vardı. Önünde hiçbir şey yokken bile bilerek sağa sola kaçıyordu, filmlerde silah seslerinden böyle kaçtıklarından başka bir nedeni yoktu. Thompson'ın nişan aldığını, silahın nişangâhında onu takip ettiğini ve doğru fırsatı kolladığını hayal edebiliyordu; ne de olsa o da şerifin kendisi gibi ışık çubuklarıyla belli belirsiz aydınlatılmıştı.

Thompson'ın atışının gerçekleşmesi için zaman yoktu. Dean Thompson'a ateş etmeye başladı, her seferinde bir kurşun ama Thompson'ın Beau'yu hedef almasına asla izin vermeyecek aralıklarla. Yaşlı adam iplerin yanındaki kayalıklarda patinaj yaptı ve neredeyse ayağını kaybediyordu; onu kurtaran Owen'ın ipi oldu, çünkü eli ipten aşağı doğru koştu ve tırmanma düğümlerinden biri tarafından durduruldu.

Dean'in atışları hâlâ patlarken Beau dengesini buldu ve koşum takımını doğru halata bağlamayı başardı, sonra da sertçe çekti. "Hazırım!" diye seslendi.

ipi çekti ve Beau'nun ayakları yerden kesildi. Bir sonraki çekişte onu yakaladı; şimdi dört ayak yukarıdaydı ve eski bir lunapark oyunundaki insan hedefi gibi orada asılı duruyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

Bir çekiş daha, iki adım daha yukarı. Yardım etmeye çalışıyordu ama yaşı ona karşı oynuyordu, mağaracılık zaten zordu ama Sam'i çekmeye yardım etmek, cinayet ve insan yiyen yaratıkların yarattığı stres onu iyice zorluyordu. Dean çekme ve ateş etme, çekme ve ateş etme arasında gidip geliyordu ve Beau yolu yarılamıştı ki Thompson ritmi anladı, saklandığı yerden dışarı eğildi ve kendi kamera düzeneğini kayadan dışarı fırlattı.

Yaşlı adam düştü, kendini yavaşlatmak için bir elini düğümlü halata dolamayı zar zor başardı. Omzunu burktu ama yine de tutunmaya devam etti, böylece alt bedeni çarptığında darbeyi ilk alan ayakları oldu. Sol bacağı iyiydi ama sağ bacağı ağırlığının altında yana doğru döndü; dizi gitti, tıpkı uzun zaman önce olduğu ve lisedeki beyzbol günlerine son verdiği gibi. Çok fena acıyordu ve acı dolu bir çığlığa engel olamadı.

Beau düğümlenmiş halata asıldı ve sol üzerinde dik durdu, zıpladı ve artık asla tünele çıkamayacağını biliyordu

-Kasları olabilirdi ama tüm ağırlığını yukarı çekmeye yetmezlerdi ve iki bacağı olmadan ayaklarıyla düğümleri yakalayamazdı. İş bitmişti.

Dean'in yukarıdan küfrettiğini, Thompson'ın bulunduğu yere nişan aldığını ve şerifi deliğine geri döndürerek tekrar ateş ettiğini duydu. Aklının bir köşesinde herkesin ne kadar çok cephanesi olduğuna hayret ediyordu, oysa kendisi sadece

Gözleri büyüdü.

Bir el bombası.

Dean'in kafası kenardan fırladı ve Beau'nun nasıl etkili bir şekilde kösteklendiğini gördü. "Koşum takımını diğer ipe bağla ve seni yukarı çekeyim," havladı.

"Ama-"

"Yap !"

Dean'in feryadından daha gürültülü olan tek şey, sanki odalar ve tüneller onun atardamarlarıymış ve toprağın kendisi bu insan davetsiz misafirler tarafından iç kısımlarına verilen tüm zararı protesto ediyormuş gibi garip bir tür alçak iniltiyle birlikte gelen yerdeki ani hareket dalgalanmasıydı. Oda zemini sabitlendi ama duvarlardan daha fazla kaya kaydı, öncekinden daha büyük olanlar ve Beau, kendisini ezebilecek kadar büyük bir tanesi görünmeyen tavandan düşüp yirmi metre solundaki bir sütuna çarptığında irkildi. Çarpmanın yarattığı titreşim zeminden geçerek kırık dizine kadar ulaştı ve sanki içinde küçük bir güneş patlamış gibi hissetmesine neden oldu. Bu acı ellerinin titremesine oldu ama kendisini ayaklarının dibindeki işe yaramaz halat yığınının bağlayan tırmanma sınıfı karabinayı serbest bırakırken sağlam durmalarını istedi; tek bir yumuşak hareketle Owen'ın halatındaki en alt düğüme, yerden yaklaşık dört fit yüksekliğe aktardı.

Dean Beau'nun hazır olup olmadığını sorma zahmetine girmedi, sadece geriye doğru çekti.

İpe olabildiğince sert bir şekilde asıldı, vücudunu ve bacaklarını ipe . Beau'nun ayakları yerden kesildi ve başını kaldırıp baktığında, halattaki ilk düğümün girişin önünde aşağıya doğru eğilen zeminin kenarında kaybolduğunu gördü; Thompson'ın deli bir porsuk gibi yeniden ortaya çıkmasından bu yana Beau ilk kez biraz umutlandı.

Dean'in daha fazla atışıyla birlikte başka bir gürleme dalgası patladı. Beau'nun vücudu yukarı doğru sarsıldı sağlam bacağını kullanarak kendini kayaya çarpmaktan korumaya çalıştı. Halatın her hareketi kayanın bükülmesine neden oluyordu ama en azından kayış onu desteklediği için Beau bir kolunu da uzatabiliyor ve taş zaten şişmiş olan dizini kıracakken onu itebiliyordu.

Tepesinde bir yerden kayaların birbirine çarptığını duydu, yaklaştığına şüphe felaketten önce gelen daha uğursuz sesler. Dean ipi tekrar çekip Beau'yu bir metre daha yukarı kaldırınca kafasını kaldırıp geriye doğru salladı. Kendini o kadar da yüksekte hissetmiyordu ama yine de sadece on beş metre vardı; tırmanma aparatı olmadan ulaşamayacağı kadar uzaktı. Thompson ateş etti ama Dean'e değil; Beau'nun başının sağındaki duvarda bir nokta parçalandı ve kurşun kayadan sekti

ve sola zıplayarak kollarının dış tarafında derin bir oyuk açtı. Yaradan kan fışkırdı ve Beau acıdan çok şokla bağırdı. En azından sağ koluna gelmemiştir.

Dean onu birkaç metre daha yukarı çekerken aynı anda tepeden silah sesleri patladı. Sam olmalıydı, uyanıktı ve savaşa yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Beau'nun vücudu tekrar büküldü ve bu sefer yakalayamayacağı kadar hızlı oldu; yaralı kolu duvara çarptı ve kanlı bir leke bıraktı aynı anda Beau havayı içine çekti ve tekrar bağırmamak için savaştı. Kolundan aşağı akan acıya rağmen, sol elinin düz kısmıyla taşı itti, ta ki dönüp sırtı duvara çarpana kadar, aynı anda hem kendini sabitlemeye hem de ceketinin fermuarını indirmeye çalıştı. Tünelin girişi sadece bir metre yukarısındaydı; bir kez daha çekerse Dean onu uçurumun kenarına sürükleyecekti. O zamana kadar atış poligonundaki insan boyunda bir hedef gibi yayılmıştı.

olsun.

"Bekle!" diye bağırdı Dean'e. "Henüz çekmeyin!"

Dean'in yüzü, Beau'nun şaşkın ifadesini görmesine yetecek kadar yukarıda belirdi. Sonra Beau ceketinin içinden çıkardığı nesneyi havaya kaldırdı. Genç adamın gözleri büyüdü ve tünele geri dönerek gözden kayboldu.

Beau kendini toparlayarak orada asılı kaldı. Sadece dört saniyeydi - çok uzun değil ama ayırabileceği tüm zaman. Pek çok insan beyzbol topunu fırlatmanın güç ve hedeften ibaret olduğunu düşünürdü ama aslında fiziksel olduğu kadar psikolojikti de. Bir atıcının kendine güvenden çevreye kadar her şeyi kapsayan bir dizi zihinsel hazırlık yapması gerekiyordu.

Etrafında kayalar ve kayalar yere kayıyor ve kızgın toprak hareket ediyordu. Boğuk bir gök gürültüsü gibiydi.

Onu engelledi.

Dean'in elleri, Beau'nun kendisini öldürmek isteyen bir adamla birlikte odada sıkışıp kalmasını engelleyen tek ipin etrafında kilitlenmişti.

Bu düşünceyi reddetti.

Yukarıdan ve daha çok Sam'in tüneline çıkıp ateş etmeye devam ettiği yerden ateş sesleri geliyordu. Duvarın bir başka parçası bu kez bel hizasında, onun yanında parçalandı.

Buna hiç dikkat etmedi.

Kurşun yarısından sol koluna doğru kan ve ateş yayılıyordu ve dizleri, sanki biri beyzbol vurmuş gibi kalbinin her hızlı atışında zonkluyordu.

Hepsini görmezden geldi.

Sadece o ve hedefi , odanın karşısındaki tünel girişi. Beau'nun aklı lise son sınıfta oynadığı son maça gitti, altıncı vuruşa -dizinin onu sakatlamasından iki vuruş önce- diğer takımın güçlü vurucusu ısınmış ve kalede hazırды, ama Beau ona çoktan iki vuruş yapmıştı. Sadece üçüncüye ihtiyacı vardı.

Sadece bir tane daha.

Beau Thompson'ı göremiyordu ama orada olup olmaması önemli değildi. Tünelin yüksekliği bir vuruş alanının yüksekliğinden biraz daha azdı ve Beau mesafeyi, aşağı doğru açıyı ve kolunu düzgün bir şekilde kaldıramayacağı gerçeğini hesaba kattığında gözleri kısıldı. Önemli değildi; hâlâ bunu yapabileceğine inanıyordu.

Güven.

El bombasının pimini çekti ve iki saniye kala fırlattı. Zihninin gözünde ağır çekimde ilerliyordu, ancak gerçekte atışının eski günlerde olduğundan biraz daha yavaş olduğunu . Yine de Beau'nun hedefi tam isabetti ve bir an sonra yeraltı tüneline girişi yok oldu.

Beau'nun "Dışarıdasın" diye fısıldayacak zamanı olmuştu ki, patlamanın yarattığı sarsıntı dünyasını tam anlamıyla sarstı. Etrafında irili ufaklı kayalar düşerken, rüzgârlı suyun yüzeyindeki bir balıkçı bobini gibi sıçradı. Dean onu son birkaç metre sürükledi ve Beau kaç kez üzerine taş düştüğünü saymadı; tek bildiği genç adam onu kenardan tünele dayak gibi hissettiğiydi. Tünelin kenarındaki

Yüzü toz içindeydi ve eldiveni kanlıydı, muhtemelen o da öyle görünüyordu.

Dean Beau'nun kolunu ve dizini hızlıca kontrol etti. "Eğlenceli olmayacak ama burası başımıza yıkılmadan önce buradan çıkmamız gerek." Sanki sözlerini noktalamak istercesine, odadan muazzam bir çarpma sesi geldi; o yöne baktıklarında gördükleri tek şey far ışıklarında dönen kalın bir toz telaşıydı.

"Thompson," diye başladı Beau ama Dean elini kaldırdı, sonra hızla kenara doğru süründü. Beau önceki eğimin neredeyse tamamen yok olduğunu görebiliyordu; şimdi zemin dümdüz bir düşüşle duruyordu. Odadan daha tehlikeli iniltiler geliyordu.

Birkaç saniye sonra Dean geri döndü. "Buradan çıkmasına imkân yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer el bombası işe yaramadıysa, artık yerde açık bir nokta yok. Her yer kaya parçaları ve yirmi beş metrelik kayalarla dolu. Gömülmüş." Dean Beau'ya baktı, o da döndü ve Sam'in birkaç metre oturduğunu gördü. Bok gibi görünüyordu ama en azından bilinci yerindeydi. "Birlikte gidebiliriz ya da ben tek başıma yardım getirebilirim."

"Ve Floyd Collins'in hayaletinin bu mağaranın içinde bir yerlerde dolaşıyor olma ihtimalini göze mi alayım?" Sam başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman daha önce yaptığımız gibi yapmaya geri dönüyoruz," dedi Beau. "Ama bu sefer önce Dean, sonra Sam, sonra da ben gideceğim." Üçü birbirlerine baktı, sonra Beau onlara yorgun ama kararlı bir sırıtış attı. "Bu biraz zaman alacak," dedi.

"Ama en azından buradan derimiz hâlâ çıkabileceğiz."

EPILOG

Beyaz arşıaflar Beau Pyle'ı çelimsiz ve solgun gösteriyordu ama Cinnamon Ellison hastane odasının kapısını hafifçe tıklattığında yüzündeki mutluluk ifadesini ink r etmek mümkün değildi. Elinde  st  kapalı bir tabak ve üzerinde "Geçmiş Olsun!" yazılı mor bir balonla içeri girdi.

"Merhaba," dedi. "Sana biraz kurabiye getirdim. Çikolata parçacıklı." Beau'nun yatağının diğer tarafında duran Dean gözle görülür bir şekilde aydınlandı.

"en sevdiğini uur!"

"Her kurabiye senin favorin," dedi Sam, koltuk değneklerinin ekstra sandalyedeki yerinden. Alt bacağı ve ayak bileği ağır bir şekilde sargılı olmasına rağmen çok daha iyi görünüyordu; yüzünde renk vardı ve gözleri açıktı. Bacağındaki yara temizlenmiş, dikilmiş ve bandajlanmıştı; kaybettiği kanı telafi etmek için kan nakli yapılmış ve birkaç ağrı kesici verilmişti. Birkaç erkek hemşire acil servise gelip doktorun yaraya kuduz açısı yapabilmesi için onu tutana kadar önemli bir şey değildi. Hiçbiri Sam'i peneleyen hayvanın türünü tanımlayamadığı, hatta tarif bile edemediği için - Bowling Green'deki hastanede bu yolu izlemek en iyisi gibi görünüyordu - ve virüs taşımadığını garanti etmenin bir yolu olmadığından, Sam bu aşıdan kurtulamayacaktı... ya da katlanmak zorunda olduğu   aşıdan daha. Ayrıca tetanos açısı olmuş ve yüksek dozda antibiyotiğe başlamıştı. Ağzından köpükler saçarak ölmesinden daha iyiydi.

Tarçın tabağı hastane tepsisine koyarken "Ee," dedi ve balonu yatağın ayaklığına bağladı. "Dizinden ameliyat mı oldun?"

Beau başını salladı. "Yarın sabah ilk iş. Tamir edebileceklerine ve yeni gibi olacağıma yemin ediyorlar."

"O zaman belki ikisini birden yaptırmak istersin." Gülümsedi. Beau ona şüpheyle baktı, sonra şaka yaptığını anladı. "Hayır, Teşekkürler."

Winchester kardeşlere baktı. "Ya siz ikiniz?" Dean, "Her şey yolunda," dedi. Bakışları hâlâ tabak tarafından tutuluyordu.

Beau Dean'e baktı, sonra kıs kıs güldü. "Kurabiye ister misin Dean? Belki iki tane?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi mutlu bir şekilde. Plastik ambalajı çıkarmaya başlamıştı bile.

Sam bir şeyler söylemeye başladı ama sonra ikisinin de en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadığını fark etti. "Hey," dedi. "Ben de bir tane istiyorum."

"İşte," dedi Dean ve bir tanesini Sam'in kafasına doğru fırlattı. Sam ve onu sorunsuzca yakaladı.

Tarçın onları eğlenerek izledi, sonra tekrar Beau'ya baktı ve ifadesi ciddileşti. "Peki şimdi ne olacak Beau? Bu kasabayı kurtardığının farkındasın, değil mi? Eğer sen olmasaydın, kaybolmalar -ölümler- olmaya devam edecekti. Bu büyük bir . Sen bir kahramansın. Belki de Brownsdale'deki insanlar bunu bilmeli."

Yaşlı adamın ağzı kapandı ve Sam ile Dean'e baktı. "Bildiğim kadarıyla bu iş burada bitiyor," dedi. "Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum ve kimsenin de bu korkunç ayrıntıları bilmesini istemiyorum. Brownsdale ve kaybolma fenomeni hakkında daha fazla konuşmak yok. Yaratıklar mağarada kapana kısıldılar, yani sonunda her şey bitti." Bakışlarını çekti ve çarşafına baktı. "Bunca yıl hiçbir şey söylemeyerek, sadece insanları oraya yönlendirerek ve onlara yürüyüş ve keşif için iyi bir yer olduğunu söyleyerek buna katkıda bulunduğum için utanıyorum." Tekrar başını kaldırdığında gözleri kıpkırmızıydı ve bir damla gözyaşı buruşuk yanaklarından aşağıya doğru yavaş ve eğri büğrü bir yol izliyordu. "Yemin ederim doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," dedi sesinin çatlamaması için mücadele ederek. "I

dağın bir tür varlık olduğunu düşündük. Bir dağ tanrısı ya da öyle bir şey ve başka seçeneğimiz yoktu. Şimdi farklı olduğunu biliyorum."

"Peki ya Şerif Thompson?" Sam sordu. "Ve onun sadık yardımcıları?"

Tarçın önce ona, sonra tavana doğru baktı. Gözleri bir an için buğulandı, onların göremediği bir şeyi gördüğünde hep sahip olduğu o puslu, uzak bakışa büründü. "Arabasını bulacaklar," dedi usulca, "ama hepsi bu." Gözlerini kırıştırdı ve kendine gelir gibi oldu. "Bölge savcılığının Edwardson County'nin sicilinden memnun olduğunu sanmıyorum."

Dean'in yüzü bir an için fırtınalı bir hal aldı. "Yani Sloane onun yerini mi alacak?"

Medyum başını salladı. "Hayır. Yeterli tecrübesi yok. Bölge savcısı bir sonraki seçime kadar görev yapması için başka bir bölgeden birini atayacak, sonra da halk karar verecek." Hafifçe gülümsedi. "İnanmayacaksınız ama bu kasabada akli başında insanlarımız da var."

Sam'in ağzı gerildi. "Peki ya Flarley ve Fallon Dietz'in cesetleri? Ya Owen'ın?"

"Onları bulamayacaklar," dedi Beau. "Bizim gittiğimiz yoldan gitmeyi deneyebilirler ama asla ilk odaya kadar kazamazlar. Bir şekilde kazmış olsalar bile, tahminimce zemin seviyesindeki tünel çökmüştür. Size söylüyorum, o el bombasını tam açıklığın ortasına koydum." Bir an sessiz kaldı. "O küpeyi konuştuğum şerif yardımcısına verdim, mağaranın çökmeden önce bulunduğumuz kısmında bulduğumu söyledim. Yalan söyledim ve onlara çocuğu görmediğini ama Owen'ın izini takip ettiğimi ve göçük başlamadan önce seslenecek kadar yaklaştığımı söyledim." Derin bir nefes aldı. "Tünele girdiğini ve şerifle birlikte öldüğünü söyledim. Thompson'ın Owen'ın kuzenlerine bir şey yaptığına dair yaydığı fikirleri açıklığa kavuşturmak istedim."

Tarçın ürperdi. "O adam gerçekten kötüydü."

Beau onun eline dokundu. "Artık gitti." Başını çevirdi ve Winchester kardeşlere baktı. "Peki ya siz? Siz

buralarda mı kalıyorsun?"

Dean, "Hayır," dediğinde Sam de aynı anda başını salladı.

Dean tabaktaki azalan kurabiye yığınınından bir tane daha almak için uzandı, sonra Sam yüksek sesle boğazını temizleyince durakladı. "Beau için biraz bırakmaya ne dersin?" Sam dikkatle sordu. Dean'in eli bir an tereddüt etti, sonra bıraktı ve utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Tarçın güldü ve tabağı Dean'e yaklaştırdı, gülümsemesi parlak mavi gözlerini parlattı. "Merak etme, onun için daha fazlasını yapacağım. Sık sık."

* * *

Brownsdale altmış küsur mil arkalarındaydı ve neredeyse bir saattir sessizlik içinde I-64'e doğru gidiyorlardı. Dean'in midesinde onu mutlu eden Büyük Mağara Ülkesi Kahvaltı Sandviçi vardı, Sam ise güzel, makul büyüklükte bir çizburger ve patates kızartmasının tadını çıkarıyordu. Yine de sonunda Dean sormak zorunda kaldı: "Fıstık galerisinden yorumlar?"

Sam omuz silkti, sonra dikkatle ayağının yerini değiştirdi. "Bilmiyorum. Sanırım bu şartlar altında elimizden gelenin en iyisini yaptık. Araştırmalarımnda o yaratıklardan birini gerçekten gören birinden bahseden herhangi bir şeye rastlamadım."

"Kentucky Kocaayağı yok mu?"

"Eğer varsa bile, o şey Brownsdale civarında değil ve Beau da bundan hiç bahsetmedi." Sam alnını ovuşturdu. "Ben... trogların orada kapana kısıldıklarından oldukça eminim. Alet kullanacak kadar zeki değillerdi. Evet, kocaman tırnakları var ama bunun kayaları kazmak için yeterli olduğunu sanmıyorum."

Dean ona baktı. "Açlıktan ölmeye başladıklarında bile mi?"

"Tek yapabileceğimiz umut etmek ve haber takip etmek. Belki de birbirlerini yiyerek yok olacaklar. Emin olmanın bir yolu yok."

"Hope." Dean gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Doğru."

Dean'in kolunda Kabil'in parıltısı sadece bir kez hatırlatıcı olarak titreşti. Yan gözle küçük kardeşine baktı, sonra gözlerini geri odakladı.

Yolda. O uzun, hiç bitmeyen yolda.

TEŞEKKÜRLER

Becky Peacock ve Natalie Laverick'e düzenleme yardımları ve harika önerileri için teşekkür ederim. Ve tabii ki, fikirleri ve "ya olursa" senaryoları asla tükenmeyen kocam Weston Ochse'a.

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

JOE SCHRIEBER'DEN
DOĞAÜSTÜ KUTSAL
OLMAYAN DAVA

1862 yılında, Konfederasyon Yüzbaşı Jubal Beauchamp Georgia'daki bir savaş alanında bir hücumu önderlik eder... Günümüze doğru hızla ilerlediğimizde, aynı yerde yapılan bir iç savaş canlandırması fazlasıyla gerçek olur. Sam ve Dean araştırmak için güneye gittiklerinde geçmişin aslında ölmediğini keşfederler...

DOĞAÜSTÜ BİR
YIL GEÇTİ
REBECCA DESSERTINE TARAFINDAN

Dean Sam'in cehennemde olduğuna inanmaktadır, bu yüzden kardeşine verdiği sözü tutmaya ve Lisa ve Ben ile normal bir hayat yaşamaya çalışmaktadır. Necronomicon'daki bir büyüün Lucifer ve Sam'i diriltebileceğini fark ettiğinde Bu nedenle Sam, yeni ailesini kendisiyle birlikte Salem'e tatile gitmeye ikna eder. Bu arada Sam, Dean'in düşündüğü kadar uzakta değildir ve kardeşini Salem cadılarından korumaya kararlıdır...

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

OĞULLARIN

DOĞAÜSTÜ

SAVAŞI

REBECCA DESSERTINE TARAFINDAN

Sam ve Dean Winchester kendilerini Lucifer'ın peşinde Güney Dakota'da küçük bir kasabada bulurlar. Orada kardeşler Don ile tanışır - bir teklifi olan bir melek... Lucifer'in sırrını ortaya çıkarmak için ne kadar ileri gideceklerdir? Şeytan'ın asla istemediği sır? Winchester kardeşlerin görünmeyen sırlarını açığa çıkaran bir Doğaüstü roman.

EJDERHANIN

DOĞAÜSTÜ KALBI

KEITH DECANDIDO TARAFINDAN

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i San Francisco'nun Çin Mahallesi'nde işlenen bir dizi vahşi cinayet konusunda uyardığında, Ejderhanın Kalbi'nin geri döndüğünü anlarlar. John Winchester 20 yıl önce dehşet verici ruh ve Campbell ailesi 40 yıl önce bununla savaştı - çocuklar ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının başarısız olduğu yerde başarılı olabilirler mi?

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

CHRISTA
FAUST'TAN
DOĞAÜSTÜ
ÇAKALIN
ÖPÜCÜĞÜ

Doğaüstü bir güçle katledilmiş yasadışı Meksikalı
göçmenlerle dolu bir kamyon yol kenarında bulunur.
Bulmaya çalışıyorum
Sam ve Dean aldıkları cevaplarla Meksika sınırındaki tehlikeli
dünyanın içine sürüklenirler. Xochi Cazadoraa, dövme,li,
Motosikletli, tabancalı bir haydut, onlar daha oraya varmadan
gittikleri her yerde onları canavarlarla dolu yepyeni bir dünyanın
içine çeker...

DOĞAÜSTÜ GECE
TERÖRÜ

YAZAN JOHN PASSARELLA

Colorado'daki Clayton Falls'ta garip olaylar olduğunu haber alan
Bobby, Sam ve Dean'i kontrol için gönderir. Sürücüsüz hızla
giden bir araba, devasa bir Gila canavarı tarafından takip edilen
evsiz bir adam, küçük bir çocuk
kökünden sökülmiş ağaçlar tarafından saldırıya - hepsi
kabusların malzemesi gibi geliyor. Bir dizi korkunç gece vakti
hayatta kalmak için mücadele eden kardeşler, bazen kâbusların
uyanık olsanız bile geçmediğini fark ederler...

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

JOHN
PASSARELLA'DAN
DOĞAÜSTÜ BİR
GEÇİŞ TÖRENİ

Laurel Hill, New Jersey, New York'un en iyi şehirlerinden biri gibi görünmeye başladı.
artan bir dizi kaza ve salgın kasabayı vurduğunda Dünya'daki en şanssız yerlerdir. Ancak Sam ve Dean bunun kötü daha fazlası olduğundan şüphelenmektedir. Bobby Singer ile birlikte kardeşler kısa süre içinde kaosun merkezinde gizemli bir figürün olduğunu fark ederler. Ve topyekûn bir felaketi önlemek için iyi şanstın çok daha fazlasına ihtiyaçları olacaktır.

DOĞAÜSTÜ TAZE ET
TIM WAGGONER TARAFINDAN

Tahoe Ulusal Ormanı'ndaki garip ölümler Sam, Dean ve Bobby'yi insan etinden hoşlanan bir canavarı avlamak için Sierra Nevada dağlarına getirir. Çok geçmeden yürüyen cesetler Kayıp organlar ve gizemli bir uçan yaratığın saldırıları, üçlüyü insan şekline girebilen ve hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek kurnaz ve ölümcül bir düşmana götürür...

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri,
yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha
fazlası için

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN

titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN

facebook.com/titanbooks

TWITTER'DA BİZİ TAKİP EDİN

[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN

readerfeedback@titanemail.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

